VINYL

nummer **9**

ALAN VEGA GELE KOORTS

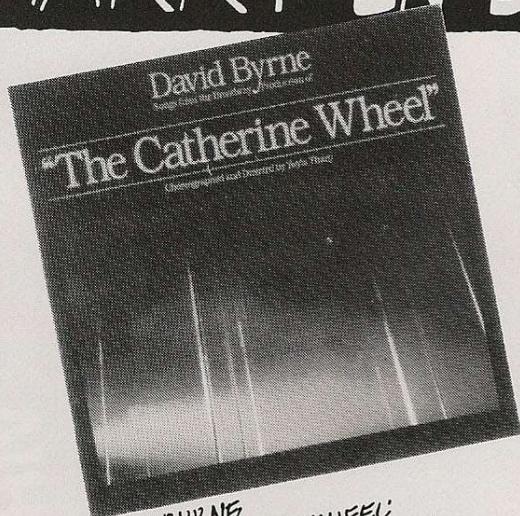
GRATIS FLEXIDISC

VIRGIN PRUNES HIGSONS

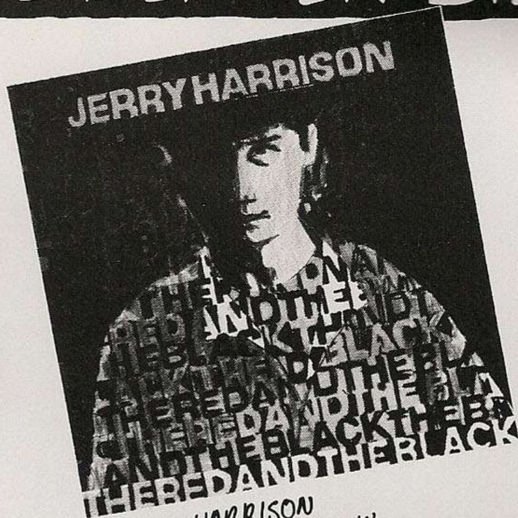

december 1981 losse nummers *f* 3,95/Bf 65

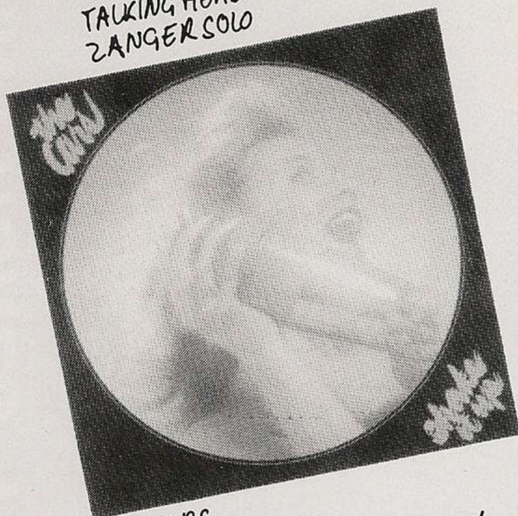
HARRY EN DE PLATEN-BIZZ

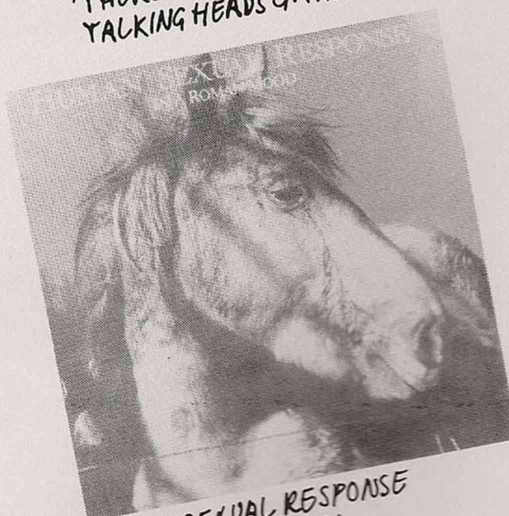
DAVID BYRNE
'THE CATHERINE WHEEL'
TALKING HEADS-KOMPONIST/
ZANGER SOLO

JERRY HARRISON
'THEREDANDTHEBLACK'
TALKING HEADS GITARIST SOLO

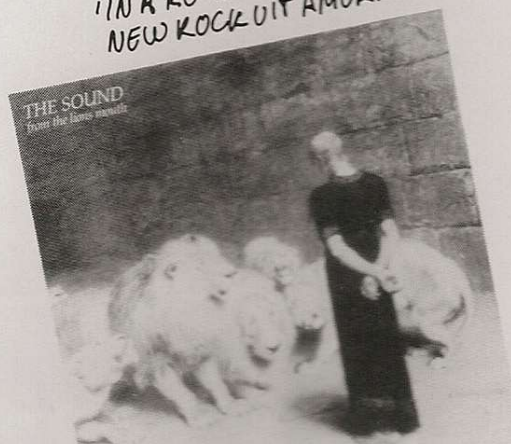
THE CARS
'SHAKE IT UP'
4e ELPEE, WEDEROM SUBLIEM!

HUMAN SEXUAL RESPONSE
'IN A ROMAN MOOD'
NEW ROCK UIT AMERIKA!

NU ALTIJD
MUZIEK
MET DE NIEUWE
WEA
DOUCHE MAN

THE SOUND
'FROM THE LIONS MOUTH'
OOK OP TOERNEE:

18-11 APELDOORN
19-11 GRONINGEN
20-11 DEN HAAG
21-11 HILVERSUM
22-11 AMSTERDAM
23-11 ENSCHEDE

Vinyl is een muziektijdschrift dat maandelijks verschijnt. De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten. Een abonnement (12 nummers) kan worden verkregen door de antwoordcoupon op te sturen. Of door een bedrag van ƒ 41,– over te maken op postgiro 4306590, of Rabobankrekening 393686620.

Redactiesecretariaat:
Klein Gartmanplantsoen 14
1017 RR Amsterdam, tel. 020-249226/227119

Muzikanten die in aanmerking willen komen voor de flexidisc kunnen hun materiaal sturen naar Postbus 43030, 1009 ZA Amsterdam.

Voor informatie over advertentievoorwaarden bellen met 020-249226.

Stichtingsbestuur
Frans Hagenaars
Arjen Schrama
Marc Tegefoss

Redactie
Ann Bouwma
Stephen Emmer
Frans Hemelaar

Vormgeving
Max Kisman
Ronald Timmermans
Marcel Reimer

Platen/archief
Dick Koopman
Oscar Smit
Gerard J. Walhof

Fotografie
Ari
Joep Bruynjé
Anton Corbijn
John Groot
Arjo van Hattem
Fran van der Hoeven
Koos
Vincent Kruijt
Arjen Schrama
Roy Tee

Medewerkers
André Bach
Nora Bekkering
Erwin Blom
Thomas Connors
Constance
Pim van Galen
Cornell la Grouw
Sander Jonkergouw
Jan Landuyt
Nanda
Joost Niemöller
Mart Roegholt
Dick Rycken
Rens Sanders
Harold Schellinckx
Hans Schot
H.W. Targowski
Erik Voogel
Geert de Wijert
Richard Zijlstra
Henriette
Inge
Jean Philip
Julie
Nico
Roger
Theo

Druk/zetwerk
SSP, Amsterdam

Advertenties:
Rudolf Kerbosch
tel. 020-249226

Foto omslag m.m.v. Crystal lake Video, Amsterdam

INHOUD

AMERIKA

NEDERLAND

BELGIË

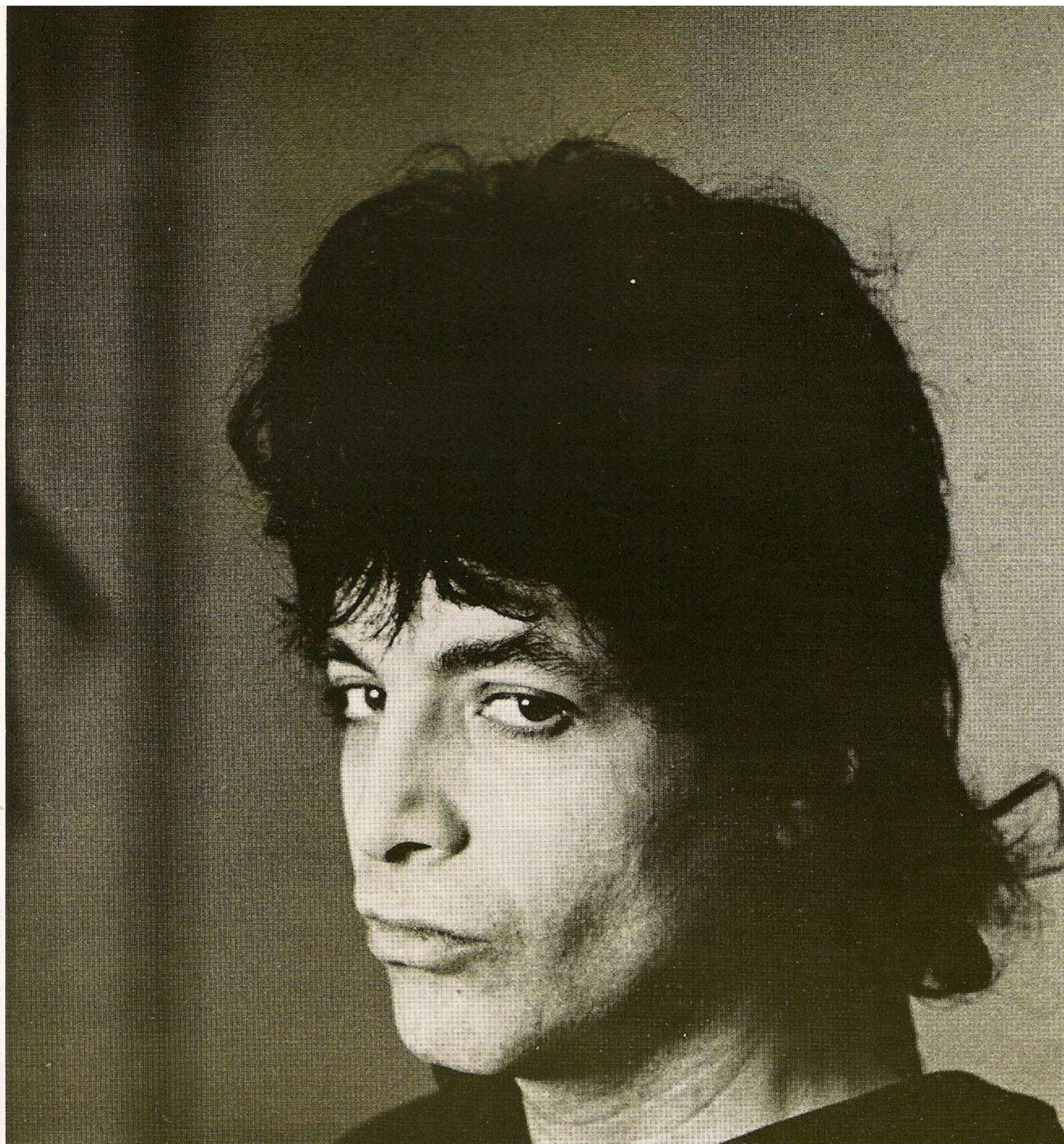
DUITSLAND

JAPAN

ENGELAND

FLEXIDISC

VERDER

ALAN VEGA

tekst: Thomas Connors / foto's: Ari

IK HOOR NIETS, JIJ WEL?

'Fulton Street, Fulton Street!' Onze taximan had duidelijk ergens iets teveel van gehad. Hij was ervan overtuigd dat het adres dat we hem gaven in Brooklyn was, maar met wat gevlei kregen we hem zo ver dat hij ons naar de zolder van Alan Vega in Manhattan reed. Vega is een muzikant die al wat langer in de muzikale gaarkeuken heeft rondgekeken. Z'n neus is eens gebroken door de skinheads en tijdens optredens heeft hij al van alles over zich heen gekregen, van sportschoenen tot geld en spuug. Hij heeft gezegd dat hij een prima opwarmer is voor een andere band omdat hij zo slecht is en begint zich ondertussen af te vragen wat er met Amerika aan de hand is nu het publiek in de Midwest om 'meer' begint te schreeuwen.

Wanneer komt je nieuwe elpee uit?
Alan: 'Op 10 november. Dus zal het waarschijnlijk wel de zeventiende worden of zoiets. Hij is op het ogenblik in Frankrijk. De hoes is daar.'
Wat doet-ie in Frankrijk?
'Yeah, Celluloid. Ik veronderstel dat er íets mee wordt gedaan. Misschien doen ze alles wel daar en sturen het hier naar toe, ik zou het werkelijk niet weten'.
Dus dat wordt een verrassing, als je de hoes ziet?
'Nee, de hoes heb ik zelf gemaakt. Het zal een verrassing zijn omdat het zo'n grappige hoes is. Bijna helemaal grijs. Het is een afbeelding van mij op de voor- en achterkant, maar ik heb het idee dat wanneer ze dat gaan drukken het flut wordt. Tot dusver heb ik geen klachten, maar dat komt dan nog wel.'
Wat is de titel?
'**Collison Drive**'
Oh, dus je hebt eindelijke besloten. . . . .
'Yeah, ik ging naar kantoor naar de jongen die alle paperassen bestiert. Ik kon geen naam bedenken. 'Crossroads'. . . . pfft. Te gezwollen. Maar 'Collison Drive' is het wel.'

Wat zijn jouw muzikale invloeden?
'Oh fuck, moet ik daar werkelijk aan beginnen? Everything, everything. Jazz, rock & roll, klassiek, electronisch, everything, commerciële muziek - everything, werkelijk alles. Televisie, treinen, vliegtuigen, politiesirenes, auto's - alles wat geluid maakt is een invloed. Right? Alles wat je ziet'.
Wat speelt er dezer dagen in New York?
'Daar had ik het net met iemand over. Iedereen is erg down op het moment, omdat het voorbij is. Het was altijd al voorbij. Het heeft nooit echt bestaan, om eerlijk te zijn. Het was toch één 'big scene'? Maar kijk nou es waar iedereen beland is. Of je nou Debbie Harry was (en kijk eens waar ze nu zit) of Robert Gordon of The Ramones - ga de lijst maar langs: waar zijn ze gebleven? Patti Smith, waar zit die nou? Woont in Detroit.
Nee, het was toch eigenlijk al niks. Toen **Suicide** begon waren wij eigenlijk de enige echte New Yorkers. De meesten die tot de New York-scene behoorden kwamen helemaal niet uit New York. Het is altijd een stad geweest voor toeristen of middenstanders die de acts gingen zien die New York aandeden, die hun enige grote 'hit' hier haalden als onderdeel van een tournee.
Er was nooit een New York-scene, het was altijd iets uit Detroit, L.A., Londen of Parijs. Dat was in de zeventiger jaren en nu zijn we weer terug bij af. Alle clubs vertrekken naar elders, alle downtown-clubs sluiten, dus alle experimentele muziek die tenminste eindelijk een eigen plaatsje had kan nog nauwelijks ergens terecht. Behalve in A7. Punk uit '77, de Pistols-achtige stuff. Dus daar komen alle veertien- en zestienjarigen op af, maar dat is OK, the kids are still screaming. Maar ik geeft niet meer om dat soort muziek, dat heb ik al gehad.'
Denk je dat er buiten New York een plaats is, waar de muziek werkelijk opwindend is, of tenminste interessanter?
'Ik hoor niets, jij wel? Er zijn wat bands in L.A. maar met een geluid dat ik ook al eerder heb gehoord. Soms zou ik er het liefst helemaal uitstappen en helemaal van voren af aan beginnen. Dat heb ik ook gedaan, ik heb in Maxes opgetreden, een paar crazy things gedaan waar ik nergens anders mee aan hoefde te komen.
Je kunt je voorstellen, soms heb ik dat gevoel - ik weet niet of het zo is maar ik vraag me af hoe lang het nog duurt voordat muziek wordt zoals. . . . Je moet niet vergeten dat rock & roll de laatste twintig jaar een revolutionair iets is geweest, vanaf **Elvis** tot de Sex Pistols. The Stooges eind zestiger jaren, The Dolls, zelfs Suicide, Patti Smith, Television. Als je er over gaat denken, was muziek the thing de afgelopen vijfentwintig jaar. Je zat te popelen om de nieuwe Beatles-elpee, de nieuwe Stones-elpee, de nieuwe Hendrix-elpee. Er was niets anders. Kunst? Big deal, Pop Art. Na het abstracte expressionisme kreeg je notabene nog een soepblik van Andy Warhol. De andere Pop Art-artiesten brachten dat soort dingen helemaal niet teweeg.
Je rende heus niet naar het museum om de nieuwste Andy Warhol-show te zien, maar je haalde meteen de nieuwste Stones-elpee in huis.
Van jong tot oud. Vooral ouderen waren gek op de Stones - straight people. Sinds Elvis ging iedereen uit zijn bol. Dàt is gebeurd.
En nou lijkt het erop dat muziek niet 'het' zal zijn voor een hele lange tijd. Misschien dat er nu een andere vorm van iets ontstaat waar iedereen naar toe gaat. Maar het was natuurlijk niet alleen de rock & roll. In de vijftiger jaren was zelfs jazz een revolutionair iets, een nieuw verschijnsel in de muziek. Er is werkelijk een periode geweest dat muziek echt iets nieuws teweegbracht, maar nu is er niets.'
Het lijkt erop dat alles tot stilstand komt.
'Politiek'.
Is politiek het enige, dat nog opwindend is?
'Politiek. Nou ja, het is niet opwindend, maar dat geeft alleen maar aan hoe slecht we er voor staan. We maken oorlog en dat zal wel opwindend zijn, een gebeurtenis. Of sport. Iedereen gaat aan sport doen tegenwoordig. Mensen die er nooit zo in geïnteresseerd waren gaan opeens aan sport doen - muzikanten, artiesten, noem maar op. Atleten vind ik net artiesten. Als iemand een grote overwinning behaalt in de sport, is het net als kunst. Dat rare wonder dat geschiedt. Hij heeft het gemaakt, hij heeft het gemaakt! Maar vandaag de dag slik je alles als je je bedenkt dat er geen Elvis meer is, geen **Iggy Pop,** no great thing. En als het er wèl is laten ze het niet gebeuren. They will stop you man, they will. Ze laten het niet gebeuren. Dat zag je toch met Iggy Pop in '69, it was the greatest fucking thing I've seen in my life. Theater, muziek, alles - I was mindblown. En ik ging altijd naar al die heavy dingen toe. Ik keek er naar, maar het heeft het nooit gehaald. En iedereen zei, de nieuwe Elvis, de nieuwe dit, de nieuwe dat en yeah, eindelijk was het nieuw maar ze hebben het dood gemaakt. Ze zouden het nu misschien kunnen laten gebeuren, maar dat is te laat. Wat Iggy betreft twaalf jaar te laat.
Waar kijk je naar? Oh shit, TV. Soms dringt het even tot je door wat dit klote-land eigenlijk betekent, als je alle shit ziet op de televisie. Het is zo erg geworden, het lijkt bijna alsof de sport intelligent begint te worden, you know? It's time to go, man.'
Tijd om te gaan?
'Het wordt tijd om naar Europa te gaan. Get on out of here'.
Ga je binnenkort?
'O ja, ik zit te popelen. Zodra de elpee uit is. Ze zouden een tour voor me aan het uitstippelen zijn'.
Waar wil je naar toe?
'Overal. Ik kan daar veel geld verdienen en het is daar opwindend omdat er tenminste mensen zitten te wachten, you know?'
Hoe lang zou zo'n tour duren?
'Zolang als ik zou willen, maar ik wil een goeie tour houden. Meestal zie ik er tegen op. Ik heb drie maanden met The Clash getoured en dat was beulswerk, het was rauw. Dus meestal ga ik jetset. Ik ga weekends, erg snel, you know? Vrijdag weg, zondag terug. Maar de bediening is wel slecht. Ik bedoel stewardessen en piloten. Je komt altijd een stewardess tegen - dat zijn de meest ontaarde mensen op deze planeet. Ze proberen altijd een mooi laagje vernis te houden, maar als je er ooit een krasje op maakt worden ze wild. Het beroepsrisico van de jet-bediening. Ik vraag me af wat er van stewardessen wordt als ze met pensioen gaan.
Ze moeten wel wat hebben opgelopen. . . .
'Hersenbeschadiging. Als je die weekend-uitstapjes maakt laat je wel ergens een stukje van jezelf achter. Iets pakt jou en tegelijkertijd wordt er iets van je afgepakt maar je weet niet precies wat er met je gebeurt'.
Doe je dat vaak?
'Niet zo vaak. Ik ben alleen naar Minneapolis geweest – erg snel – Berlijn en Parijs, dat soort dingen. L.A., die plaats haat ik. Ik moet werkelijk een echte tour doen, gewoon weg gaan en daar blijven. Ik wil wel graag een tijdje in Parijs blijven'.
Ben je wel eens in bijvoorbeeld Italië geweest?
'Nee. In feite ben ik een keer onderweg geweest naar Italië en dacht toen, fuck it. Ik heb drie jaar Italiaans gestudeerd met het idee dat ik daar naar toe zou gaan maar ik ben er nooit geweest. Ook niet in Spanje. Ze willen me in Italië voor erg veel optredens, maar ik blijf geruchten horen dat je daar niet betaald wordt, en dan tussen die communisten en fascisten. Om een optreden te doen moet je een politiek nummer doen, je moet tevreden stellen.
De zaal moet gevuld zijn met vijftig procent communisten en vijftig procent fascisten en dat heb je de ene aan deze kant en aan de andere kant komt een Howitzer naar beneden. . . . Santana werd bedolven onder de TNT of zoiets. Flessen en geld, dat gaat nog, maar dynamiet - en dan juist Santana. Dus daar komt niks van in.
Weet je wat het is? Iedereen zit te wachten. Op de nieuwe Elvis. Iedereen is veel te uitgekiend. Wat Elvis had - niemand verwachtte het, niemand keek er naar uit - was fris, het gebeurde gewoon. En The Beatles waren ook nog wel aardig fris, er was nog genoeg ruimte dat zoiets kon gebeuren. Maar nu kijkt iedereen uit naar de nieuwe Beatles, de nieuwe Stones. En ook iedereen heeft wel een voorstelling van hoe die nieuwe Elvis eruit zou moeten zien.
Dus als dan iemand als Iggy langskomt met het bizarre theater, zichzelf opensnijdt, de hele trip - alles wat Elvis eigenlijk was, de jonge Elvis was een gek. Dus iedereen wacht op de nieuwe Elvis en als - maar er komt geen nieuwe Elvis, dat was Iggy, man.
Het was niet wat men wilde. En als The Beatles weer opstaan, waar zullen ze naar zoeken - vier lieve jongens? The Ramones hadden het kunnen zijn. Vier rare snuiters uit Queens die er verkeerd uitzagen, de verkeerde dingen zeiden, niet de goeie muziek speelden. Maar iedereen stond er net zo voor open als destijds voor The Beatles. **The Ramones** hadden fris kunnen zijn omdat ze dat

waren toen ze begonnen; zo grappig en fris en opwindend. Hun eerste optredens waren een verademing, hilariteit. Zelfs zoals ze eruit zagen: helemaal fout en toch precies goed. En Joey Ramone, wat zou hij doen als er geen rock & roll was, zoals hij eruit ziet? Hij lijkt op niets anders op deze planeet. Hij is perfect. Hij is rock & roll'.

Ik heb de laatste tijd teveel naar jouw muziek geluisterd.

'Oh, arme stakker. Ik luister er nooit naar, ik kan er niet tegen. Nee, sommige dingen zijn OK. Ik geef ook niets meer om mezelf. Ze wilden ons nooit toen ze ons hadden moeten nemen. Ik heb tapes van elf jaar geleden, toen we als Suicide erg goeie muziek maakten. Soms gingen we ergens naar toe en binnen drie minuten was de hele zaak leeg. Omdat we er zo schandelijk uitzagen, onze hele houding. We probeerden een beetje cool te zijn. Je moet wel.

Jaren en jaren ben je ergens mee bezig, probeer je erkenning te krijgen. . . . het werd echt moeilijk na acht of negen jaar totaal platzak te zijn geweest: op straat moeten leven en nog geen twee cent in je zak hebben terwijl mensen zeggen 'Wow, Suicide is te gek'. En je bereikt misschien vijftig mensen in de wereld. Dus wil je meer mensen bereiken, een brug slaan. We gingen er altijd op uit met alleen een stomme Wurlitzer piano die je nauwelijks kon horen en toen gingen we over op een Japans orgeltje van tien dollar. Je kunt je wel voorstellen hoe dat klonk. Toen kregen we een rhythm-machine en gebeurde het.'

De radio stations hier in New York zijn echt vervelend. . . .

'The worst. Ik luister maar weer naar klassieke muziek, het is zo slecht geworden. Ik herinner me, dat toen ik in de zestiger jaren taxichauffeur was, je allemaal AM-muziek hoorde: Pat Boone, Rosemary Clooney. Het ging zo snel dat Dylan en Baez en alles dat kwam FM dwong ook mee te doen, dus zo braken de zestiger jaren door. Maar tegenwoordig draaien die DJ's de dingen die ze twintig jaar geleden mooi vonden, ze zijn niet meegegroeid. En dat gebeurt er nu in dit land. De revolutionairen van de zestiger jaren komen aan de macht. Als Reagan voorbij is, zullen zij erin komen en alles vergeten. Ex-hippies, flower-power kinderen - when they sold out, they sold out far. Ze zijn zo verdomde cynisch geworden. Er is niks ergers dan een ex-alcoholverslaafde die op kruistocht gaat en de ex-hippies zijn precies zo, ze gaan vol vuur de tegengestelde richting op. Dat is de radio. De ex-hippies kwamen bij de FM toen die bekeerde en daarom luisteren we nu naar zestiger jaren muziek. De radio zit op slot en elke nieuwe hit is een kopie van een oude. Wat is de inzet van dit spel?

Ik weet niet. . .

'Fuck Montreal. The fucking Canadians'.

Ze kunnen geen baseball spelen. . . .

'Ik denk dat Montreal dit gaat winnen. De Yankees zijn tenminste bij de wereldwedstrijden. Er is weer iets te doen de komende zeven dagen, zeven dagen van je leven. Het enige probleem is, hoe moet je dat aan je vriendinnen vertellen zodat ze het accepteren. Ze kunnen alles aan, als je met andere chicks naar bed gaat is het OK, maar een balspel dat belangrijker is dan zij - vergeet het maar, dan is het menens.

Er zijn meisjes, die, als ze de smaak eenmaal te pakken hebben, er erger aan verslingerd raken dan jongens. En ze kunnen ook grote gokkers zijn. Meestal zijn ze daar erg goed in. Het is iets intuitiefs, vrouwenintuitie. Twee jaar geleden nam ik m'n meisje een keer mee naar de renbaan en ze zette in op een paard dat 'Snooze' heette. Het paard was kreupel, maar zij zei: 'nee, dat paard gaat winnen'. En werkelijk, terwijl we staan te kijken, komt dat paard langsvliegen, en zij wist het, ze wist het gewoon.

Het is prachtig op de renbaan. Als je op het punt staat te winnen, dan is het prachtig, als poëzie, alsof je high wordt. Het is als muziek, een hogere plaats.'

WE BEGINNEN MET EEN MENINGSVERSCHIL

Defunkt, Suicide, DNA, James White, The Bush Tetras, Tom Verlaine: Bekende namen uit New York. Information, Mofungo, V-Effect, I Ride The Bus, Chain Gang, The Busters, del-Byzanteens, Jim, Suzie and Chris: onbekende namen uit New York. Via de muziekpers bereikt ons bepaalde informatie. Andere informatie niet. Om aan de andere informatie te komen moet je dus soms op een toevallige ingang stuiten. Die ingang heette dit keer Avant Squares.

In het kader van One World Poetry (een internationaal poëziefestival, dat van 2 t/m 11 oktober dit jaar in Amsterdam plaatsvond) waren ze in Nederland: een band uit New York. **Barbara, Chassler, Michael.** Barbara is behalve drumster ook dichteres en zo kwam een band bij toeval op een dichtersfestival terecht.

Je zou de Avant Squares een New Yorkse Ultraband kunnen noemen. Korte, eigenwijs gestructureerde nummers, waarin ritme een sleutelrol vervult en die even abrupt ophouden als ze beginnen.

'Drunken Sailor Music', aldus gitarist Michael. Niet alleen in muzikaal opzicht zijn ze een Ultraband. Ze zijn broer en zus met een aantal vergelijkbare groepen, met wie ze samen optreden, die apparatuur en bandleden uitwisselen, oefenruimtes delen en die elkaars namen op de gastenlijst zetten.

Voorzichtig ontwikkelt zich het laatste jaar een clubcircuit dat vergelijkbaar is met wat bij ons uit de Ultra-avonden in Oktopus is voortgekomen. Na No Wave is er nu Noise Music in New York. ('Noise Music is gewoon subjectief, het is het geluid dat je niet wilt.') Het Noise Fest geeft een eerste aanzet, en breidt zich uit naar onder andere Folk City, The Playroom, Medd Club. Ook de bekende CBGB-club opent haar deuren voor Noise Music.

Barbara: 'Ik ben erg blij met die ontwikkeling; een half jaar geleden konden we geen enkel optreden krijgen en nu kunnen we, als we willen, wel twee keer per week optreden.'

Al te veel willen de Avant Squares dat echter niet doen. Bassist, ex-filosofiedocent, zonnebrildrager **Chassler**. 'We zijn eerder geïnteresseerd in het brengen van nieuw werk dan het inspelen op verwachtingen. We are serious in being non-professional.

Barbara: 'We zijn niet financiëel afhankelijk van de muziek, integendeel zelfs; we moeten achttienduizend verschillende baantjes aannemen om in leven te brengen.'

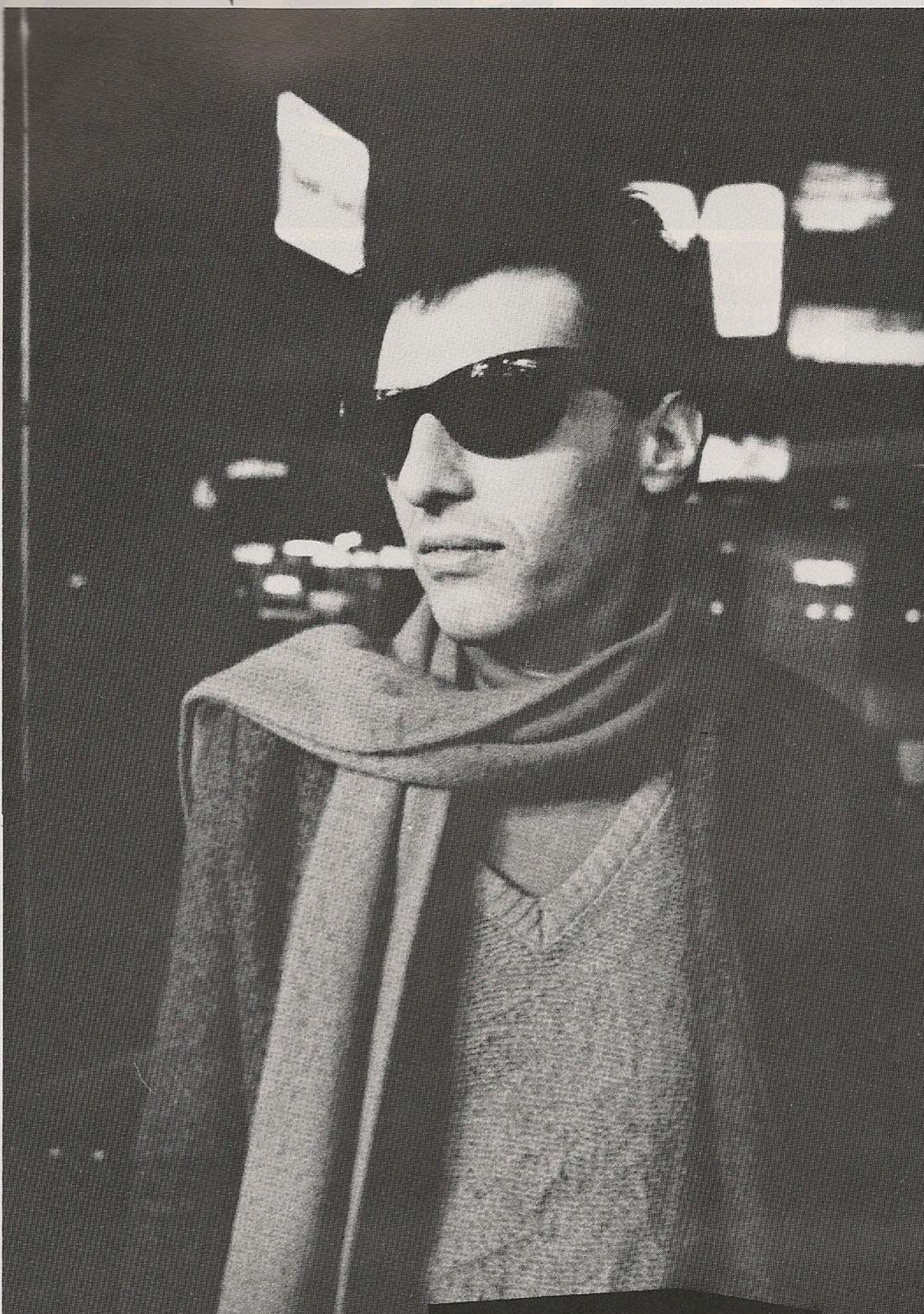
Het bekende verhaal dus van alle bands die trachten integer te blijven.

Barbara: 'We willen diepere emoties brengen dan de ééndimensionale emoties die in de gemiddelde popsong tot uitdrukking komen. Als we een bepaald effect bij het publiek willen bereiken, dan is dat dat we mensen meer over de verhoudingen met elkaar willen laten nadenken. Dat is ook de reden dat we geen 'front-person' hebben. We beginnen meestal met een meningsverschil. Het samendoen is heel belangrijk. Poëzie is iets wat je alleen doet, dat geeft je lang niet zoveel voldoening.'

Niettemin vinden de Avant Squares de teksten van hun songs belangrijk. Absurd aandoende, korte teksten zijn het, waarin een enkel zinnetje vaak herhaald wordt. Soms wordt er duidelijk politiek stelling genomen, soms hangt het erom. Want wat valt er bijvoorbeeld te denken van 'The Magic Of Rock and Roll': 'Fuck me good baby/Fuck me good baby/Fuck me good baby/Fuck me good baby/Fuck me good baby.'

Zoals ook alle andere Noise Music groepen vinden de Avant Squares het visuele element niet zo belangrijk. **Michael:** 'In de kleine clubs waar wij spelen is geen ruimte om veel te bewegen of iets aparts te laten zien. Art-groups in New York zijn niet zo geïnteresseerd in mode.'

Met wat geïmproviseer is op een Extra-avond in Oktopus altijd wel een gaatje te vinden. Door een optreden in Haarlem komen de Avant Squares in kontakt met de Haarlemse groep Nexda, die hen uitnodigt mee te gaan naar een optreden in Groningen. En tenslotte blijkt het voorprogramma van Delta 5 in het LVC in Leiden nog onbezet. Zo vinden de Avant Squares hun eigen weg naar het Nederlandse clubcircuit. Ze willen erg graag met een paar broertjes en zusjes terugkomen. Opening voor uitwisseling?

For Althusser

Individual is ideological construction
Individual is ideological construction
Individual is ideological construction
Individual is ideological construction

There are no people, only situations
And not too many of those.
There are no people, only situations
And not too many of those.
There are no people, only situations
And not too many of those.
There are no people, only situations
And not too many of those.

You know them all, I hope.

tekst: Mart Roegholt/Joost Niemöller foto: Koos

TERRO WHITE

ARGO

tekst: Frans Hemelaar / foto: Vincent Kruijt

STURM UND DRANG

Zeven jaar oud wordt James Siegfried op de pianokruk gezet. Spelen! Leren! Strenge nonnen proberen hem enthousiast in het katholieke keurslijf te persen op de lagere school. Spelen mag hij in de muziekschool. Gelukkig voor hem is dat er een met een beste afdeling jazz. Voor deze muzieksoort interesseert James Siegfried, alias White of Chance, zich gedurende zijn leven tot nu toe, met wisselende hevigheid.

Op high-school maakt Siegfried zijn hippieperiode door. Alles kan. Alles mag op die liberale school. Als blijkt dat hij steeds minder tijd wenst te besteden aan zijn studie, en dat hij alleen nog oor heeft voor de piano, lijkt de tijd gekomen de opleiding te verlaten. Siegfried wil, moet, zal, succesvol jazzmusicus worden. Om diverse redenen ruilt hij de piano in voor de alt-saxofoon. 'De sax is een beter medium, hij is expressiever. Zo'n toetsenbord, dat is zo ver van je af. Een blaasinstrument, dat voel je, dat heb je in je mond, daar heb je echt lichamelijk contact mee. Een alt-sax past ook goed bij mijn postuur, het is een instrument dat je overal gemakkelijk naar toe kunt nemen. En het is zoveel eenvoudiger te bespelen dan bijvoorbeeld een ander blaasinstrument als de trompet'.

Ondertussen heeft Siegfried al bij heel wat jazz- en rockbands gespeeld; zijn debuut als saxofonist maakt hij bij de op de Velvet Underground geïnspireerde groep 'Death'. Tegen het einde van de set komt Siegfried met zijn sax tevoorschijn en speelt wat lawaaierige solo's door de laatste nummers heen.

Na een klein jaar van gefreak waarin hij zijn eigen stijl ontwikkelt, neemt hij wat saxofoonlessen, om zijn techniek wat op te poetsen. Dan verlaat hij Milwaukee, om in New York aan zijn carrière als jazzmusicus te gaan werken.

LAST IN NEW YORK

Vanaf het begin hebben James Siegfried en de jazz-scene aldaar een hekel aan elkaar. Hij vindt hen achterlijk, stoffig, verouderd, orthodox en zelfingenomen. Zij vinden dat hij gewoon niet kan spelen, zij zeggen dat hij zijn succes te danken heeft aan zijn arrogante terroristen imago. 'Het was erg moeilijk. Maar een paar mensen wensten me serieus te nemen. Een witte jazzmuzikant, dat pikten ze niet. En een jonge, witte nieuweling daar keken ze nog niet op neer, dat vonden ze te min. Ik hoorde daar niet: ik kleedde me anders, gedroeg me anders, was geen hippie, geen love and peace type, en ik verdomde het om hun reet te kussen, dat pikte ze niet'.

De No New York elpee brengt verandering. James White wordt bekend. *En verandert het iets in de houding ten aanzien van Muziek?* 'Nee. Dat vind ik niet'.

James Siegfried is een moeilijk mens, voor de pers, voor zijn personeel, eigenlijk voor bijna idereen.

Saxen worden hip, gitaren gaan raggen en gieren. 'Ja, dat is wel waar. Maar op de eerste plaats kunnen we niet over die plaat praten alsof de bands die erop staan iets met elkaar gemeen hebben; iets gemeenschappelijks uitdragen. Ik heb niet het gevoel dat ik iets met die anderen mensen te maken heb'.
Je ziet geen verbindende lijn? 'Nee, eerstens is mijn muziek sinds die plaat totaal veranderd. En toen, zelfs toen, hadden we niets met elkaar van doen. De enige overeenkomst vormen de producer en die gitaren. Mijn muziek is gebaseerd op een heel ander idee over ritme, muziek is voor 90% ritme, dus'.

GEEN KNECHT

Na No New York verhuist Siegfried naar het Franse ZE-label. En dan, dan komen er weer eens problemen. 'In november 1979 had het contract verlengd moeten worden. Dat hebben zij niet gedaan. Zij lieten niets meer van zich horen, ze betaalden niets meer, zonder opgaaf van redenen.'
Enig idee waarom? 'Ze wilden me dwingen een andere manager te nemen. Dat weigerde ik. Ze wilden me controleren, baas over me spelen. Maar ik verdom het om knecht te moeten zijn. In elk geval bleven zij twee jaar lang claimen dat zij een contract met mij hadden lopen. Zo dachten zij wraak te moeten nemen op iemand die niet naar hun pijpen wenste te dansen. Door iedereen wijs te maken dat ik een contract had konden zij voorkomen dat ik door iemand anders werd benaderd voor een overeenkomst. Alles wat zij wilden was mijn carrière ruïneren. Op een onbenullige manier namen ze revange, omdat ik mijzelf wilde blijven en niet hun product wenste te zijn.'
Siegfried is een eigenzinnig musicus en een entertainer met persoonlijkheid, de persoonlijkheid van een potentaat. 'Als de toeschouwers maar een beetje enthousiasme tonen, dan vind ik het best. Van een publiek dat zich gedraagt als een stelletje intellectuelen houd ik niet. Mijn muziek is niet gemaakt om er over na te denken, maar om er emotioneel op te reageren; staan en zachtjes applaudiseren past niet.'
Meestal ben je wel tevreden over je publiek? 'Nee. Niet altijd. Vooral blanken kunnen zo geremd reageren.'
Je zou liever voor een gekleurd publiek spelen? 'Voor allebei. Ik denk niet in termen van ras, dat vind ik dom. Je bent mens, dat is belangrijk, van welk ras je bent dat doet er niet toe. Hoewel, ik vind niet iedereen die men mens noemt mens. Vaak heb ik het idee dat de mensen met de dag dommer worden, ze gedragen zich als vee, ze conformeren zich met de meest belachelijke dingen, vooral de jonge mensen van tegenwoordig.'

VERMAKEN

Siegfried vindt het allemaal maar onzin. 'Ik ben entertainer, waarom zou ik dan mijn politieke mening of zoiets gaan verkopen. Waarom zou mijn visie over zoiets als de wereld belangrijker zijn dan die van wie dan ook. De reden waarom ik de muziekpers zo haat is dat zij muzikanten op een sokkel plaatsen om ze als een spreekbuis voor een generatie te laten fungeren. Dat is onzin. De meeste musici hebben geen benul van beide, niet van vermaak, niet van politiek.'
Het zou aardiger zijn als de entertainers tijdens interviews ook vermakelijk zouden zijn. *Wat vind jij bijvoorbeeld leuk of fascinerend?* 'Ik houd van geweld. Gewelddadige dingen, die vind ik leuk. Hoe meer morbide, hoe beter. Geweld is spanning, beweging. Spanning is leuk.'
Wat trekt je zo aan in geweld? 'Het intrigeert en stimuleert. Het is extreem en ik houd nu eenmaal van extreme dingen. Waarom zou ik niet van geweld houden? Iedereen houdt van geweld. De populairste vorm van vermaak is geweld.'
Maar dat is toch nog geen reden om van. . . . 'Zo is het altijd geweest. In de Middeleeuwen, toen werd er het hardst gelachen wanneer er iemand werd geëxecuteerd. Geweld is een deel van het leven, een groot deel van je leven bestaat uit geweld. Overal om je heen is geweld. Geweld werkt versterkend, is nooit saai. Zonder dát zou het leven weinig opwindend zijn. Een mens is een agressief wezen, dus waarom zou je dan niet van geweld houden.'
Wat voor soort geweld trekt je het meest aan? 'Voorwaarde is dat het stijlvol gepresenteerd wordt. Ik houd van bijvoorbeeld vampierfilms. Vampierisme vind ik heel fascinerend, heel spannend, mooi en. . . . . .' ←

LOWER EAST SIDE

New York. Het regent en Lynne doet een opengeknipte vuilniszak over haar gitaarkoffer die los in de achterbak van haar kleine truck ligt. De oefenruimte bij Vivian thuis is maar een paar blokken verder. Vivian zit al achter het drumstel als we binnenkomen met 'coffee and cheesecake to go'. Jonathan komt binnen met zijn bas, sinds een week speelt hij weer bij deze band, vier keer oefenen en een optreden.
Unknown Gender, zang en gitaar van Lynne, Vivian op de drums, Jonathan speelt bas. Ze maken nummers die verschillende sferen dragen, Lynne's stem is zeer uitzonderlijk en erg aanwezig in hun eigen muziek, het is swingend en verder moeilijk in een vakje te plaatsen, je moet het zien om te horen.

EUROPA

Ruim een half jaar geleden had Unknown Gender een tournee in Europa, in Nederland speelden ze alleen in de Melkweg, maar in december zijn ze hier wat vaker te zien. Jonathan is met Plus Instruments in Nederland en Duitsland geweest.

BANDLEADERS

Lynne schrijft de songs op gitaar, en de teksten. Het arrangeren doen ze samen. Een nummer is pas af als iedereen er zich lekker bij voelt, de leider is er om dat proces te versnellen.
Lynne: 'Een tekst als 'The little dictator' gaat erover dat ik de bandleider ben, dat ik zeg waar ze op het podium moeten gaan staan en wat ze aan moeten trekken, gewoon een grap. In 'Either yes or no' zing ik over de spelletjes die mensen met elkaar spelen. Ze vertellen je iets, maar doen iets anders. De teksten zijn eigenlijk verwoorde emoties, diepen iets uit. Ik heb altijd al een hekel gehad aan 'he and she songs' er is ook geen hij of zij in mijn teksten. 'There is no Gender (sexuality)'.
Jonathan: 'Het is erg prettig als er iemand is die er een heleboel instopt. Als ik een eigen band zou hebben zou ik ook veel controle willen hebben, het lijkt me niet fijn als iedereen even veel te zeggen heeft'.
Lynne: 'Doordat er een leider is hebben de andere bandleden minder verplichtingen, dat geeft ze de mogelijkheid in meer bands te spelen. Dat zou onmogelijk zijn als ze er net zoveel tijd en energie in zouden steken als ik doe'.
Vivian: 'Lynne is in een andere positie, zij werkt niet met anderen. Ik vind het heel erg fijn om met verschillende mensen te werken, ik leer verschillende aspecten zien waardoor ik weer meer mogelijkheden krijg'.
Jonathan: 'Als 'Lynne's thing doesn't happen' gaan Vivian en ik gewoon verder met een andere band, maar voor Lynne is het alles wat er is. De situatie is makkelijker voor ons'.
Vivian: 'Ik ben eens met een band op tournee geweest in California. Opeens zaten we vier dagen vast, zonder geld, met z'n twintigen in een hotelkamer. 'Things sound great, but they have to be together'. Wanneer het gebeurt vind ik het fantastisch, maar tot die tijd, gewoon voor mijn eigen emotionele bescherming kan ik er niet te diep in gaan zitten'.
Lynne: 'Zij praten natuurlijk voor zichzelf. Mensen hebben mij honderden malen laten vallen, en zo zal het ook wel in de toekomst gaan. Het is ongelooflijk hoeveel contracten mij al zijn aangeboden vanaf mijn veertiende jaar. Het is in het algemeen zo, dat als je iets nieuws probeert te doen, de mensen dat helemaal niet zo waarderen. Ik probeer me niet teveel bezig te houden met 'this Europe-thing', maar aan de andere kant ga ik mezelf

Tekst en foto's: Nanda

UNKNOWN GENDER

ook niet indekken tegen een mislukking. Maar zonder de motivatie van het tournee zaten we hier gewoon maar weer te oefenen'.

COMMERCIËEL

Lynne: 'Ik vind dat je moet doen wat je zelf wilt. Al tien jaar maak ik muziek, schrijf ik gekke songs, terwijl ik weet dat het niet aanslaat. Maar met veel touren kan je ervan leven'.
Vivian: 'De bands waarin ik speel maken geen traditionele muziek, het is geen normale sound. Maar je moet wel iets presenteerbaars doen, je kan niet zomaar op het podium gaan staan, je presenteert een idee'.
Jonathan: 'Groepen zoals bijvoorbeeld Malaria, DAF en ToxModell zijn op een bepaalde manier ook commerciëel, niet om geld te verdienen, maar om mensen hun muziek te laten horen'.

VERLEDEN

Twee jaar met vier mensen gespeeld, toen veranderde opeens alles, ze gingen spelen zonder de organist en werden een trio. Lynne wilde niet langer onder haar naam 'Lynne Messinger' spelen.
Tijdens het vorige tournee in Europa speelde Nancy Vogel bas, Jonathan had geen tijd en ze dachten dat ze allemaal meisjes moesten zijn op het Berlijnse Venus Weltklang festival.
Vivian: 'Ik denk dat het wel indruk heeft gemaakt dat we alleen met vrouwen waren'.
Lynne: 'Volgens mij zijn twee vrouwen en een man samen indrukwekkender'.
Vivian: 'Voor mij maakt het eigenlijk niet uit, als het muzikaal maar goed zit zoals nu'.

PUBLIEK

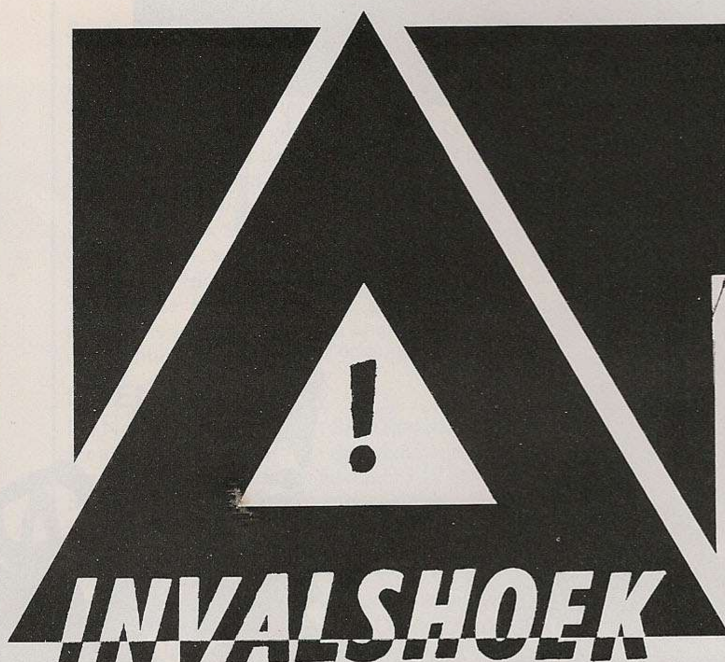
Jonathan: 'Als het niet swingt heeft het Amerikaanse publiek niet het geduld om te blijven kijken, het is meer op show gericht'.
Vivian: 'Ze raken er niet bij betrokken, ze kijken maar. In Europa stonden de mensen vlak voor het podium en werden helemaal gek, vooral in Berlijn werd veel geschreeuwd en gedanst'.
Lynne: 'Yeah, I was in shock, people going bananas. Het was niet te geloven, en het was niet omdat we meisjes waren, of Amerikaans, maar bij elk optreden'.
Jonathan: 'De meeste mensen in het New Yorkse publiek zitten in een andere situatie dan Europeanen, ze hebben werk en een huis. Het is een totaal andere politieke situatie, de problemen liggen anders. Mensen hebben het meer nodig om uit te gaan en wat van hun frustraties te laten zien; als de muziek dat dan uit je weet te halen, laat je dat zien. Die frustratie en woede is hier niet, maar dat is natuurlijk wel een simplificatie'.

TOEKOMST

Achttien november vertrokken ze naar Duitsland, waar het 'Venus Intercontinental management agencie' voor ze klaar stond met een tournee door enkele West-Europese landen. Tot en met twee weken Japan, is hun wereld tournee geregeld. In december wordt een live-single uitgebracht bij RCA. Maar eerst gaan ze de studio in om een LP te maken.

MUZIEK

En dan gaan ze eindelijk oefenen. Lynne haalt vreemde geluiden uit haar gitaar, snel of gevoelig, soms speelt ze in accoorden en soms gebruikt ze losse tonen. Tegelijkertijd zingt ze, haar stem is rauw en Amerikaans, vrouwelijk en mooi. Ze kan er veel kanten mee uit.
Vivian drumt strak en krachtig. Af en toe een extra roffeltje erbij, ze stopt er veel energie in.
Jonathan speelt strakke swingende lijnen, terwijl hij ook nog voor geluidjes tussendoor zorgt.
Samen zijn ze Unknown Gender, een groep die goede swingende muziek maakt.

Geen haan te horen tussen de rails, de dageraad van het land gaat in de rook op, die dun uit de grond komt.
Ontbijt bij daglicht tijdens een treinreis er naar toe. Wagon-lits over de grenzen van platteland en stedebouw, scheepswerven en vliegtuigen.
Een bevolking van onder de 35, en de bevolking van boven de 60, die ook meetelt.
Een televisie bij aankomst, de muziekprogrammas op de televisie, beeldvullende muzikanten.
Huidkleurige schmink en een act, zorgvuldig belicht door de vakman, zorgvuldig playback-effect via de vakman, nauwkeurige timing door de floor-manager, opwinding. 'Onze gezichten gaan in de eter'.
De promotie van een band gaat over gezichten. Zelfs voor moderne. Kemphanen, catchers, astronauten en barden, laat ons hun gezichten zien! en hoe slecht ze playbacken!
'Muziek is niet bestemd voor andere beelden dan krantekoppen, Promo Perry Como'.
Film heeft betrekkelijk weinig geschiedenis, muziek en film nog minder.
Een dekor wordt veranderd van operettelandschap via grootschalig verstijfd scheerschuim, naar neon, argon, krypton lampen. Of de presentator of presentatrice een muis of een slang wordt, als de volgende keer het programma ook maar muzikantenkoppen laat zien. Allemaal onderdeel van de Rock en Roll-kitschbusiness, from Kiss to Bauhaus. Van bovengenoemd verschijnsel komen al af en toe enkele promotiefilms uit Engeland los, maar lang niet genoeg. Trouwens het hele woord promotie moet geschrapt worden.
In samenwerking met neurospycholoog Franz Josef Walchren ben ik al proeven aan het nemen met chinese eucalyptus-apen; uit wat voor muziekfilms zij de meeste scheppende stimulans ontvangen. We proberen de uitkomst te beïnvloeden. Het zal daarmee blijken dat de aap op een gegeven moment een verzadigingspunt zal bereiken, waarbij hij niet meer geboeid zal worden door de gezichten van de muzikanten, basgitaren met of zonder vleugels en klappend publiek.

Dick Verdult
televisieprogrammamaker VPRO.

MET VOORBEDACHTEN RADE ENDE SCHNEAFLIET

tekst: Dick Koopman / foto's: Arjen Beltrama

Plotseling dook er een promotiecassette op. Verrassende lay-out: een hoesje samengesteld uit kalenderfoto's à la Zweden in de herfst, sterk herinnerend aan verschillende reclamecampagnes van bedrijven voor uitvaartverzorging. Dan de muziek: zeer interessant, niet vernieuwend, veel synthesizer. Titels als: Antpeople, Der blöde Hund, Crüsoe's Roots. Als laatste dan een intrigerende groepsnaam: Ende Shneafliet.

In eerste instantie wist niemand waar ze vandaan kwamen, dan toch opeens een afspraak. Drie van de zes groepsleden geven acte de presence: Frank Brinkhuis (gitaar, bas, synthesizer, piano), Jan Pupma (synthesizer, orgel) en Brian Domisse (vocalen). Thuisblijvers zijn: Bert Abbing (drums), Hanjo Erkamp (synthesizer) en Edwin Brinkhuis (trompet). De ene helft blijkt uit Heiloo te komen en de andere uit Amsterdam.

Hoe zijn jullie gestart?

'We begonnen, twee jaar geleden, met elkaar cassettes toe te sturen. Deze varieërden van geluiden tot orgelmuziek en ook wel redelijk experimentele dingen. Begin deze zomer hebben we ook een cassette uitgebracht en die in onze omgeving verkocht.

Eerst namen we gewoon met een cassetterecorder op, maar later wilden we toch wel een wat meer professionele aanpak. Van vakantiegeld hebben we toen een mixer, een gitaar en synthesizer gekocht. Daarna zijn we aan het werk gegaan en schreven we ongeveer een nummer per dag.

Het is nooit zo geweest dat we met z'n allen tegelijk speelden, dat zou überhaupt ook niet kunnen door onze verschillende woonplaatsen.'

Jullie zijn niet persé bezig om naar optredens toe te werken?

'We hebben dat één keer gedaan, maar toen moesten we wèl drie mensen aanslepen om de apparatuur bij elkaar te krijgen. Misschien treden we in de toekomst wel weer op, maar dan in elk geval met andere muziek dan die op de tape staat. Live moet je anders klinken dan op plaat of tape, of je moet wel heel interessante muziek maken. Wat die tape betreft, er zijn ook al weer dingen die we nu anders zouden spelen.'

Jullie hebben in twee maanden een tape opgenomen met twintig nummers, dat is toch redelijk snel?

'Sommige nummers maakten we in twee dagen, maar een nummer als 'The Day Detlef Macha Won', ging vrij snel. Terwijl we zaten te wachten op de uitzending van de Praagse wielerwedstrijden hebben we snel even een nummer opgenomen. Gelukkig won er een Oostduitser met de naam Detlef Macha, vandaar die titel.

Hoe komen jullie aan de naam Ende Shneafliet?

'Sneevliet was een SDAP-er. We hebben wat gesleuteld en toen vonden we het sterk oud-Nederlands klinken, vandaar Ende ervoor. Onze teksten zijn over het algemeen niet vatbaar voor een diepere betekenis. We hebben een ontzettende hekel aan bands met flutteksten die nergens over gaan en waar dan toch een diepere betekenis aan toegekend wordt. Onze teksten hebben meestal een invulfunctie.'

Ondertussen is hun cassette al verschenen in een eerste oplage van honderd. Contactadres (geen besteladres): van Catsstraat 27, 1851 JG Heiloo, telefoon: 072-331095.

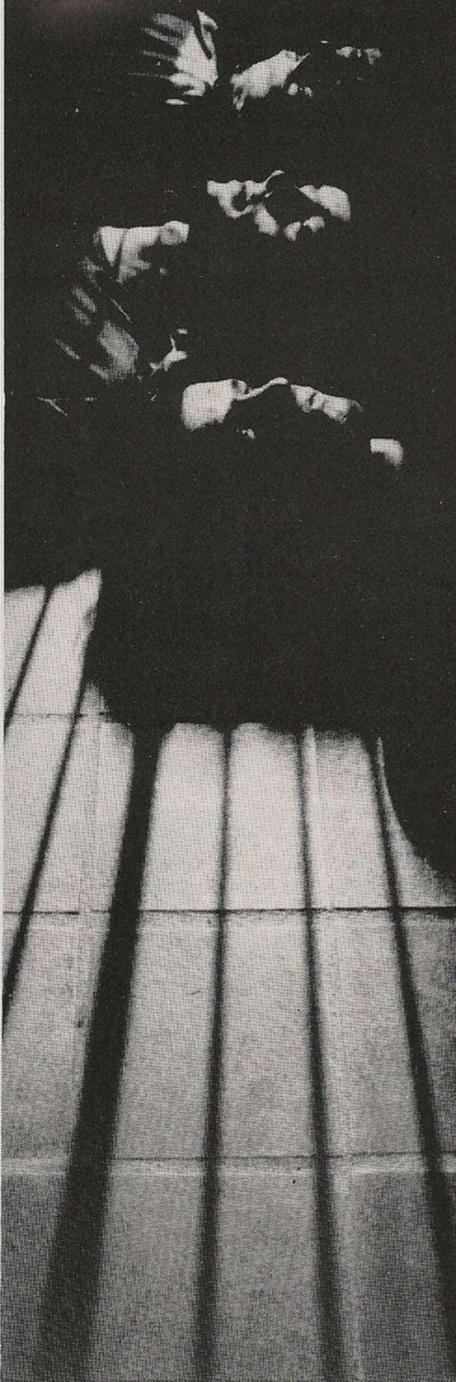

ANDERE RITMIEK BAZOOKA

Eind 1978 ziet Bazooka voor het eerst het levenslicht. Na jarenlang actief te zijn geweest in verschillende Eindhovense bandjes, richtte gitarist **Theo Hoek** onder invloed van de punk- en new wavegolf die ons land overspoelde, de groep Bazooka op. In de beginperiode bestond de groep uit zes mensen, waaronder een zangeres en een saxofonist. Belangrijkste invloeden op dat moment waren de Banshees, Wire en Devo.
Naast het schaarse eigen werk speelde de groep nummers van eerdergenoemde groepen. 'We hadden een startpunt nodig', aldus Theo Hoek. Over het eigen werk was men op den duur niet zo tevreden. De groep bleek nog teveel vast te zitten aan wat Theo traditionele rockcliché's noemt. Er moet iets veranderen, dat was duidelijk.
Dat gebeurt als **Hans Dekkers,** die ook in Das Wesen actief is, besluit zijn saxofoon aan de wilgen te hangen en zich met gitaarspelen gaat bezig houden. Ondertussen verlaten de zangeres en de toetsenist de groep en door de nieuw ontstane situatie, ligt de weg open om nieuwe dingen te gaan proberen. Beide gitaristen slaan aan het experimenteren en zien kans hun ideeën ten aanzien van muziek te verwezenlijken. Het duo stort zich voornamelijk op de techniek waardoor een theoretische benadering van de muziek ontstaat. Dit was volgens Theo noodzakelijk om de zaak een beetje meester te worden. Vooral omdat voor hen vast stond dat ze de techniek op een vernieuwende manier wilden gebruiken.

KLASSIEK

In ieder geval staat een ander gebruik van ritmiek voorop, waarbij Theo zich laat beïnvloeden door zijn interesse in modern klassieke muziek. De bewondering voor het werk van de Russische componist Strawinsky speelt daarbij een grote rol.
Theo: 'Strawinsky is voor mij van belang vanwege zijn baanbrekende werk op het gebied van ritmiek. Uit werken van hem, zoals 'le sacre du printtemps', daar haal ik nu nog ontzettend veel uit en probeer dat in mijn eigen werk in te passen. De meeste popmuziek zit naar mijn smaak teveel vast aan die ene vierkwartsmaat en dat geeft, zeker voor mij, zijn beperkingen. Niet dat ik het gebruik ervan afkeur, want je kunt er nog steeds ongelooflijk veel leuke dingen mee doen, maar door goed naar het werk van Strawinsky te luisteren ontdek ik andere manieren om met ritme om te gaan en dat geeft me veel meer mogelijkheden'.
Zijn interesse voor Strawinsky is heel goed te horen in het nummer 'Ballet Russe', waarin het thema van 'de Vuurvogel' zit verwerkt.
En daar blijft het niet bij. Zijn bewondering voor Strawinsky is zo groot dat hij volgend jaar een plaatje wil gaan uitbrengen, ter gelegenheid van het feit dat het honderd jaar geleden is dat Strawinsky geboren werd, met daarop bewerkingen van composities van de grote meester. Er bestaan ook plannen dit gebeuren te koppelen aan een filmpje, waarin de dans centraal staat. Veel kon hij er echter nog niet over zeggen omdat de ontwikkeling van het idee nog niet helemaal rond is.
In haar bestaan heeft Bazooka al eigen werk aan het vinyl toevertrouwd. Augustus 1980 verschijnt de in eigen beheer opgenomen e.p. 'is er meer dan dit hier'. De plaat komt uit op een eigen label, Rukpiloot Records genaamd, referend aan de gelijknamige titel van één van de nummers op de e.p., en is met behulp van een 2-sporen Revox-recorder in de oefenruimte opgenomen.
Het resultaat is niet slecht, alhoewel het geluid wat vlak is en er te weinig dynamiek in zit. Maar we zijn toch blij dat het als geheel zeer acceptabel is, is het commentaar van Theo.

TECHNISCH

Alle nummers op de e.p. zijn van de hand van Theo Hoek, behalve het nummer 'Diep en Donker' dat door Hans Dekkers is geschreven. De plaat laat zich moeilijk typeren. Sommige nummers liggen lekker in het gehoor maar andere daarentegen zwaar door het verschillend gebruik van ritmiek.
Ben je niet bang dat de wijze waarop jullie met techniek bezig zijn, je een aantal elementen zoals emoties en gevoelens uitsluit?
'Dat is ook een heel moeilijk probleem en daarvan zijn we ons heel goed bewust. Het komt denk ik omdat we zo aan het stoeien zijn met ritmiek en dat is vaak puur technisch. Emoties en dat soort zaken komen pas later als we een nummer hebben opgenomen. Ik luister daar een paar keer naar en begin dan pas iets te voelen. Soms gebeurt het ook andersom. Het nummer 'Rompen' is bijvoorbeeld zo ontstaan, naar aanleiding van een droom die ik had. De flarden tekst die me bij bleven heb ik toen in dat nummer verwerkt. Maar ik blijf het moeilijk vinden om je gevoelens precies in teksten tot uiting te brengen'.
Hoe het dan ook mag zijn, uit de meeste teksten die veelal door Theo geschreven zijn, komen wel degelijk zijn gevoelens naar boven als het gaat om onderwerpen als zelfmoord en vervreemding. Nou niet bepaald teksten waarbij je een opgewekt gevoel krijgt!
Theo: 'Dat wordt ons een beetje verweten, dat onze muziek zwaarmoedig en depressief zou zijn. Zeker hier in Nijmegen heerst die stemming. Ik moet toegeven dat er inderdaad thema's in onze muziek zitten die de zwarte kant van het leven laten zien, maar er zitten evengoed elementen in die het tegenovergestelde zijn'.
Om dit te illustreren geeft hij een voorbeeld hoe de mensen reageerden bij het zien van een kort filmpje, wat Bazooka maakte naar aanleiding van het nummer 'De Rukpiloot'. Daarin pleegt de hoofdpersoon in een badscéne zelfmoord, door zich in bad met een scheermes af te trekken. Niet iedereen reageerde even enthousiast en sommigen vonden het ronduit afschuwelijk.
'Het was nog zo leuk bedoeld. Maar ja, sindsdien is wel voor een heleboel mensen het beeld ontstaan, dat Bazooka een doemband zou zijn. Ik zit er niet zo mee. Mensen zijn toch algauw geneigd je een bepaald stempel te geven'.
Bazooka is een Nederlandstalige band die sinds haar oprichting heel duidelijk heeft gekozen om in de eigen taal teksten te maken. In het begin had men daar veel moeite mee en de groep was allang blij als het maar een beetje klonk. De meeste teksten waren veelal in de verhalende vorm. Maar samen met de ontwikkeling van de muziek, raakte men gaandeweg ook steeds meer bedreven in het gebruik van de eigen taal.
Theo: 'Het is zoeken geweest naar een goede vorm. In het begin hadden we er echt Ben Cramer-achtige teksten tussen zitten, maar daar is op den duur verandering in gekomen. Per slot van rekening moet je daarin ook een ontwikkeling door maken. Nu hebben we een soort klankgedicht ontwikkeld, waarin associaties een grote rol spelen. Sommige nummers bestaan alleen maar uit klanken. Bert Schierbeek heeft dat eens leuk omschreven. Hij zei dat de klank van een woord vaak bepalend is voor wat het eigenlijk betekent, en dat ben ik helemaal met hem eens'.

Bazooka:
Hans Dekkers - synthesizer en gitaar
Hans Freriks - drums
Willem van Oort - bas
Theo van Hoek - gitaar

Discografie:
12 inch 'is er meer dan dit hier', 7 inch Bazooka en Das Wesen 'serie serie', giro 900648 t.n.v. H. J. M. Dekkers, St. Annastraat 189, 6525 GM Nijmegen.

tekst: Cornel la Grouw / foto: Fran van der Hoeven

BELGIE BARST OPEN

tekst: Jan Landuyt

Tjens Couter was het geesteskind van Arno Hintjens en Paul de Coutere, allebei uit het Vlaamse kustgebied.
De groep maakte twee elpees, waarvan de eerste een persoonlijk tribuut was aan de blues, met onder andere een schrijnende versie van L i t t l e R e d R o o s t e r, en de tweede (P l a t d u j o u r) reeds elementen bevatte die wezen op een nieuwe richting. Met de singel L e t i t B l o w werd duidelijk dat Tjens Couter de blues vaarwel zei en koos voor in het kader van de new wave passende dansmuziek.
Een beetje later verdween de Coutere van het toneel en werd vervangen door gitarist-producer Jean-Marie Aerts, die stilaan de Belgische Martin Hannett aan het worden is. Meteen veranderde de groep van naam: Tjens Couter werd T.C. Matic, en na enkele singels zonder duidelijke richting is nu de eerste elpee van die groep klaar. Het is een ontzettend homogene plaat geworden, vol driftige dansklanken met een juist uitgebalanceerd evenwicht tussen de zware ritmes en het sprankelende gitaar- en synthesizerwerk. De van de elpee getrokken singel O h L a L a is dan ook een hit.
Een gesprek met Arno Hintjens, alias Arno le plus Beau, de grootste egotripper van het Europese vasteland.

T.C.

Tjens Couter wordt T.C. Matic. Een nieuwe gitarist, een nieuwe sound. Waarom die plotselinge ommezwaai?

Arno: Het is allemaal te wijten aan een trip die ik gemaakt heb door Amerika. Daar heb ik een soort negatieve kick ervaren: ik voelde me voor de eerste maal écht Europeaan, in contrast met dat Amerikaanse volk, dat zich voedt met hamburgers en coca cola: lege, domme mensen, zonder enige vorm van kultuur. Ze hadden wel de Indianen, maar die hebben ze allemaal kapotgemaakt. Op muzikaal gebied was er ook niets te beleven: overjarige hippies die klaarkomen op The Eagles. Tenzij in New York dan, daar gebeurde wel iets, maar ik had de indruk dat alle nieuwe groepen er sterk Europees getinte muziek maakten, helemaal in de lijn van wat Can en Neu hier tien jaar eerder al klaarspeelden. Het uiteindelijke resultaat van de indrukken die ik in de 'nieuwe wereld' heb opgedaan was dat ik wou stoppen met de rythm'n'blues die we met Tjens Couter maakten, en me met echt nieuwe muziek gaan bezighouden, die zou verklanken wat ik als Europeaan nu voel. Ik wist dat het nieuw moest zijn, maar welke richting het juist zou uitgaan had ik nog niet concreet in mijn hoofd zitten. Er is hier in België zoveel te beleven, ons land is een echte mengelmoes van kulturen. Tot nu toe hebben slechts weinigen met die eigen gegevenheid iets aangevangen: rock is steeds gericht gebleven op de Angelsaksische wereld. Ik wilde weg uit die gelimiteerde traditie.

Waren de andere groepsleden daar onmiddellijk mee akkoord?

Arno: Het was wel een zeer persoonlijk probleem. Ik stelde me vragen omtrent Tjens Couter, ik wilde weg, en zei dat dan ook tegen de anderen. Ik heb me dolgezocht naar een goeie drummer en een goeie bassist, maar ik vond geen betere als Cloet en Bals. Daarom zijn ze gebleven, en ze wilden wel meewerken in een nieuwe richting. Serge Feys, die bij T.C. Matic synthesizer speelt, heb ik in Oostende ontmoet. Hij bespeelde zijn instrument op een erg ritmische manier, en dat past volledig in het beeld dat in mijn kop zat. En De Couter ging weg. Dat vond ik enorm spijtig,

2F
BELGIQUE

want na al die jaren was hij echt een goeie vriend. Nu nog trouwens. Maar ja, hij is een rasechte bluesgitarist, en daar konden we in de nieuwe groep weinig mee aanvangen. Ik heb in het begin getracht hem mee te sleuren in mijn persoonlijke trip, maar dat was natuurlijk egoïstisch. Je kan niemand dwingen iets te spelen waar hij niet achterstaat, hoe 'n goed muzikant hij ook is. Daarom is Jean-Marie Aerts in zijn plaats gekomen. Ik kende die man vroeger niet, en heb hem toevallig horen spelen op een feestje met de Kreuners. Hém moest en zou ik hebben. Gelukkig voor mij was hij danig onder de indruk van wat T.C. Matic toen deed, en hij zei dadelijk ja.

In het begin waren de concerten van T.C. Matic nogal slordig, en tijdens interviews gaf jij een tamelijk vertwijfelde indruk. In welke mate heeft Jean-Marie Aerts jouw twijfels gekanaliseerd in een welomlijnde richting?

Arno: Ik denk dat we allebei een beetje op de dool waren. Jean-Marie kwam uit de wereld van de 'kleinkunst', Johan Verminnen was één van zijn vroegere werkgevers. Hij is ermee begonnen veel naar new wave-concerten te gaan, en mensen als The Pop Group en Pere Ubu maakten op hem een diepe indruk. Ook hij wilde van milieu veranderen, en in T.C. Matic zag hij daar de kans toe. Overstappen van Clapton- en Akkerman-idolatrie naar onze groep moet voor hem toch wel een hele mutatie betekend hebben.

Jean-Marie is op de eerste plaats bekend als producer. Bestond het gevaar niet dat hij binnen T.C. Matic de spontaniteit zou kapotmaken door overdreven technische bekommernissen?

Arno: 'Juist niet. Wat ik zo prachtig vind aan deze groep is dat àlle muzikanten technisch enorm bedreven zijn, maar dat ze die handigheid kunnen controleren en intomen, in dienst van een doorvoelde muzikale expressie. Sommige mensen zoeken naar een ezel, terwijl ze op een ezel zitten; wij niet: onze muziek is eenvoudig, het is een combinatie van ritme en fun, pure drift. Niemand van ons freakt uit op zijn instrument. T.C. Matic is een groep met ingehouden kracht: we diepen alles verticaal uit in plaats van horizontaal steeds meer ingewikkelde muzikale combinaties te zoeken. Ik hoop dat je voelt dat er heel wat achter onze eenvoudige muziek zit: gevoel, power, geestdrift, maar ook zelfbeheersing. Daarom klinkt onze elpee ook zo goed: Modern Noise, dàt is het. Onze eerste singles waren de kinderjaren, de elpee is de puberteit van de groep, en we kunnen nog véél verder. T.C. Matic bestaat per slot van rekening nog maar één jaar.

BINNENLAND

Is het Belgische publiek even enthousiast als jij over de nieuwe formule?

Arno: 'Er zijn op onze concerten toch altijd zo'n vierhonderd man, en in België is dat veel. In het begin was het voor het publiek waarschijnlijk wel even wennen. Tjens Couter was in elk geval acceptabeler dan T.C. Matic, en ik vraag mij af wat onze nieuwe groep losweekt. Ik heb in elk geval niet de indruk tegen een muur te staan zingen. Ik wil iets géven. Een concert moet een pingpong-effect hebben. Ik wil me in elk geval afzetten tegen de modieuze trend zich koel en afstandelijk voor te doen. Ik ben niet ongeïnteresseerd, ik verveel me niet tijdens een optreden. Dat moet een gezellige zweterige happening zijn. Geen robottenbedoening.

Op de A.S.L.K.-compilatie staat T.C. Matic tussen 'grote Belgische groepen als Jo Lemaire + Flouze, The Machines, De Kreuners, die allemaal tamelijk clichématige muziek maken. Met jullie frisse ideeën horen jullie toch eerder thuis bij jonge beginnende groepen? Big Business of No Big Business?

Arno: 'Ik ken geen enkele groep die muziek speelt zoals T.C. Matic, dat volstaat. Beginneling of geaccepteerde ster, die categorieën interesseren me niet. Trouwens, hier in België zijn geen sterren, alleen maar vedetten. Het komt erop aan niet te gaan denken dat je het gemààkt hebt en dat je verder ter plaatse kan blijven trappelen. Als je steeds vooruit wilt, moet je blijven vechten, en dan heb je niet de kans op je lauweren te gaan rusten. Een muzikant moet anarchist zijn tegenover zichzelf. Die tegenstelling tussen Business en eigen beheer is in België ook niet relevant. Zelfs als je bij een grote platenfirma zit, dan moet je nog alles zelf doen. In het begin hebben we een demo opgenomen voor Ariola, met onder andere O h L a L a L a erop, en hier in België geloofde men wel in ons, maar Ariola Nederland moest de definitieve beslissing nemen, en dat werd njet. Dan heeft onze manager Pol Evrard zelf maar een firma opgericht (Parsley), om T.C. Matic een ruggesteun te geven. Van O h L a L a L a zijn nu al meer dan vijftienduizend exemplaren verkocht. En al die mannen met hun obscure labeltjes zouden met hun singels hetzelfde willen meemaken'.

Stoort het je dat in het buitenland over T.C. Matic geschreven wordt als 'Belgische' groep?

Arno: 'Vroeger had ik dat wel vervelend gevonden, ja. Maar de houding tegenover België is enorm aan het veranderen. België is in de mode jongen. België barst open en verwondert de wereld. Een stil volk laat van zich horen! Zo was Tom Verlaine hier onlangs, en die had een elpee van T.C. Matic onder de arm. Zo ook Tony Basil, dat meisje dat video's heeft gemaakt van Bowie en David Byrne. Brian Eno heeft vorig jaar Afrika ontdekt. Nu is België aan de beurt!

BUITENLAND

Maakt T.C. Matic kans buiten de grenzen?

Arno: 'Er zit wel iets in ja. Binnenkort vertrekken we op toernee door Scandinavië en Engeland. Op één voorwaarde: dat ik niet als een sukkelaar moet gaan: de PA moet degelijk zijn, er moet een goede lichtinstallatie mee. Zulke problemen worden deels opgevangen als we het voorprogramma kunnen verzorgen van goed uitgeruste groepen. Zo zijn er al plannen met The Birthday Party. Het geld is dan nog de enige moeilijkheid. Parsley is klein en kan heus geen schatten aan ons besteden, en in Engeland krijg je voor een voorprogramma 25 pond, dat is dus twee keer niks. Maar we moeten naar het buitenland, met België alleen ben ik niet tevreden. Ons land is zo klein dat je uiteindelijk twintig maal in dezelfde zalen optreedt, en die circuitroutine maakt me ziek'.

Heeft T.C. Matic iets te bieden aan het Engelse publiek?

Arno: 'Als ze voor onze muziek zouden openstaan zouden ze er wel wat aan hebben. Maar ik vertrouw de Engelsen niet. Ze zijn ontzettend chauvinistisch, en benaderen een buitenlandse groep met een hele reeks a prioris. Ik weet niet wat er gaat gebeuren, we zullen wel zien. Ik ga in elk geval als Belg op stap. Nummers als V i v a B o e m a en L' U n i o n F a i t l a F o r c e verraden trouwens onmiddellijk onze afkomst.

SHOW

Waar voel je je goed: in de studio of op een podium?

Arno: 'Ik zit niet graag in een studio. Niemand van de groep trouwens, tenzij Aerts. De plaat van T.C. Matic is opgenomen in tien dagen, en dat was tien dagen teveel. Hoe sneller een plaat wordt opgenomen, hoe beter. Dan vat je alle frisheid, de spontane kracht, zonder die met allerlei studiosnufjes af te zwakken. Onze plaat laat T.C. Matic horen zoals we ook live klinken. Aerts geeft enkel een beetje peper en zout aan onze muziek. Hij is éérst gitarist, en op de tweede plaats producer. Een echt goede groep heeft geen producer nodig. Spijtig voor Martin Hannet'.

Je bent rustiger geworden op het podium: heeft de muziek het gehaald op de show?

Arno: 'Ik ben nog altijd op de eerste plaats een performer. Kan ook moeilijk anders, want ik bespeel geen enkel instrument. Ik voel me goed als mijn lichaam en geest in mekaar smelten. Soms gebeurt dat niet, en dan vind ik het ook niet prettig. Daarom overdrijven we niet met optredens: maximaal zes per maand. Het moet ook voor óns een belevenis zijn waar we naar uitkijken'.

INHOUD

Je bent verhuisd van Oostende naar Brussel, van de kust naar de grotestad. Heeft dat enige invloed op je muziek gehad?

Arno: 'Je milieu heeft natuurlijk een grote invloed op wat je doet. Daarom noem ik T.C. Matic geen rockgroep, want rock associëer ik met cadillacs en dergelijke uit Amerika overgewaaide toestanden. Hier in België rijden geen cadillacs, dus zing ik er niet over. Brussel geeft me wel heel wat inspiratie. Er broeit hier constant iets, en dat laat ik in me doordringen. Er is bijvoorbeeld een nieuwe club waar men swingt, James Brown, akkordeonmuziek en Abba door elkaar speelt. Dàt is het voordeel hier in Brussel: uit dat mengvat kan je zoveel dingen leren die de moeite waard zijn. Plan K, Casablanca Moon, dat vind je toch nérgens'.

Je ziet blijkbaar alleen de mooie kanten. Heeft Brussel dan ook geen rotte zijde?

Arno: 'Je moet geen middle of the road muziek gaan maken, maar al dat pessimistische gedoe vind ik toch maar niks. Er is al genoeg rotzooi, waarom zou je er dan bovendien nog over gaan zingen? Nee, ik wil de mensen sterk maken, elk nummer dat T.C. Matic maakt moet een peppil zijn.

Een nummer als Give The ma Leader, met die Hitlertoespraak in het begin, is dat dan pure fun?

Arno: 'Nee, plezierig is het niet. Je kan natuurlijk niet door het leven lopen met oogkleppen. Af en toe voel je de behoefte de vinger eens op een zere wonde te leggen. Lol is voor mij het belangrijkste, maar het mag geen escapisme worden. Give The ma Leader gaat over het gebrek aan persoonlijkheid bij de mensen: iedereen zit maar 'No Future' te schreeuwen, maar niemand neemt initiatief. De tijd is rijp voor een sterke man, en dat vind ik ontzettend gevaarlijk'.

Op nummers als Parrot Brigade, Stop Rock en I'm not like that geef je nogal sterk de indruk jezelf af te scheiden van 'de massa'.

Arno: 'Inderdaad! Ik heb geen misprijzen voor andere mensen, maar ik vind dat ze hun eigen individualiteit laten opslorpen in de massa. Elk mens heeft de mogelijkheid zijn eigen Ik te ontwikkelen, zichzelf steeds verder te ontplooien. Waarom gebruiken zo weinig mensen deze rijkdom? De wereld zit vol taboes en remmingen, en ik vind dat iedereen zich zou moeten vrijmaken, opgaan in iets, zoals ik dat doe met mijn muziek. Muziek is voor mij een therapie, en ik hoop ook andere mensen ermee wakker te kunnen schudden. Pas op, ik wil geen Christus zijn, en bovendien is rock helemaal niet het enige in mijn leven. Trouwens, T.C. Matic maakt geen rock, maar pop. Mijn invloeden gaan van Abba tot. . .'

Stockhausen. Arno: 'Hoe weet jij dat?

Omdat ik dat al vaker gehoord heb. Penderecki klinkt ook goed als referentie.

Arno: 'O.K. Van Abba tot Penderecki dan'.

DUITSLAND

DANSMUZIEK?

tekst: Gerard J. Walhof / foto: Arjen Schrama

'. . . de pracht van de wereld is toegenomen door een nieuwe schoonheid: de schoonheid van de snelheid.
. . . Een werk dat niet agressief van karakter is, kan geen meesterwerk zijn.
. . . We willen de oorlog verheerlijken – de werelds eigen hygiëne – militarisme, patriotisme, de destructieve daad van de anarchisten, de prachtige ideeën waarvoor men sterft. . .'
(Marinetti, Futuristisch Manifest, 1909)

SCRABrrRrraaNNG

Een herfstgrauwe zaterdagochtend. Gedrieën spoeden wij ons naar één van de kampementen waar Deutsch Amerikanische Freundschaft tijdens zijn Europese veldtocht verblijft. Een gesprek aan de ontbijttafel in de geest van een gebakken ei.

Gabi: 'Ik denk dat heel veel mensen, wanneer ze over futurisme spreken, daarbij aan 'Starship Enterprise' denken. De hele futuristische beweging in Engeland weet van niets. De term 'f u t u r i s m e' heeft dan ook veel van zijn betekenis verloren'.

Wat betekent het futurisme voor jullie?

Gabi: 'Dat is moeilijk te zeggen. Waarschijnlijk was het goed voor die tijd. Ik denk dat het echt nostalgisch is om de term 'futurisme' te gebruiken en te proberen hem nu toe te passen'.

Het militarisme is een centraal punt binnen het futurisme en volgens mij ook binnen jullie muziek. Ik kijk nu ook naar de laarzen die je draagt.

Gabi: 'Haha, ja. Weet je, het probleem met dit manifest is, dat het in wezen niet fascistisch maar anarchistisch is. Maar wanneer het militarisme in grote instituten gevat wordt, verwordt het zeer gemakkelijk tot fascisme. In Duitsland is het erg extreem, omdat deze hele zaak zolang verboden is geweest. De mensen wilden er altijd mee bezig zijn, maar het werd altijd beperkt. Wanneer het militarisme geïnstitutionaliseerd wordt, gebruiken ze het gevoel, dat op zich juist is, op een verkeerde manier'.

Hoe bedoel je, dat het gevoel op zich juist is?

Gabi: 'Het gevoel is één van de vele gevoelens en ik denk dat het een gevoel is dat iedereen bezit. We proberen gevoelens weer te geven die lopen van haat naar liefde, van hard naar zacht, van elkaars handen vasthouden naar sado-masochisme.
Ik geloof niemand die beweert driehonderdvijfenzestig dagen per jaar volledig fascist of anarchist of wat dan ook te zijn. Het zit allemaal in iedereen. Het is belangrijk dat te laten zien en van geen enkel deel van jezelf een taboe te maken, zoals ze in Duitsland dus heel lang gedaan hebben. 'Der Mussolini' wordt nog steeds niet in Beieren door de radio gedraaid. We zijn er ook niet in geïnteresseerd hoe we genoemd kunnen worden. Als mensen vanwege 'Der Mussolini' vragen of we fascisten zijn, waarom vragen ze dan niet of we christenen zijn omdat ook Jezus Christus in dat nummer voorkomt. Maar in Duitsland wilden ze per se een verklaring van ons hebben, dat we geen fascisten zijn'.

In Engeland is het iets, wat ook heel erg speelt.

Gabi: 'Ja, maar in Engeland staat men er afstandelijker tegenover. Er wordt met de symbolen gespeeld. Ze dragen zowel een hakenkruis als het anarchistenteken'.

Er zit veel erotiek in jullie muziek.

Gabi: 'Sex is zelfs binnen het punkgebeuren altijd beperkt gebleven. Of ze behandelden het te theatraal zodat je het niet meer serieus kon nemen of te zacht. Wij zijn geïnteresseerd in verschillende soorten sexuele gevoelens. Zo verloopt onze nieuwe elpee van licht naar donker, van elkaars hand vasthouden naar sado-masochisme'.

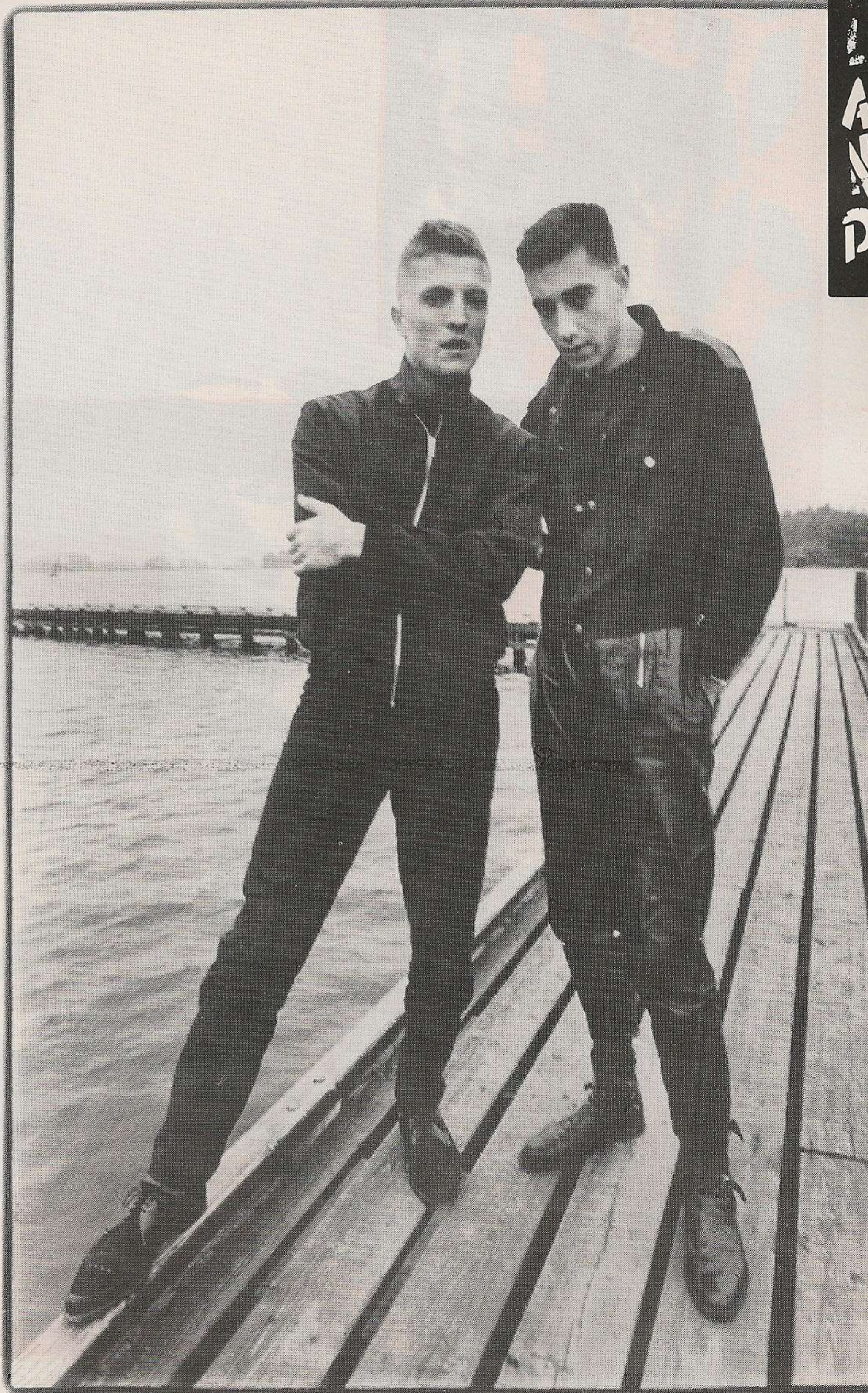
Robert, hoe vind jij jezelf binnen DAF functioneren?

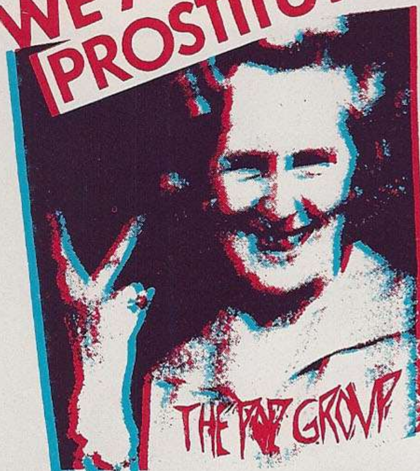
Robert: 'Ik speel niet alleen drums, maar verzorg ook het electronische gedeelte. Daarom zie ik mezelf als een "powercontrol", werkend vanuit de achtergrond. Gabi functioneert daar-

77 Italian – Marinetti poem

bij als een soort tussenpersoon, terwijl ik natuurlijk ook direct contact heb met het publiek'.
Gabi: 'Ik ben de minister van propaganda. Ik denk dat dat een goed beeld is. Hij maakt de muziek en ik doe de teksten en de propaganda. Hij maakt het hele decor waarvoor ik de presentatie doe'.
Misschien hebben jullie gemerkt dat er soms nogal wat weerstand is tegen jullie gebruik van twintig cassettedecks op het podium.
Gabi: 'Met tape spelen is hetzelfde als spelen met elk instrument. We hadden ook de synthesizer op het podium kunnen zetten, maar dat is ouderwets en ziet er lang niet zo goed uit. Bovendien hoef je bij een synthesizer ook alleen maar de programmaknop in te drukken en dat is precies hetzelfde. Ik houd ervan tapes terug te spoelen op het podium, zodat de mensen kunnen zien dat het echt tapes zijn, kunnen zien wat we doen'.
Dus de taperecorder is voor jullie ook een instrument?
Robert: 'Ja, de taperecorder is voor mij hetzelfde als een bassist of gitaris'.
Gabi: 'In de moderne klassieke muziek is het al heel lang gebruikelijk taperecorders als instrumenten te zien. Ik geloof dan ook niet dat het een avant-gardistisch idee van ons is'.
Maken jullie dan popmuziek?
Gabi: 'Dat hangt er van af. Als je met popmuziek bedoelt populaire muziek, dan wel. We willen geen avant-gardistische muziek voor een elite maken'.
Maar jullie zijn inmiddels wel een cultband, die minimale muziek aan minimale, maar intense teksten koppelt.
Gabi: 'We proberen een zo groot mogelijke groep mensen te bereiken door minimale muziek te maken, die door simpelheid en ook door het gebruik van één discobeat direct toegankelijk is. De mensen moeten dansen, want wanneer ze dansen komen onze teksten, die daarom ook meer slogans zijn, beter over.
We voelen ons niet gebonden aan de avantgarde scene. Zo staat er op onze nieuwe elpee een echte schlager. Duitsland heeft een schlagertraditie die in de jaren twintig begon, en steeds verder afliep. De schlagers van nu zijn bijna country- en westernsongs en sterk geperverteerd. Vroeger waren de teksten absurd, bijna dadaïstisch, soms erotisch of zeer sentimenteel, zoals 'Lili Marlene'. Nu gaan ze bijna allemaal over relatieproblemen en eenzaamheid.
Waardoor denk je dat het karakter van de schlager zo verwaterd is?
Gabi: 'In de eerste plaats zijn vooral de erotische schlagers in het Derde Rijk verboden. Verder werd het kleine beetje dat overbleef, onderworpen aan de 'cultureshock' die de komst van Amerika met zich mee bracht. Bovendien was het verboden om wat dan ook uit de cultuur van het Derde Rijk over te nemen. De schlagers van na de oorlog zijn sterk veramerikaniseerd, zowel wat tekst als muziek betreft'.
Zij jullie niet bang in de toekomst monotoon te worden?
Robert: 'Nee, dat denk ik niet. Op de nieuwe elpee gebruik ik veel meer electronica en naast de gewone drums ook de electronische drums. Sommige nummers zullen je nog aan 'Alles ist Gut' herinneren, maar een heleboel andere verschillen er totaal van'.
Gabi: 'De nieuwe elpee is veel kleurrijker. Op 'Alles ist Gut' bouwden we, ffft, zack, (maakt een hakkend gebaar) autobahnen, om zeker te zijn in welke positie we ons bevonden. Nu is dit zekerder en hoe zekerder je bent, des te meer dingen je kunt verwerken waar je in geïnteresseerd bent. We maken nu autobahnen met het landschap rondom'.
Wat betekent de afwijkende plaats van 'Der Räuber und der Prinz' op 'Alles ist Gut'.
Gabi: 'Een Engelse journalist schreef dat het onze alter-ego's zijn. . .'
Robert: 'Der Räuber und der Prinz' was de eerste song die we deden nadat we met z'n tweeën waren. Het laat de toekomst horen en is een soort statement'.
Is er een overeenkomst tussen deze rover en prins en de prins en de piraat in 'Kinderfunk' op 'Die Kleinen und die Bösen?'
Gabi: 'Ja, in zekere zin. We zijn erg in sprookjes, kinderverhalen geïnteresseerd, meer dan in de werkelijkheid. Ze kunnen afschuwelijke dingen doen, bijvoorbeeld een muis martelen in een staat van volledige onschuld en niet vanuit frustratie, zoals bij veel volwassenen'.

Gabi komt uit Cordoba. Dat ligt in de zeer katholieke Spaanse provincie Andalusië. De uiterlijke manifestering van het katholieke geloof en met name de symbolische boetegang weet hij zich goed te herinneren. Het kapotgekropen vel op de knieën van de vrouwen, bloedsporen achterlatend op de harde stenen trappen. Hoe hangen schuld, boete doen en masochisme samen, vraagt hij zich af. Is er dan toch iets aan de hand met die dans?

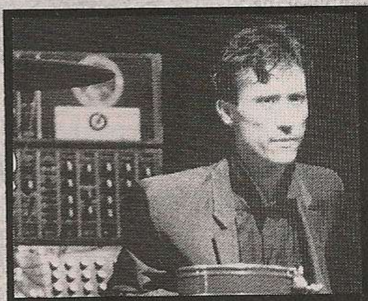
WE ARE ALL
PROSTITUTES
THE POP GROUP

GELE KOORTS

Japan, het land dat de leidinggevende positie in de wereldindustrie binnen dertig jaar heeft veroverd, heeft alweer een nieuwe troef op tafel liggen: de wereld van de popmuziek. Wordt er een coupe beraamd óf is er sprake van een typisch oosterse copieerdrift? Ongeveer negentig procent van het muziekaanbod uit Japan is inderdaad rockmuziek zoals wij deze reeds kennen van al die Westerse groepen, die echter alweer geruime tijd op hun [illegible] retour zijn. Datgene dat werkelijk interessant is op experimenteel gebied is op één hand te tellen. Wel is de opkomst van steeds meer nieuwe progressieve klanken uit Japan tekenend voor de koortsachtige bedrijvigheid die daar heerst. In Vinyl dit keer extra aandacht voor een aantal voorbodes van deze lichting progressieve muzikanten uit een ander werelddeel.

Samenstelling:
Dick Koopman,
Oscar Smit,
Richard Zeilstra,
Stephen Emmer.
Met dank aan Johan.

1

2

3

4

IPPU-DO

Ippu-Do komt uit Tokyo, Japan en bestaat uit **Masami Tsuchiya, Akira Mitake** en Shoji **Fujii.**

In maart 1980 verscheen hun eerste elpee 'Normal' en zes maanden later alweer hun tweede 'Real', opgenomen in Berlijn. Op beide platen, uitgebracht door het Epic label, deed ook bassist Hirofumi Akao nog mee. Op de in 1981 verschenen derde langspeler 'Radio Fantasy' valt misschien het meest nauwkeurig te beluisteren wat de band zich voor ogen heeft: het samensmelten van zoveel mogelijk muziekstijlen. Favoriete en daarmee het meest in het oogspringende stijlen zijn van het Westerse popgeluid uit de zestiger jaren en het technocratische, electronische geluid uit de nog maar twee jaar jonge tachtiger jaren.

Temidden van de vele positieve kritieken die Ippu-Do kreeg uit eigen land wist het Japanse muziektijdschrift Rocking F te concluderen dat 'Ippu-Do has lots of poptaste of the '60s but they give us modern impressions of the '80s with its sophisticated electric sounds'.

Voor meer informatie over Ippu-Do even bellen naar The Electric Fan in Tokyo, telefoonnummer 03/403 020607.

3 GUNJOGA CRAYON

[illegible] in Tokio zetelende **Pass Records** lijkt een zeer interessant label. Op hun releaselijst komen slechts een tiental platen voor, van oa. **Phew, Friction** en **Tsunematsu Masatoshi.** Ook **Gunjogacrayon** is met twee platen goed vertegenwoordigd. De formatie bestaat uit vijf personen. Het gebruikte instrumentarium is vrij normaal, alleen het eindprodukt, hun muziek dus, is dat niet. Gitaar en bas zijn de meest in het gehoor springende instrumenten. De bas probeert enigszins het ritme aan te geven terwijl de gitaar er dan wat door heen freakt; geen heldere solo's maar gestoorde geluiden. Hiertussendoor zijn dan wat electronische synthesizerklanken te horen.
Hun eerste opnamen zijn te beluisteren op 'Pass Live' (Pas-101 2), een dubbel single met op het andere plaatje de groep Totsuzendanball. Bij deze muziek staat het ritme nog enigszins centraal terwijl de gebruikte elektronica bijna onhoorbaar is. Zang, of aanzetten hiertoe, zijn er ook op te vinden.
Op hun tweede single, een 12 inch (Pas 4001), valt vooral de betere produktie op. Het geluid is wat voller en er zijn ook andere instrumenten/geluiden in te herkennen, zoals een piano in 'Waltz' en [illegible]achtige, elektronische piepjes in 'Ban'. Het nummer '35' is een dubmix, door Riuichi Sakamoto in elkaar gezet.
Hoewel de muziek van Gunjogacrayon origineel en experimenteel aandoet, zitten er toch een aantal elementen in, zoals de piano- en bepaalde basloopjes die erg aan de avantgardistische jazz doen denken. Waarmee gezegd wil worden dat deze mensen daar oa. hun inspiratie vandaan kunnen hebben.
Adres Pass Records: 5-34-8 Yoyogi, Shibujaku, Tokyo 151 Japan.

2 TSUNEMATSU FRICTION

Het trio **Friction** staat voor agressieve, in hoge versnelling gebrachte, vaak nog punkachtige, gitaar muziek. Evenals bij Gunjogacrayon zijn bas en gitaar geluidsbepalende instrumenten. Vooral het geweld waarmee zanger/bassist **Reck** en gitarist **Tsunematsu Masatoshi** te keer gaan is opvallend. Gezongen wordt er in een combinatie van de Engelse en Japanse taal.
Hun eerste plaatwerk dateert uit 1979, een 10 inch live elpeetje.
Vorig jaar kwam bij Pass Records hun tweede en tot nu toe laatste lp uit (pas 2001). Deze studioplaat is gedeeltelijk geproduceerd door de groep zelf en door R. Sakamoto. Muzikaal gezien is de invloed van de YMO man nihil. Vooral kant A munt uit in snelle aan de punk herinnerde songs. In 'Crazy Dream' doet de zang zelfs enigermate aan John Lydon denken. De B-kant opent met 'Cycle Dance'. Dit blijkt een nummer te zijn waar drummer **(Chiko Hige)** op de voorgrond mag treden, waardoor de sfeer wat PIL-achtig wordt. 'No Thrill' is het rustpunt van de plaat, met voor het eerst synthesizergeluiden. In 'Big S' mondt de muzikale agressiviteit uit in een tekstuele daad: 'You wanna suicide in your room. . .'
Van Friction is verder nog een 7 inch single uit (Das 204) met 'Pistol', welke niet op de laatste lp te vinden is. Moet hij in de groep de eer met de andere twee delen, op zijn solo 12 inch (Pas 4002) doet de gitarist Tsunematsu Masatoshi alles alleen, zelfs de vocalen. Vooral in een nummer als 'Grinning in your face' is zijn manier van gitaarspelen goed te beluisteren. Zowaar staat er ook een rustig nummer op. 'E.D.P.S.', met ritmebox en vrij normaal gitaarspel. Het laatste stuk, met een in het Japans geschreven titel gaat gehuld in een soort fuzz-ruis en constante, harde korte drumslagen. Hierbij voegen zich dan de Japanse/Engelse vocalen en de experimentele gitaarpartijen van deze opvallende Tsunematsu Masatoshi.
Of hij definitief uit Friction is gestapt en solo verder gaat, of dat hij deze plaat ernaast maakte is nog niet geheel duidelijk.

1 YMO

Gold in het midden der jaren zeventig Tomita als Japan's onbetwiste autoriteit op synthesizergebied, sinds alweer een aantal jaren is het 't Yellow Magic Orchestra dat de lakens uitdeelt. De kern van de groep bestaat uit **Haruomi Hosono** (oprichter), **Yukihiro Takahashi** en **Ryuichi Sakamoto.** Losse krachten zijn **Kenji Omura, Akiko Yano** en **Hideki Matsutake.** Zonder deze laatste zou de groep in zijn technocratische hoedanigheid niet kunnen functioneren. Hij programmeert namelijk de computers die op hun beurt weer signalen doorgeven aan de meest omvangrijke synthesizercollectie ter wereld. De eerste vijf elpee's van Y.M.O. staan voornamelijk in het teken van de overbekende Giorgio Moroder discodreunen zonder dat er echt sprake is van het toevoegen van een of andere meerwaarde. Hun in 1981 uitgebrachte elpee B.G.M. draagt echter duidelijk de sporen van een voorzichtige (bijna wetenschappelijk aandoende) koerswijziging in zich. Voor het eerst wordt afgeweken van al te voor de hand liggende ritmiek en melodie. Het putten uit een traditierijke eigen muziekcultuur komt hierop óók voor het eerst aan bod. Los van het groepsgebeuren brengt ieder lid van de kern ook geregeld solo werk uit, waarbij die van Ryuichi Sakamoto het meest aansluiten op het progressieve Westerse muziekgebeuren.
Dat in Japan zelf de groep als autoriteit wordt beschouwd blijkt wel uit het feit dat bijna iedere produktie van een nieuwe, experimentele groep in de handen van laatstgenoemde is gelegd. Zo heeft Sakamoto o.a. geproduceerd gecomponeerd en meegespeeld op: elpee's van Phew, Logic, Takahashi, Akiko Jano en Japan (zie recenties volgende bladzijde). Zelf kreeg hij van Andy Partridge (X.T.C.) hulp op eigen solomateriaal. De twee andere leden van de kern deden en doen mee aan diverse soundtracks van een groot aantal (speel-) films van Japanse makelij. Tot slot een aantal 'kern' citaten:
Sakamoto:
'New Wave heeft zijn frisheid verloren, het is alweer gewone, banale pop geworden. Westerse ethiek en Oosterse gevoeligheid, digitale en analoge muziek – ik heb het gevoel vlak om de hoek te staan van een wereld waarin al deze extremen elkaar zullen gaan vinden'.
Hosono:
'Na Duitsland is Japan het tweede land op het gebied van synthesizers en computertechniek. Vanzelfsprekend maken we gebruik van deze kunde om de aandacht van de wereld te trekken. Het copiëren van iemands muziek zou tot niks leiden. De tachtiger jaren zullen gekenmerkt worden door originaliteit en dat klinkt ons heel aanlokkelijk in de oren'.
Takahashi:
'Er is een drastische culturele ommekeer op komst en Y.M. muziek is als een brug tussen ons en wat er staat te gebeuren'.

YUKIHIRO TAKAHASHI:
Neuromantic
(Alfa)
Elpee

Na twee volstrekt oninteressante en bijna met muziek gevulde solo-lp's ('Saravah', 'Murdered by the music' (!) beide bij King Records) is dit jaar dan eindelijk een wat meer representatieve plaat van de YMO-slagwerker uitgekomen. Deze wat betere kwaliteit is waarschijnlijk voornamelijk te danken aan de medemuzikanten op deze plaat: de bijna voltallige YMO-familie plus drie Engelsen: Tony Mansfield, Phil Manzanera en Andy MacKay. Vooral door deze buitenlanders hebben de meeste nummers een erg Westers karakter. Veel doet uiteraard sterk aan Roxy Music denken, terwijl een nummer als 'Glass' zo door David Sylvian en zijn groep in Japan gespeeld zou kunnen worden. Niet bijster origineel dus. Alleen de nummers waar de buitenlandse inbreng nihil of gering is, klinken oorspronkelijk ('Connection' en 'Curtains'). Dit geldt ook voor 'Change', waarbij gewerkt wordt met computer-drums en waarbij Hosono (YMO) en Kenji Omura (gastspeler bij YMO) de rest van het instrumentarium verzorgen.

De titel van de plaat is 'Neuromantic', nieuwe romantiek dus. Met de gelijknamige Engelse stroming heeft dit alles echter niets van doen. Bij Takahashi houdt het o.a. lieve onschuldige tekstjes in: 'But as I look upon the clouds, something in the air is taking hold of me' (uit 'Something in the air')

Verder staat de man in allerlei meewarige poses op de coverfoto's en is de hoes en binnenhoes in zachte kleuren getekend.

Een nadere beschouwing leert dus dat de plaat toch niet zo interessant is als hij op het eerste gezicht wel leek. Tenslotte toch iets positiefs: op een aantal nummers kan gedansd worden (o.a. 'Glass, Extra-Ordinary').

Oscar Smit

LOGIC/
Logic System
Elpee

Deze plaat is min of meer een soloproject van Yellow Magic Orchestra's programmeur Ryo Kawakami. Zoals vele Japanners eigen staat op het inlegvel een foto van een studiouitstalling vol electronica. Ik vraag me af of dit alles wel hoorbaar is op de plaat, volgens mij niet.

Buiten dit gegeven is het een vrolijke, dansbare electro-disco, die Kawakami ten gehore brengt. Het eerste nummer 'Intro' zet je op je verkeerde been maar alles hierna laat je niet stil zitten. De nummers zijn gevuld met minimale teksten, al dan niet vervormd door Vocoder, en subtiele geluiden; soms amper hoorbaar en daardoor uitermate intrigerend.

Jammer genoeg Japanse import en dus zeer prijzig.

Dick Koopman

PHEW:
Phew
(Pass Records)
Elpee

Een opvallende release, voor zowel Japanse als Europese begrippen, is de dit najaar uitgekomen plaat van de zangeres Phew. Niet alleen de muziek zelf is interessant, maar ook het soort muzikanten. Phew wordt namelijk begeleid door Holger Czukay, Jaki Liebezeit (beide ex Can, zie Vinyl 6) en Conny Plank. Gezamenlijk zorgden ze ook voor de produktie van deze in de Plank Studio opgenomen langspeler. De muziek komt dan ook zeer weloverwogen over; een meestal sobere begeleiding en nauwelijks experimentele uitstapjes. Kortom een produkt dat af is. Hetgeen duidelijk gedemonstreerd wordt door de plaat hetzelfde begin- en eindthema mee te geven. Luister maar eens naar het intro van 'Closed' en het (slot) -instrumentaaltje 'Circuit'.

Phew blijkt een zangeres met veel mogelijkheden en is daardoor opvallender dan bijvoorbeeld YMO-protegé Akiko Yano, die het alleen moet hebben van haar op Kate Bush gelijkende stem. Natuurlijk lijken de Japanse prestaties voor ons westerlingen toch al veel hoger te liggen, vanwege de aaneenschakeling van onmogelijke klanken, maar Phew lijkt het allemaal aan te kunnen. Alles op de plaat wordt in het Japans gezongen. Phew heeft een mooie hoge stem die vooral tot zijn recht komt bij hele rustige nummers zoals 'Doze', 'Aqua' en het hoogtepunt van de lp het Satieachtige nummer 'Dream'. Maar ook in een steviger song als 'P-Adic' komt ze goed naar voren en bewijst ze dat ze de harde synthesizerklanken en het drumwerk van Jaki Liebezeit de baas kan. De begeleiding is vooral in de kalme nummers erg sober waardoor een juiste atmosfeer geschapen wordt, waarbij het opvalt dat in 'Closed', 'Dream' en 'Circuit' de korte golf geluiden van Holger Czukay heel goed in deze muziek passen.

Oscar Smit

'RADIO FANTASY'
Ippu-Do
(Epic, import)
Elpee

Na 'Normal' en 'Real' is er dan nu de eerste 1981-L.P., 'Radio Fantasy', van Ippu-Do uit Tokyo.

Allereerst is bespreekbaar, lijkt mij, het soort covers dat hier temidden van de elf eigen composities op te vinden valt. Time Of The Season van Rod 'zombie' Argent en het Mission Impossible Theme van Lalo Schifrin zijn de in eerste instantie uiterste bevreemding wekkende keuzes. Begrijpelijker wordt het als je in het eigen materiaal ook al typische sixties geluiden hoort, zoals bijvoorbeeld een H.B. Marvin gitaar ondersteund door het meest metaalachtige geluid van een ritmebox, de tachtiger jaren eigen. Of wat te denken van een doowopkoortje dat wreed verstoord wordt door een sequencer?

Dat nu juist een groep uit het Verre Oosten laat horen hoe de perfecte synthese tussen het zestiger en tachtiger jaren geluid van Westerse popmakelij moet klinken, is slechts een van de vele vingerwijzingen dat men daar met steeds groter wordend gemak hun vermeende achterstand in het tempo van tropenjaren aan het inhalen is.

Stephen Emmer

TENOCH SAKANA
10 Inch

Deze 10 inch bevat vier nummers. Op kant één twee nummers van een zekere Akira Sakata, waarvan het eerste, 'Room' geheten, een soort electronische reggae is, compleet met dub. Het gaat tenonder aan langdradigheid. Ook het tweede nummer kan weinig indruk maken.

De andere kant werd gecomponeerd door Shignori Kamiya en kan, om het maar even in een vakje in te delen, electronische free jazz worden genoemd, met sax etc.

Niet erg boeiend, deze twee Japanse heren.

Dick Koopman

WORKING ON A PLAN
(Vanity Records)
Cassettes

Een grijs kartonnen doosje. Daarin zes cassettes van zes verschillende Japanse formaties. Prijs ƒ 160,–. Als dat geen voorgeprogrammeerd collectorsitem is. Wat betreft de muziek:
Vat 1. Salaried man Club: Gray Cross. De meest conventionele met de meeste ruis. Vergelijking: Orchestral Manoeuvres in the Dark, Yellow Magic Orchestra. Er wordt veel (Engels) op gepraat. Het swingt amper. Voornamelijk synthesizer en ritmebox. Veel collage-effecten. Clichématig instrumentsgebruik. Er is wel monotonie maar geen hypnose.
Vat 2. Kiilo Radical: Denki Noise Dance. Alsof iemand voor het eerst z'n synthesizer uitprobeert, tja, je kunt veel met zo'n ding doen. Irritant snerpend zijn de hoge tonen. Geen zang. De minst interessante van de zes.
Vat 3. Den Sei Kwan: Pocket Planetaria. Qua compositie iets boeiender dan Vat 2. Verder identiek. Een beetje spannend is 'Transperent Radio' waarop de geluidsmachine belletjes blaast. Ik denk dat deze cassette gaat over een doemervaring in het onderwaterlaboratorium van een tandarts. Tegen het einde van elke kant volgt een lange stilte (zeker bedoeld om aan te geven dat je daarvoor veel moet betalen, vandaag de dag in Tokyo). Geen zang. Geen verwarring.
Vat 4. Invivo: B.B.B. Mooi! Relaxed! Japanse toonladders! Electronisch! De structuren zijn open en doordacht, zowel wat betreft klankkleurverdeling als ritme-melodiecoördinatie. Een geslaagde vorm van hedendaagse achtergrondmuziek. Niet alleen synthesizer, ook o.a. basgitaar, blaasinstrumenten, gitaar. De enige cassette waarop de ruimte geïntergreerd is in het klankbeeld. Alleen bij Vat 4 staat simpel voor degelijk.
Vat 5. Wireless Sight: Endless Dark Dream. Het begint aan beide kanten met een metronoom, wat rustig electronisch gepiel en een zweverige acoustische piano. Alleen die laatste blijft over, om heel lang door te gaan. Kant 1, 'Automatic Funny Sight' is iets rustiger dan kant 2, 'Endless Dark Dream', maar de opbouw (of liever: de afbouw) is volkomen identiek. Ook weer een lange reep niets op het eind. Het idee is grappig(?).
Vat 6. Nishimura Alimoti: Shibou. Voornamelijk gitaar, drums, basgitaar, freakerige zang. Vat 6 gaat over de verveling. Lange soli, afgewisseld door lullige themaatjes. Eén mooi gitaarduet in canon.
Eindconclusie: Alleen een fanaat legt zoveel geld neer voor een mooie verpakking. Als dit een beeld geeft van de ontwikkelingen in de Japanse electronische pop, dan is dat een teleurstellend beeld. Op zich vind ik het idee om zes overeen komende avantgardebands in één pakketje uit te geven wel de moeite van het navolgen waard.

Joost Niemöller

JAPANS ALLERLEI
Elpees

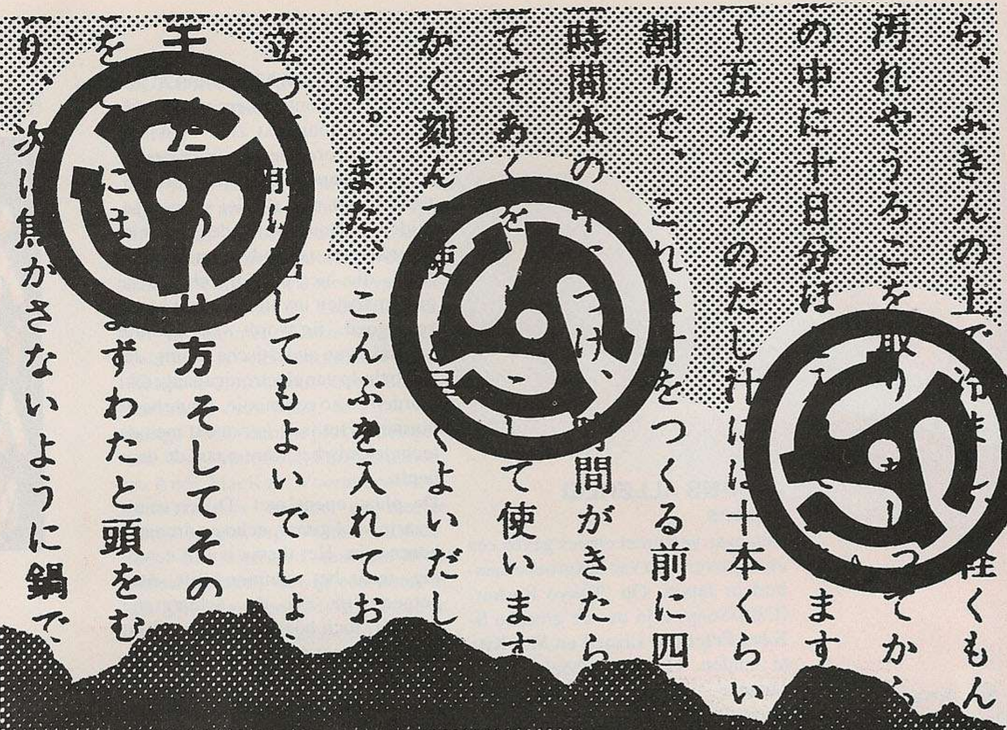
Een paar verzamel elpees geven een aardig overzicht van het groepenaanbod in Japan. Op 'Tokyo Rocker' (CBS/Sony) zijn oa. de groepen **S-Ken, Friction, Lizard en Mr. Kite** te vinden. Op een dubbel lp, met Japanse titel, bij Pnakotheca Records staan formaties als **Honeymoon, Intention, Vedda Music Workshop** en **Machinegun Tango.** Welke groepen er precies op de elpee 'City Rockers' (met flexi) voorkomen is moeilijk te onderscheiden. In ieder geval zijn dat wel: **Limited Edition** en **Juo-Juo** met zijn rustige ritmebox-muziek.
De meeste Japanse bands zijn tamelijk gewoon, d.w.z. niet experimenteel bezig. Op de dit jaar verschenen lp 'Dance' van het duo **Earthling** (op King Records) staat muziek die heel sterk aan de Velvet Underground doet denken. De formatie Lizard wordt geprotegeerd door Jean Jacques Burnel. Hij produceerde in 1979 hun eerste lp. De opvolger hiervan heet 'Babylon' (beide platen op King Records). Liefhebbers van Riuichi Sakamoto kunnen hem onder meer bewonderen in het prachtige 'Je te veux' (van Erik Satie). Dit in april 1981 in Parijs opgenomen pianostuk speelt hij op de verder niet zo interessante plaat 'Belle Excentrique' van Kazuhiko Kato.
Harde gitaar en synthesizermuziek zijn te horen op de debuut lp van de formatie **INU,** 'Meshikuuna' (Japan Record). Vergaand experimenteel is de inhoud van de in een rode hoes gestoken lp 'Juke 19'. De stukjes muziek of geluid (!) variëren in lengte van 5 seconden tot bijna 2 minuten. In dezelfde categorie valt de in een boekwerkje verpakte flexi 7-inch van **Kewpie Box.** Vooral het electronische 'Kewpie Kewpie' is erg leuk.

Oscar Smit

RIUICHI SAKAMOTO
B-2 Unit
Elpee

Riuichi Sakamoto is een van de toetsenisten van YMO en hij maakt soloplaten. De reden hiervan lijkt mij dat Sakamoto 'meer te zeggen heeft' dan hij in YMO kwijt kan. Waar YMO makkelijk in het gehoor liggende popsongs maakt, kiest Sakamoto solo voor stukken die ingewikkelder in elkaar zitten en daarom ook herhaalde beluistering vereisen om structuren te ontdekken.
B-2 Unit kenmerkt zich door zeer geaccentueerde percussie en strakke ritmes, waaroverheen geëxperimenteerd wordt met allerlei soorten geluiden. Een oude bekende die we hier tegenkomen is Andy Partridge uit XTC, die hier prachtig chaotische gitaarpartijen invult. De plaat klinkt zeer goed. Er wordt veel gebruik gemaakt van acoestische drums, die met behulp van electronica aangedikt worden en zo een mooie, ronde basis vormen. Het is te horen dat men de techniek als het ware naast de deur heeft.
De plaat opent met 'Differencia', waarin veel gitaar, echo en drums te horen zijn. Het thema is vrij eentonig, maar het nummer blijft, door hetgeen er op de achtergrond gebeurt, toch boeien. 'Thatness and thereness' laat de vocale capaciteiten van Sakamoto horen. De akkoorden en melodieën zijn vrij orthodox, maar er is toch iets vreemds. De heldere en diepe synthesizerbasis wordt op fraaie wijze van zang en verdere invulling voorzien. Op 'Participation Mystique' horen we strakke acoestische drums met schelle synthetische akkoorden en verward gitaarwerk. Het accent ligt duidelijk op het ritme; op het moment dat een duidelijk definieërbare melodie hoorbaar wordt, loopt het nummer ten einde. Kant I sluit af met 'E-3 A', een experiment met ritme en synthetische drumlijnen. Een strak patroon wordt telkens op vreemde wijze doorbroken, waardoor de luisteraar na afloop een onbevredigd gevoel bij zichzelf kan constateren.
'Iconic Storage', het openingsnummer van kant twee, heeft een redelijk herkenbaar melodisch thema en ligt daardoor iets makkelijker in het gehoor; maar verveelt niet door een werkelijk prachtig arrangement, zeer knappe structuurwisselingen. 'Riot in Lagos' ligt in de lijn van nummers als 'participation Mystique' en 'E-3 A'. Strakke, vetklinkende ritmes met chaotisch gitaarwerk, andere fascinerende klanken en vervreemdende onderbrekingen. De laatste twee stukken van de plaat zijn mijns inziens de beste. Zeer gestructureerde chaos wordt bereikt in 'Not the six o'clock news' door hol klinkende, ondefinieërbare geluiden aaneen te smelten tot een lopend geheel. Prachtig. 'The End of Europe', afsluiter van de plaat, bestaat uit een periodieke afwisseling van psychedelische geluiden en een donker, onheilspellend synthesizerthema, dat associaties oproept van een onvermijdelijk naderende zwarte lucht, gevuld met onweer.
Riuichi Sakamoto brengt op 'B-2 Unit' een duidelijke eigen stijl ten gehore en laat de indruk achter precies te weten wat hij wil en hoe dat uitgevoerd dient te worden. Alle composities klinken overtuigend en doordacht. De plaat is in vele opzichten boeiend en zal weinig actieve luisteraars teleurstellen.

Dick Rijken

VANITY RECORDS

Binnen het Japanse muziekgebeuren neemt Vanity Records een aparte plaats in. Niet alleen door hun specifieke hoesontwerp, maar vooral door de muziek die ze uitbrengen. De groepen op het label maken stuk voor stuk experimentele muziek.
Vanity Records is eigenlijk goed beschouwd het uitvoerend orgaan van een organisatie die zich **YLEM** noemt. YLEM is de naam die de natuurkundige Geore Gamow gaf aan het allereerste oorspronkelijke (primordiale) atoom. Volgens zijn uit 1940 stammende theorie is uit dit kleine individuele atoom het chaotische materiaal gevormd waaruit zich langzamerhand ons hele universum zou ontwikkelen. Wordt deze theorie geprojecteerd op de Japanse samenleving, dan kan geconstateerd worden dat hierin het individu geen waarde heeft. In Japan telt alleen de massa! YLEM wil nu proberen wel vanuit die waarde van de individuele mens te gaan werken. Dit doen ze door middel van hun 'YLEM Cassette Line' en 'YLEM Disk Line'.
De platenlijn wordt verzorgd door Vanity Records. Hierbij vinden we een tiental elpees en drie singles. Deze drie 7 inches, van **Sympathy Nervous, Mad Tea Party** en **Perfect Mother,** werden reeds in Vinyl 5 besproken. De muziek op de langspelers varieërt van 'gewoon' experimenteel tot tamelijk bizar. Vooral de eerste platen uit de serie zijn, in tegenstelling tot de latere, wat rustiger en de synthesizer muziek heeft hier een spacy karakter.
De ontwikkeling van het label is goed te volgen via de groep **Tolerance,** tot nu toe de enige met twee lp's op het label, die op hun laatste plaat bijvoorbeeld veel meer met een ritmebox zijn gaan werken. Ook wordt er vaak op een bijzondere manier met teksten gespeeld. **Perfect Mother** spreekt in dit verband over 'sound poems'. Op de lp van **Normal Brain,** 'Lady Maid', wordt in 'You are busy, I am easy' deze titel slechts door het noemen van de letters U-R-V-Z, I-M-E-Z kenbaar gemaakt. Ook op deze plaat staat het nummer 'M-U-S-I-C'. Hierin wordt duidelijk uitgespeld 'D-A-D-A-D-A music'. Misschien een verwijzing naar hun enigszins dadaistische inslag? Ook de groepsnaam Dada van plaat uitgave Va 0004 kan hierop duiden. Een teken dat men bij YLEM goed op de hoogte is van andere kunstuitingen behalve muziek. Hun leuze 'Meta — Media All Art' staat hier dan ook voor.

Belangrijkste man bij het label lijkt **Agi Yuzuru.** Naast de drie singles produceerde hij ook een aantal elpees. Op die van **BGM:** 'Back Ground Music' zorgde hij daarnaast ook nog voor het hoesontwerp. De viermansformatie BGM lijkt op deze lp op herhalingsoefening. Ieder nummer bestaat namelijk uit herhalingen van een bepaald melodietje of thema. Over deze muzikale basis heen zijn dan weer allerlei (electronische) geluiden en/of stemmen te horen.
Op de uit 1979 daterende plaat van **Agata Moria** is zowaar de zangeres Phew nog te horen, vergezeld van de Idiot Girls.
Recentelijk is Vanity Records ook begonnen met het uitgeven van cassettes. De zes eerste uitgaven zijn samen in één doosje tegelijk uitgebracht. Een bespreking hiervan is elders in dit nummer te vinden. Buiten Vanity om, maar wel via de 'YLEM Disk Line', zijn nog een tweetal elpees te krijgen waaronder een verzamel dubbel, lp.
Via de 'YLEM Cassette Line' zijn tientallen cassettes te krijgen. Hieronder zijn er veel met meerdere groepen erop en ook een drietal van Perfect Mother. (YLEM 101, 102 en 110). Ook de westerse minimalist **John Cage** vond tussen de Japanners een plaats (YLEM 313). Hij maakt onderdeel uit van de meest recente releases, die vergaand experimenteel materiaal bevatten. Zo is er een serie van 12 cassettes die als titel heeft: 'Kiui Anti Muzik Series Vol. 1-12'.
De oplages van de genoemde platen en cassettes zijn meestal erg klein. Bij de platen ligt het aantal vaak rond de vijfhonderd exemplaren en van de YLEM cassettebox zijn zelfs maar 180 exemplaren te koop. Vooral het aanschaffen van de vroegere produkten zal daarom wat moeilijkheden geven, zelfs in Japan.

Discografie Vanity Records
Elpees: VA0001 Tolerance; 0002 S.A.B.; 0003 Aunt Sally; 0004 Dada - J.Y.O; 0005 Agata Moria - Norimono Zukan; 0006 R.N.A. Organism - R.N.A.O. meets P.O.P.O.; 0007 Sympathy Nervous; 0008 BGM - Back Ground Music; 0009 Normal Brain - Lady Maid; 0010-011 Vanity Box (Dubbel LP); 0012 Tolerance - Diving; YLEMLP 0001-0002 Various Artists; 0003 R.N.A. Organism;
Singles: VA-S1 Sympathy Nervous-Polaroid; VA-S2 Mad Tea Party - Hide and Seek; VA-S3 Perfect Mother - You'll no so wit
Adres Vanity Records: 4-13-2 Sendagaya-Shibuya -Ku - Tokyo

さつま汁は沖縄か

VIBES 'N BEAVES

Virgin Prunes is een band uit Dublin. Dublin is een stad in Ierland. De politieke situatie in Ierland is, zachtjes uitgedrukt, gespannen. Wonen in Dublin is alleen al daarom heel wat anders dan wonen in Amsterdam, wonen in London. Virgin Prunes wil niet praten over de situatie in Ierland. Virgin Prunes maakt platen, doet optredens. Sombere, maniakale muziek, waarbinnen beelden van oorlog, hulpeloze kinderen en wanhoop een hoofdrol spelen.

Virgin Prunes creëert haar eigen wereldje vol afbraak, verval en waanzin. Een gesloten wereldje, dat zich aan de buitenwereld presenteert op plaat, op het podium. Overigens nog niet met erg veel succes. Grote hoeveelheden plaatwerk verdwijnen (nog) niet over de toonbanken, een optreden dat niet halverwege door de organisatie of anderszins wordt afgebroken of verstoord, is een zeldzaamheid.

Praten over en met Virgin Prunes is een moeizame aangelegenheid, maandagochtend een vervelend tijdstip, Rough Trades Londonse hoofdkwartier een weinig inspirerende omgeving. De zes groepsleden stellen zich achtereenvolgens voor als **Guggi Junction Box, Dik, Strongman, David Busarus Scott Hamster String Logical Gardens 1981, 1959 and 1991, Gavin Friday en Mary D'nellan.** Gezeten op oude stoelen en stapels telexboeken scharen zij zich rond de piepende cassetterecorder. Guggi houdt zich vervolgens intensief bezig met zijn nagels, Mary bestudeert het ritmisch wiegen van zijn benen, Dik leunt schijnbaar ontspannen achterover, David overziet het geheel met nerveus ronddwalende ogen vanuit het uiterste randje van zijn kruk en Strongman verhaalt dat-ie toch vandaag echt wil proberen om ergens een gaatje in zijn neus te laten boren. Hij wil er een prachtige ring in bevestigen. In Ierland schijnt het onmogelijk te zijn iemand te vinden die een dergelijke ingreep wil verrichten.

Gavin tenslotte is bereid om zo goed mogelijk uit de doeken te doen waar het bij de Virgin Prunes om gaat. Met een dromerige blik in zijn ogen en elegante handbewegingen verklaart hij dat het in feite allemaal in je hoofd zit, dat het om de vibraties gaat, om het groepsproces dat boven het individuele uitstijgt, om dingen die niet in woorden uit te drukken zijn. Ik knik begrijpend en vraag me ondertussen af waar en wanneer ik dat ook al weer eerder gehoord heb.

Gavin: 'Eigenlijk is er zo ontzettend veel te zeggen. Ik weet gewoon niet waar te beginnen'.

In Dublin bijvoorbeeld. Komen jullie alle zes uit Dublin?

Gavin: 'We wonen d'r alle zes, maar drie zijn in Engeland geboren. We komen allemaal uit hetzelfde deel van Dublin en kenden elkaar al jaren toen we de eerste keer samen optraden, eind '78 als voorprogramma van The Clash. Het was niet bewust een groep vormen, optreden, platen maken. Meer zes mensen die elkaar lang kennen en op een bepaald moment samen op een podium terechtkomen'.

Zomaar? Ik bedoel, jullie moeten toch een of ander idee gehad hebben over wat jullie deden?

Gavin: 'Wat we deden was, doen wat we zijn. Uitdrukking geven aan onszelf'.

En jullie vonden het nodig dat op een podium, in het openbaar te doen?

Gavin: 'Ja, omdat we denken dat we heel bijzonder zijn en iets willen overbrengen op het publiek door middel van onze performance'.

Wat willen jullie overbrengen?

Gavin: 'Dat verschilt van keer tot keer. Bij de eerste optredens was het voornamelijk iets over sexuele frustraties. Sex hield ons in die tijd heel erg bezig. We hebben een bepaald beeld van wat we willen zeggen en dat proberen we zo duidelijk en spontaan mogelijk over te brengen. Maar die eerste keer kregen we niet eens de kans om het optreden af te maken. Na een paar minuten vond de organisatie het wel genoeg geweest en trokken ze de stekkers er uit. Iets dergelijks gebeurde een paar weken geleden op het Futurama-festival (EEN ZEER GROOT ENGELS NEW-WAVE FESTIVAL DAT DIT JAAR VOOR DE DERDE KEER GEHOUDEN WERD-hs), waar ook halverwege de stroom afgesloten werd. Maar ze krijgen ons op die manier niet meer van het podium. Ze zullen ons er af moeten dragen. Op Futurama zou onze normale set net ietsje langer dan een half uur geduurd hebben, nu zijn we meer dan een uur op het podium gebleven, weliswaar zonder geluid, maar. . . '

Heeft jullie naam iets met die sexuele frustraties waar je het over had, te maken?

Gavin: 'In zeker opzicht, ja. . . 'to prune yourself' gebruikten we op school als uitdrukking voor rukken, maar daar komt de naam voor ons toch niet echt vandaan. Guggi zal uitleggen waar de naam vandaan komt'.

Guggi: 'Moet ik daar nou op ingaan?'

Gavin: 'Jawel!'

(stilte)

Guggi: '. . . Wel, ik denk dat een virgin prune een . . . het is moeilijk om uit te leggen wat een virgin prune is . . . maar . . . een virgin prune is een bepaald type persoon. Onze manager is een virgin prune. We bereiden momenteel een boek voor en in dat boek zul je heel wat foto's van prunes vinden, dat zal je een goed idee geven. Het boek zal sowieso een heleboel dingen duidelijk maken die wij niet kunnen zeggen'.

Gavin: 'Het is een bepaalde mentaliteit, een gedragspatroon dat waarschijnlijk algemeen is, maar ons vooral in Dublin erg opvalt. Een benadering van sex die heel hmmppffrrr! (maakt een serie onduidelijke geluiden) is, heel dierlijk, mannetjes en vrouwtjes-beesten. Dat viel ons erg op en dat relecteerden wij in onze performances, vooral de eerste dus'.

VORM

Gavin: 'Je wilt praten over wie we zijn en wat we willen? Niet wat losse feitjes? Moeilijk is dat . . . David, wat ben jij?'

David Busarus Scott Hamster String Ligical Gardens 1981, 1959 and 1991 schrikt op uit zijn overpeinzingen, valt bijna van zijn krukje maar hervindt gelukkig snel zijn wankele evenwicht.

David: 'Wat? Wat ik ben?. . . Een gek, veel te gek'.

Gavin: 'Het is zo moeilijk, uitleggen wat je bent, wat je wilt. Je komt in zulke persoonlijke domeinen terecht. . . of je maakt statements als: wel, wat we proberen te bereiken is blah, blah, a, b en c en meer van dat soort bullshit en gedrukt ziet dat er dan prachtig uit. Ik zou wat loze kreten kunnen slaken, maar dat heeft toch absoluut geen zin. Wat we doen spreekt voor zichzelf. We hebben nauwelijks enige bewuste controle over wat we op een podium doen. Het gebeurt gewoon. Ik kan er niet goed over praten, dat is de ellende met interviews'.

Interviews zijn belachelijk.

Gavin: 'Precies, en het komt er altijd op neer dat je tenslotte allerlei dingen zegt die je eigenlijk niet had willen zeggen. Je zit als band gevangen in allerlei beklemmende cliché-situaties. Oh, jullie hebben twee e.p.'s uitgebracht, op Rough Trade, dat is fantastisch zeg! En dan komt er een elpee. En die wordt dan prachtig gevonden of vreselijk krakkemikkig. Bullshit. Dat wilden we absoluut niet. Nadat we die tweede 7 inch gedaan hadden, waar we helemaal niet zo gelukkig mee waren, en nadat we een bepaald groepslid, waar we helemaal niet zo gelukkkig mee waren, de laan uitgestuurd hadden, besloten we om in het vervolg uitsluitend te doen wat wij wilden. Het is zó makkelijk om je door de gebeurtenissen te laten

tekst: Harold Schollinckx

meeslepen. Ons eerste plaatje kwam uit en we deden wat concerten en voor we ons eigenlijk goed realiseerden wat er gebeurde hadden we een tweede plaat opgenomen, en in feite wilden we helemaal geen tweede plaat opnemen. We trapten dus die ene persoon de groep uit en gingen onze eigen weg. We hadden bepaalde ideeën over een project met een aantal verschillende aspecten. Zoals Sleep / Fantasy Dreams en Sandpaper Lullabye dat nou als 7 inch is uitgebracht, dat was één aspect. Binnenkort komen een 10 inch en een 12 inch uit, en dat zijn weer andere aspecten van hetzelfde thema. En omdat het iedere keer echt om een heel andere benadering gaat is het concept van release als achtereenvolgens 7, 10 en 12 inch plaat veel geschikter dan alles bij mekaar op één elpee gooien. Wat op de 12 inch komt is echt complete waanzin en dat zou nooit samen op een plaat kunnen met iets als Sandpaper Lullabye. Ik kan het moeilijk omschrijven, je moet het horen.
Het boek, dat onderdeel vormt van het project, is bedoeld om de schakel te vormen tussen de verschillende delen en tegelijkertijd een overzicht te geven van de ontwikkeling van de band: foto's, teksten, tekeningen. De video is weer een ander aspect, waarschijnlijk maken we die rond een track op de 12 inch. Het doen van die video is nog een probleem op het moment en niet erg concreet. Het is vrij onduidelijk waar het geld dat er voor nodig is vandaan gaat komen. Genesis P. Orridge (ex-Throbbing Gristle- hs) was geïnteresseerd om het te doen of te helpen, maar wanneer. . . Waarschijnlijk nemen we het op in het huis waar we wonen in Dublin'.

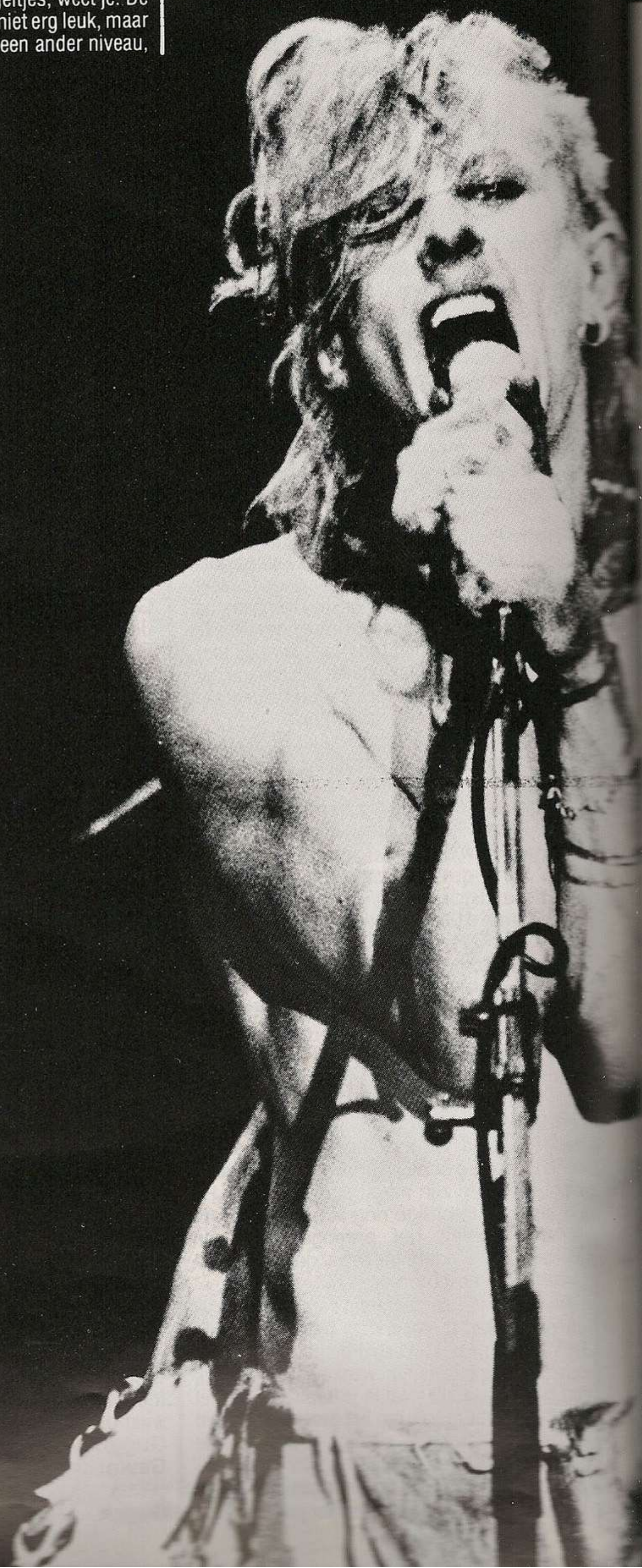
HET PRACHTIGE HUIS'

Gavin: 'We wonen in een prachtig huis'.
Dik: 'Het is smerig. We wonen er nou twee maanden maar zijn nog niet aan schoonmaken toegekomen. Maar toch is het prachtig. Allemaal betonnen muren met grote gaten'.
Gavin: 'Eén kant van de 12 inch hebben we in het prachtige huis opgenomen'.
Dik: 'Heel vreemd, we wisten absoluut niet wat er zou gebeuren en toen, plotseling, was het opgenomen en klaar op band'.
Gavin: 'We hebben de sfeer van het prachtige huis op band vastgelegd'.
Wat is het voor een huis? Een kraakpand?
Gavin: 'Nee, we huren het, hoewel we niet van plan zijn de huur te betalen'.
Dik: 'De huur is trouwens maar één pond per persoon per week'.
Gavin: 'Het prachtige huis is heel groot, vier verdiepingen. Misschien heb je wel eens videos gezien van de ruimte waarin Joy Division repeteerde. Zoiets is het, maar prachtiger en groter. D'r zitten gaten in de muren waardoor duiven naar binnen vliegen en dan compleet gek worden omdat ze niet meer naar buiten kunnen en keer op keer keihard tegen de muren aanvliegen, tot ze d'r bij neervallen. Dik heeft dat een keer opgenomen. . .bam, bam, bam, bam. . duiven die zelfmoord plegen. We gebruiken het op de plaat'.

SCHOONHEID

Het project waar sprake van is en dat de Virgin Prunes deze maanden uitvoeren, draagt de welluidende titel 'A New Form of Beauty'. Naast de genoemde (7, 10, en 12 inch singles/ ep's), het boek en de video is er ook een tweedaagse tentoonstelling/performance in de Dublinse Douglas Hyde Gallery, waarvan, op Rough Tapes, een cassette met geluidsimpressies wordt uitgebracht. Een indrukwekkend, uitgebreid én pretentieus project.
Waarom 'a new form of beauty?'

Gavin: 'Omdat het een vorm van schoonheid is waarvan niemand zich tot nu toe gerealiseerd heeft dat het schoonheid is. Het brengt tot uitdrukking wat wij als schoonheid zien, ons idee van schoonheid. Misschien dat er meer mensen zijn die op hetzelfde 'level' zitten als wij en dat ook zien, maar wij presenteren het ook als zodanig. In feite is het natuurlijk heel oud, het komt uit lang vervlogen tijden, van ver boven wat je hoofd kan bevatten. Het is wat wij zien, wat we voelen, wat ons bezighoudt, het is wat wij zijn en het is wat wij beschouwen als schoonheid. En dat is niet erg 'beautiful' in de gangbare betekenis van het woord. We hebben het niet over bloemen en engeltjes, weet je. De dingen waar het om gaat zijn niet erg leuk, maar als je er goed naar kijkt, op een ander niveau, zijn ze prachtig. . .

Oh shit! Dit is niet wat ik wil zeggen, ik weet niet hoe ik het beste kan overbrengen. En waarom zou ik het ook proberen? We hebben het gedaan, we hebben die platen opgenomen, we doen die concerten. Waar het allemaal om gaat is om wat het is en daar gaat het om. Al die mensen die er de hele tijd om heen lopen, zoals Genesis P. Orridge die binnenkomt en doet van blah, blah, blah, very good, blah, very interesting. Het is zo irrelevant, het gaat niet om fucking words, it's things that you can't fucking touch, it's the head that's important. Begrijp je wat ik bedoel? Het is belangrijk wat er met je gebeurt en wat je voelt als persoon als je ons ziet spelen, of naar onze platen luistert. Wat we zeggen is niet belangrijk'.

Wat gaan jullie op die tentoonstelling in Douglas Hyde doen?

Gavin: 'We creëren een environment met tekeningen, schilderijen, beeldhouwwerken, installaties, performances, ook weer als expressie van wat wij zien als een nieuwe vorm van schoonheid, en wat we willen is het publiek erin opzuigen en rondleiden, drie uur lang, en aan het eind is er een Virgin Prunes optreden. Dat doen we dan twee keer per dag.
We willen een atmosfeer creëren, de vibes zijn belangrijk, het publiek moet de kans krijgen langzamerhand op onze golflengte te komen. Alleen als dat lukt is communicatie mogelijk. Je zou ook met ons moeten komen praten ná het optreden van vanavond, ik denk dat we dan veel zinniger kunnen praten, omdat zowel jij als ik dan op een heel ander level zitten'.

DISK

SLECHTE VIBRATIES

De Virgin Prunes verzorgen die avond het voorprogramma van The Fall in het ellendige theaterzaaltje van de North London Polytechnic. Een avondje redelijk alternatief voor Rough Trade-fanaten en studenten (eentje stond gezellig te studeren met zijn hoofd in de PA-baskasten, echt waar), maar niet de plaats en tijd voor vibes en communicatie. Het begin is veelbelovend. David Busarus Scott Hamster String Logical Gardens 1981, 1959 and 1991 steelt de show met een charmante versie van een song die, als ik het me goed herinner, L A - L A heette. Wat verder volgt kan echter op de aanwezigen, ondergetekende incluis, weinig indruk maken. Saai, krachteloos, zonder enige echte overtuigingskracht, worstelen de Prunes zich door een serie geluidscollages met performance. Jurken, modder, meel, cliché volgt op cliché zonder originele momenten'. Een vonk springt niet over, de aandacht verslapt. Ook stroom afsluiten zou te veel eer zijn. Een grote teleurstelling, dit halfzachte academie-cabaret. En de platen zijn toch écht wel de moeite waard. De Virgin Prunes zitten naderhand, onder de modder, meel en verf, verslagen in de kleedkamer. Niet het juiste moment om dieper te graven en een poging tot echte communicatie te wagen.

Guggi: 'Niks om blij mee te zijn'.
Mary: 'Maar Davy was prima'.
Strongman: 'Jaah. . . Davy was prima'.

Het **Rough Trade** promotie-team doet ondertussen verwoede pogingen om de terechte teleurstelling van de band door middel van alle denkbare superlatieven weg te praten: 'Jullie zijn altijd depressief, ik bedoel, jullie presenteren hier verdomme een meesterwerk en dan zijn jullie depressief! 't Was o.k., 't was prima. Ik zal je eens wat vertellen. D'r waren een paar duizend mensen met een hoop lege flessen en d'r heeft er niet één gegooid. Ze zouden jullie vermoord moeten hebben. Jullie deden een van de moeilijkst denkbare sets. En bepaald dansbaar was het niet, of wel? Ik heb verschillende mensen gesproken, die 't fantastisch vonden! 't Was o'k..!!'

Nee, 't was niet o.k., 't was hopeloos.

Dik: ''t Was een ramp, ik bedoel, 't was ontzettend zwak. Het had veel beter moeten zijn. We hadden absoluut geen zelfvertrouwen en we hadden er geen plezier in. Zonder een bepaalde hoeveelheid zelfvertrouwen is het onmogelijk om fatsoenlijk te spelen. D'r was absoluut niet de overtuiging en kracht die er had moeten zijn. Maar ja, volgende keer beter. Ik denk dat we een routine moeten opbouwen, we zijn er nog niet aan gewend dergelijke optredens te doen. Maar. . . denk je dat je ondanks alles toch een beetje meer hebt kunnen begrijpen van wat we doen?'

Eerlijk gezegd, nee, absoluut niet. En toch zijn de platen echt wel de moeite waard. Reden genoeg om de Virgin Prunes meer dan één kans te gunnen.

THE HIGSONS

A BIT OF CARNIVAL

'Allemaal klaar om te stampen?' Zo kondigt KRO-Rocktempel medewerker Harry de Winter The Highsons aan. Alsof Normaal het podium op komt stormen. . . De dansmuziek van The Higsons barst los. Muziek met funkinvloeden, gedreven zang en een hechte ritmesectie. Op het podium swingt de groep alsof er een feest aan de gang is maar het publiek heeft er nog duidelijk moeite mee. De lege muziek van voorprogramma Ratata lag duidelijk beter in de smaak bij de leerlingen van de scholengemeenschap in Horn (Limburg).

tekst: Erwin Blom / foto's: Arjo van Hattem

Zanger **Switch** kondigt een nummer aan: 'We're gonna do our new single, it's climbing very high up the charts so you might know him', en de groep start het intro van 'Prince Charming' (de hit van Adam Ant) om vervolgens over te gaan in hoophupbedoobedoobedoobie, het begin van hun single 'I don't wanna live with monkeys'.
Plezier maken ze en gedanst moet er worden: 'Wij gaan niet naar een concert om in een zaal te zitten en naar een groep te gapen'. Aldus gitarist/trompetist **Terri.** Hij gaat verder: 'Het optreden op het Futuramafestival was net een feest. We hadden een stel vrienden meegebracht die op het podium meedansten. 'They were playing percussion and banging things'. De sfeer was er niet erg levendig. 'Very arty it was, everybody was committing suicide and things. It was all very sub-Joy Division so in the end we came on and had a bit of a carnival'.

ALCOHOLIC FIASCO

In januari 1980 vonden in Norwich de eerste repetities van The Higsons plaats. Afkomstig uit alle delen van Engeland hadden de leden van de groep elkaar ontmoet op The University of East Anglia. Ook toen was het al gein. Terri: 'It started as an alcoholic fiasco'.
De naam kozen ze omdat het de meest belachelijke was die een groep kon nemen. Gitarist **Stuart:** 'Alle andere groepen hadden in die tijd namen als Orchestral Manoeuvres In The Dark. Heel pretentieus. Wij besloten ons The Higsons te noemen. 'Higsons is trouwens de achternaam van zanger Switch.
Muzikaal gezien had de groep van het begin af aan al veel in huis, want drummer **Simon** had in The Alex Harvey Band gespeeld en bassist **Colin** maakte deel uit van een van de eerste samenstellingen van Wah! Rond pasen dit jaar verscheen de elpee 'Norwich - a fine city' op het Romans In Britain-label met daarop twee Higsons-composities. John Peel pikte het op (wie anders?) en nodigde de groep uit voor een sessie in zijn programma en de zaak ging lopen. In de zomer van dit jaar verscheen de single 'Monkeys'. Een prima dansplaat die uitstekend verkocht. Van de Romans In Britain-label moeten

A BIT OF CARNIVAL HIGSONS

The Higsons nu echter niets meer hebben. Terri: 'They're a bunch of crooks. We hebben de verbinding met ze verbroken omdat we niet meer met ze op konden schieten'.
Stuart: 'De naam 'Norwich-a fine city' is sowieso een leugen. Er staan alleen universiteitsgroepen op de plaat terwijl er een aantal goede groepen zijn die er niet op kwamen. De mensen van Romans wisten niet wat er aan de hand was buiten de universiteit'.

GEEN BRITFUNK

Door de Britse pers werden The Higsons binnengehaald als een groep van de Britfunklichting. De groep is het daar zelf niet mee eens.
Stuart: 'We spelen geen funk. Ik hou wel van funk maar die term klopt niet voor ons. Alle blanke funk is een regelrechte kopie van de zwarte funk en wij zijn dat niet. Sommige van onze nummers hebben wel funk-invloeden maar dat zijn er maar twee van de twaalf'.
Verontwaardigd gaat hij verder: 'De pers begon ons een Britfunkband te noemen maar de laatste tijd zeggen ze 'Als The Higsons claimen dat ze Britfunk spelen waar zijn ze dan mee bezig? 'Maar wij hebben helemaal nooit gezegd dat we Britfunk spelen'.
Terri over de pers: 'Twee van de bladen vinden ons goed en de andere twee noemen het maar niks. Intelligente kritieken die ergens op gebaseerd zijn vinden we prima maar zoals Melody Maker het doet is het belachelijk: 'What a terrible danceband, they break their strings. They can't be a funkband'.
Volgens Terri en Stuart kunnen studenten weinig goed doen bij de bladen. Stuart: 'Ze hebben iets van 'students are semi-intellectual and posers'. Alles is goed als het maar van de straat komt. Je kunt geen artiest zijn als je niet uit de goot komt. Je moet van school af komen zonder O-levels om door de Britse pers geaccepteerd te worden'.

FREE JAZZ

De dag na Horn spelen The Higsons in de Melkweg. Het concert is pas op het laatste moment afgesproken omdat er een groep uitviel. Een erg gemotiveerd publiek hoeft men dus niet te verwachten. Als ik met vrienden door het gebouw loop komen we manager **James** tegen. De bandleden zijn het uitgaansleven van Amsterdam gaan bekijken en 'Mr. manager' verwacht ze beschonken terug te zien.

Ze zijn inderdaad luidruchtig als ze rond tienen de kleedkamer binnen komen en het gezelschap besluit moppen te gaan tappen. James komt met ellenlange verhalen met flauwe afloop maar The Higsons amuseren zich prima. Vooral omdat ze er een sport van maken James in de zeik te nemen waarbij zijn Canadese afkomst een gewillig onderwerp is.
The Higsons vinden het tot nu toe maar maf in Nederland: de ene dag spelen ze in een villawijk voor duizend schoolkinderen en de volgende dag moeten ze aantreden voor een zaal vol hippies. Voor dit aparte publiek besluiten ze dan maar eens op een andere manier te beginnen, namelijk met een free jazz-nummer waarvan alleen het ritme vastligt.
Als daarna de activiteit losbarst in nummers als 'Where have all the club-a-gogo's went went' en 'It goes Waap!' gebeurt er weer iets: een vrouw komt het podium op, gaat om de nek van de bandleden hangen, geeft ze een bloemetje en roept: 'I bring you love'. Iedereen op het podium kijkt verbaasd glimlachend of negeert de vrouw maar James ligt in een deuk. Hij moet er uiteindelijk toch aan te pas komen om haar van het podium af te halen.

VERRASSEND

Muziek is voor The Higsons plezier en dansen, zijn de teksten wel belangrijk?
Stuart: 'Sommige teksten zijn gewoon 'throw away nonsense' en ontstaan rond de tafel, 'throwing lines to each other', maar andere teksten zijn behoorlijk intelligent'.
Terri: 'Ik ben vaak behoorlijk onder de indruk van de teksten. 'Monkeys' gaat bijvoorbeeld over het afbreken van een relatie met iemand. Je voelt je dan zo dat je met niets of niemand meer wilt leven. De laatste zin wordt dan 'I don't wanna live alone' terwijl de rest van de tekst 'I don't wanna live with monkeys/with you/on mars etc.' is. Dat was heel verrassend want ik dacht dat het gewoon een komisch liedje was.
Stuart: 'Insect love' is ook goed'.
Terri: 'Dat gaat over lege sex, 'sleeping around like insects'. Het is niet moralistisch, we willen niet preken. Het is gewoon onze mening'.
Omdat ze het met Romans In Britain niet meer zagen zitten moesten The Higsons op zoek naar iets anders. Er was wel interesse van een aantal grote platenmaatschappijen en de groep zag het zelf ook wel zitten maar volgens Terri en Stuart hebben de Romans In Britain-directeuren de boel lopen verzieken.
Stuart: 'De volgende single doen we op ons eigen label, WAAP!-Records. 'Lost and the lonely' komt er op samen met 'It goes WAAP!' en op de twaalf-inch voegen we 'Conspiracy' toe'.

S I G N A L E M E N T

SIGNALEMENT

In deze rubriek worden binnenkort verwachte groepen en gebeurtenissen kort besproken. Voor de juiste data raadplege men de agenda's van concertgelegenheden, theaters, e.d. Samenstelling van dit Signalement: Dick Koopman, Oscar Smit, Ann Bouwma en Gerard Walhof.

O p r o e p

In verband met uitbreiding van deze rubriek verzoeken wij onbekende groepen, labels, clubs etc. ons zoveel mogelijk recente informatie toe te sturen, eventueel vergezeld van demomateriaal. Adres; Vinyl, rubriek Signalement, Postbus 43030, 1009 ZA Amsterdam.

DE JONGE FRIES EN HET RUZIEZOEKENDE, ZWEVENDE TOASTJE. P.Steenhuis, 1981. (zie: Jonge Friezen)

Pigbag

TAGO MAGO

Een nieuw Frans blad diende zich in de maand november aan. Tago Mago is opgezet door de Nederlander Paul Botten en de Fransman Pascal Bussy, oud medewerker van het inmiddels opgeheven Franse periodiek Atem.
In het eerste nummer zijn onder meer Robert Wyatt en Mecano te vinden. Tevens wordt als bijlage een cassette met muziek van ex-Mecano Theo Bolten bijgeleverd. Het blad heeft een beperkte oplage (1500 exemplaren) en zal op kleine schaal ook in Nederland worden verspreid.
Voor het tweede nummer is men bezig met Jah Wobble en Holger Czukay. Van de laatste zal waarschijnlijk een cassette worden bijgeleverd. Inlichtingen: Tago Mago, 52 Rue Sambre et Meuse, 75010 Paris.

CLUBS

Het kleine clubcircuit is weer enkele podia rijker met De Barak in Zutphen en De Jacobiberg in Arnhem. Zaalcapaciteit: driehonderd man.
In De Barak zal, behalve een verscheidenheid aan activiteiten van swing tot video, wekelijks op vrijdag of zaterdag een minder bekende Nederlandse groep optreden. Voorkeur gaat daarbij uit naar moderne signatuur, hoewel in principe alle muziekstijlen aan bod kunnen komen.
Hetzelfde geldt voor De Jacobiberg, waar iedere vrijdagavond een beginnende band kan optreden voor een gage van vierhonderd gulden (demo's en informatie worden ingewacht bij de concertcommissie, tel. 085 - 422106). Het accent zal worden gelegd op muziek met een experimenteel karakter en groepen die 'nergens aan de bak komen'.
Verder is de donderdagavond ingeruimd voor beginnende lokale bands in de kleine ruimte en het streven is twee keer per maand een bekende act uit binnen- of buitenland naar De Jacobiberg te halen.

In Amsterdam is begin oktober het jongerencentrum Akhnaton op de Nieuwezijds Kolk geheel vernieuwd het seizoen ingegaan. Het centrum heeft inmiddels al het punkfilmfestival achter de rug.
Ook hier een veelheid aan activiteiten, maar helaas (in verband met de muziekvergunning) geen live optredens. Vrijdag en zaterdag dansen tot diep in de nacht (vier uur), video en nachtfilm. Door de week workshops en op donderdag Dub Club. Ook ideeën van buiten kunnen in Akhnaton worden gerealiseerd.

NEDERLANDSE LABELS

De Nederlandse markt van onafhankelijke platenlabels wordt binnenkort verrijkt met de herleving van Plurex en Frizbee.
De eerste release op Plurex zal de cassette 'Indecent Exposure 3 & 4' van Nasmak zijn. Daarnaast wordt nummer 1 & 2 in de Plurex catalogus opgenomen en begin 1982 zal 5 & 6 verschijnen. Voorts wordt de lp 'Drastic Measures, Drastic Movement' van Minny Pops opnieuw uitgebracht met als bonus een live single opgenomen in de Melkweg op 19 maart 1981.
Deze live opnamen zijn van een Minny Pops bezetting die tot op heden nog niet op de plaat was vastgelegd.

DE JONGE FRIEZEN

Met de nieuwe kunstrichtingen: De Jonge Amerikanen, De Jonge Italianen en De Nieuwe Wilden (Duitsland) is er ook in Friesland onder de naam De Jonge Friezen een groep ontstaan die zich geplaatst ziet in dit geheel. Zij uiten zich in schilderkwast, etsnaald, videoprodukties en muziekstukken.
Een catalogus van de expositie, die zij houden in Galerie Van Hulsen te Leeuwarden, is te vinden in het derde nummer van 'Het Bestaan'. Dit blad is een idealistische, ongesubsidieerde, culturele uitgave van 'Stichting Het Leven' Wijbrand de Geeststraat 6D in Leeuwarden.

PLATENHOEZEN

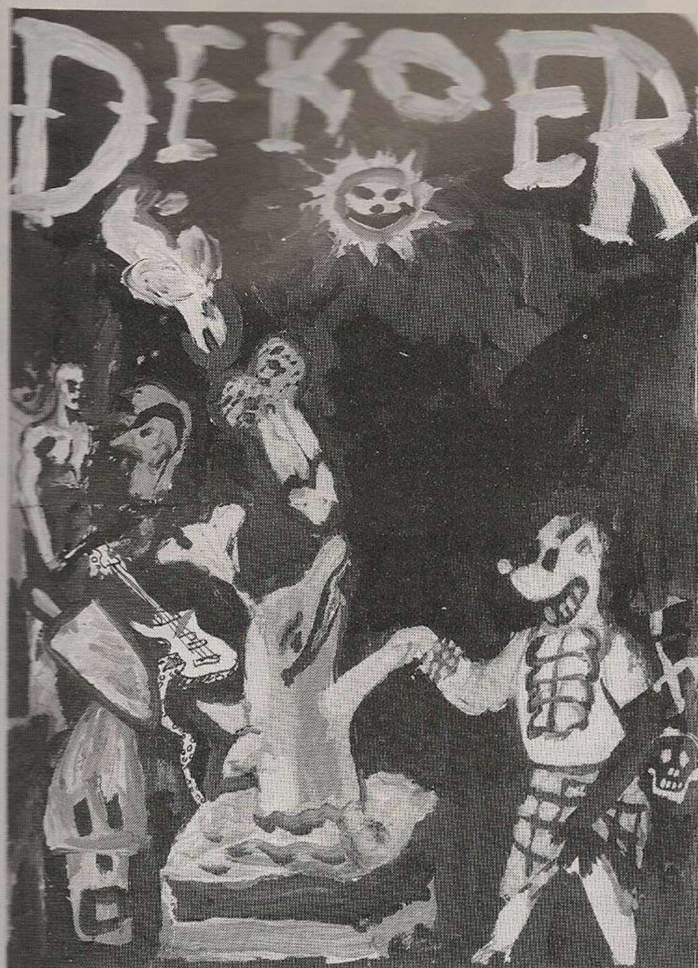
In de Melkweg te Amsterdam is er op dit moment, tot 19 dec., een tentoonstelling van platenhoezen. Het geheel werd samengesteld door Chris Kennedy en Bryan Biggs die in mei van dit jaar deze expositie startten in hun galerie te Liverpool.
Het geheel is nu niet gericht op Hipgnosis of de andere bekende hoesontwerpers uit de jaren '70 maar een overzicht van de nieuwe hoezen vanaf '77. De nadruk ligt vooral op de onafhankelijke labels. Onder andere te zien zijn hoezen van de labels Factory en Dindisc.

NEW FUNK

De laatste tijd is vooral in Engeland de opkomst te zien van een aantal groepen die hun inspiratie voor een groot deel in de Amerikaanse funk vinden. Groepen als Pig Bag, Rip Rig & Panic en Maximum Joy, alle met ex-Popgroup leden, zijn inmiddels wel het meest bekend. Zij vermengen de funk echter met allerlei andere invloeden (o.a. Afrikaanse en reggae) tot één geheel. Havanna Let's Go doet hetzelfde maar dan met veel Cubaanse ingrediënten. Hun single heet 'Torpedoes'.
Haircut 100 benadert de Amerikaanse swing het meest in hun ongelooflijk dansbare 'Favourite Shirts (Boy meets girl)'. In hun spoor volgen ABC met 'Tears are not enough' en Multivizion met 'Work to live don't live to work'. Verder zijn er nog vele formaties zoals Stimulin en Blue Rondo à la Turk, die nog geen plaat uit hebben maar over wiens faam al veel te lezen valt. Het nadeel van deze vele publiciteit is dat de groepen al in hun beginfase over het paard worden getild en dreigen al te worden stukgeschreven nog voordat ze iets op het vinyl hebben gezet.
De groep Funkapolitan is eerder hiervan waarschijnlijk de dupe geworden. Anderen zullen ongetwijfeld volgen. Tot het vasteland zullen waarschijnlijk alleen de besten doordringen. Echter in ons land komen we ook al een heel eind met de wilde dansmuziek van Schlaflose Nächte.

DELMONTES

Begin januari bezoekt de Schotse formatie The Delmontes ons land. De vijf dames en heren komen uit Edinburgh en zijn tot nu toe op de plaat bekend door twee singles. De laatste kwam voorjaar 81 uit ('Don't cry your tears').
De groep maakt vooral op de zestiger jaren gerichte muziek; korte krachtige songs waarin orgel en gitaar de belangrijkste rol spelen.

1982

Cocktailbar - nachtclub
165, N.Z.Voorburgwal
Amsterdam
Tel.: 020 / 26.08.56
open op donderdag /
vrijdag / zaterdag / zondag
vanaf 22.30 h.

33 RONDJES/MINUUT

EEN KRANKZINNIG KADO-IDEE
VAN BOUDISQUE: "THE RECORD RUNNER";
EEN VW-BUS, DIE DE PLAAT AFSPEELT.
DISTRIBUTIE BENELUX:
BOUDISQUE (020-22 0788)

boudisque

BOUDISQUE, HARINGPAKKERSSTEEG 10-18, 1012 LR AMSTERDAM.

ELPEES

NO BIG BUSINESS - *Verzlp. oa. Siglo XX*
BOW BOW WOW - *First*
ADICTS - *Songs of praise*
MISSING PERSUMED DEAD - *Nieuw*
THE TIMES - *Same*
MATT JOHNSON - *(v. The The) - Burning Soul*
CHRIS & COSEY *(v. Throbbling Gristle) - Heartbeat*
GRILS AT OUR BEST *- Pleasure*
LET THEM EAT JELLYBEANS - *verzamel o.a. DNA, Dead Kennedies*
SLITS - *Return Of*
ADAM & ANTS - *Prince Charming*
JAMES BLOOD ULMER - *Free Lancer*
NEW ORDER - *Movement*
HUMAN SEXUAL RESPONSE - *In A Roman Mood*
JAPAN - *Assemblage*
BAMBOO ZOO - *First*
SPHERICAL OBJECTS *- No Mans Land*
GIZMO - *Victims*
HARRI DEUTER - *Silence is the answer*
LAURI SPIEGEL - *The Expanding Universe*
EURHYTMICS - *Nieuw*
ZEV - *Special Relations and Decay*
MU - *Motion In Tune*
THROBBING GRISTLE - *Funeral In Berlin*
PSEUDO CODE - *Nieuw (Bel)*
POLYPHONIC SIZE - *Nieuw (Bel)*
KID MONTANA - *(Bel)*
EXPERIMENTS WITH ICE *- Nieuw*
THE SHINY MEN - *Nieuw*
DISLOCATION DANCE - *Music*
DB'S - *Repercussion*
SIMPLE MINDS - *Sister Feelings Call*
ORCHESTRAL MAN IN THE DARK - *Architecture*
WILD PARTY SOUND - *o.a. Rip Rig, New Age Steppers*
TC MATIC + GRATIS 12 INCH *(= Eerste dubbel single) (Bel)*
ELASTIC DANCE - *African Head Music*
METHOD ACTORS - *Little Figures (dubbel)*
AFRAID OF MICE - *Nieuw*
CUDDLY TOYS - *Trails and Losses*
FAD GADGET - *Nieuw*
BOYD RICE - *Nieuw*
SECRET AFFAIR - *Do You Know*
BERNARD SANJER - *Superficial Music*
STAALFAGEL - *Nieuw*
SCATTERBRAIN - *Keep Dancing*
VICTORIAN PARENTS - *Silence Follows*
BILL NELSON - *Cabinet of Doctor Caligari*
ENO - *Empty Landscapes*
JOHN HASSEL - *Dream Theory*
PHIL MANZANERA - *Primitives Gitares*
KEVIN COYNE - *Pointing the fingers*
U2 - *October*
LIGHTNING RAIDERS - *Sweet Revenge*
METEORS (ENG.) - *In Heaven*
WILLY LOCO
ALEXANDER - *Solo*
POISON GIRLS - *Total Exposure*
ANTONY MORE - *World Service*
YELLO - *Claro Que Si*
ROBERT CALVERT - *Song of tom Mahler*

AMERIKAANS

REACTORS - *WW 4*
CENTAURUS - *Ahead of Time*
FIRE ENGINES - *Aufgeladen*
LESTER BANGS & DELINQUENTS - *Savages on Bravos*
GUN CLUB - *Fire of Love*
MARSHALL CRENSAW - *Something*
CIRCLE JERKS - *Second*
GLENN BRANCA - *Nieuw*
MODERN LOVERS - *Pre 1e elpee*
JERRY BROOKS - *High Flyer*
JOHN HASSEL - *Dream Theory*
SUBURBAN LAWNS - *Nieuw*
REPLACEMENTS - *Sorry Ma*
SUBURBS - *Credit in Heaven (dubbel lp)*
MONITOR - *Idem*
PHIL AND THE BLANKS - *Multiple choice*
FLESHTONES - *Roman Mood*
HUMANS - *Idem*
SEATLE SYNDROME -
METHOD ACTORS - *Nieuw*
LAURI ANDERSON - *Walk the Dog*
LAURI ANDERSON & W. BURROUGHS - *You're the Guy*
GREATEST HITS - *Made in USA (verzamel lp)*
MINDROCKER - *Vol 2 (60's usa bands)*
FC GERMANIA - *(vrouwenrock) (NL)*
Vopo's - *Dead entertainment (NL)*
RIP RIG AND THE PANIC - *God (double 12'')*
SCOTT WALKER - *Godlike Genius Of...*
KING SOUNDS - *Forward*
STEEL TIPS - *Nieuw*
ATRIX - *(Iers)*
CAN - *Incandescense*
CABARET FUTURA - *Fools Rush In*

AUSTRALISCH

XL CAPRI - *Where is Hank*
EXUAL LOCAL - *Madagascar*
THE VORPAL BLADE - *Piano Piano*
RAW DEAD - *Maybe Tomorrow*
DAVID CHESWORTH - *Layer on Layer*
TACTICS - *My Houdini*
THE EYES - *Tubervision*

REGGEA

BUNNY WAILER - *Dub Disco Vol. 2*
TRISTON PALMA - *Showcase*
BARRINGTON - *Run Come Ya Man*
WISER DREAD - *O.a. Bunny Wailer*
JAMES MCGEE - *Stealing Love Reggea*
CARLTON LIVINGSTONE *- Soweto*
SINGER & PLAYERS - *War of Words*
UB40 - *Present Arms (Dub)*
SCIENTIST - *Rids the World Of The Evil Curse*
TONY TUFF & SLY & ROBBY - *Meets Scorcher*
CREATION REBEL/NEW AGE STEPPERS - *Threat to Creation*
REGGEA TREASURE - *o.a. Typical Tropical Marvells*
CEDRIC MYTON AND THE CONGOS - *Face the Music*
CREATION REBEL - *Psychotic Jonkanoo*

DUITS

MATHIAS SCHUSTER - *Atem Los*
EXKURS - *Fakten sind Terror*
CHRISTIAN LUNCH - *Shark Bait*
PETER M. HAMEL - *Barbo*
DEUTER - *Silence is answer*
DER MODERNE MAN - *Verstimmt*
MOEBIUS AND PLANK - *Material*
EXTRARBEIT - *Grösste Erfolge*
EXTRARBEIT - *Welch ein Land*
EINSTURZENDE NEUBAUTE - *Kollapps*
FIX PLANET - *Internationale Verzamel*
HAGEN SAMPLER - *o.a. Kein Mensch Betamax Mass*
LICHT & SCHATTEN - *KONZERT ZU EINHEITER NATION*
SYPH - *Live*
NEUES DEUTSCHLAND
HOLGER CZUKAY - *On the way to the beak of normal*
HOELDERLIN - *Fata Morganan*
LILIENTHAL - *Jetzt ist die Stunde da*
CLARA MONDSHINE - *Luna Africana*
LORRY - *Weightcontrol*
KLAUS KRUGER - *One is One*
AVIS DAVIS - *No 1*
CLAUDE LARSON - *Rivers*
RAMSES - *Light Fantasy*
CLUSTER - *Curiosm*
ROEDELIUS - *Wenn Sudwind weht (van Cluster)*
PHANTOM BAND - *Freedom of Speech (ex Can)*
MYTHOS - *Grandmix*
PYROLATOR - *Ausland*
SCALA 3 - *Gefühl und Härte*

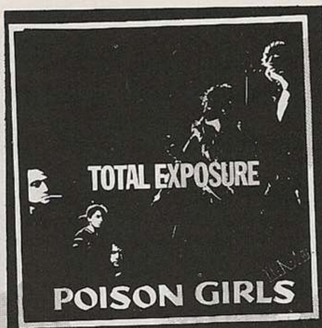
12 INCH

HEAVEN 17 - *Nieuw*
DAF - *Nieuw*
ASSOCIATES - *Would I Bounce Back*
GARY MOORE - *Nuclear Attack*
HUMAN LEAGUE - *Open Your Heart + Extra*
THE MEKONS - *Sporting Life*
DEPECHE MODE - *Just Cant Get*
THOMPSON TWINS - *I Believe*
FALL OUT CLUB - *Desert Song*
POSITIVE NOISE - *Positive Negative*
THE CURE - *Charlotte Sometimes*
DEBBIE HARRY - *Jam Was*
ORCHESTRAL MAN. IN THE DARK - *Joann of Arc*
OUR DAUGHTERS

LUC VAN ACKER (Sabam, 1981) 12 inch

Moeilijk is het om over deze single iets begrijpelijks te schrijven, want het lijkt wel een schijf uit een andere wereld; uit een onbekende tijd - de toekomst? het verleden? -, vol vreemdspraak; gigantische humanoïden; en dieren die lichtgevende - of juist lichtslorpende ogen hebben. Zijn er hoge bouwwerken, stalen, blauw stalen skeletten die hemelshoog -Babylon?- reiken en verdwijnen in de staalblauwe lucht; of juist primitieve onderkomens, organische organieke vervlechtingen? Ik weet het niet. Het mag alles zijn, wat massaal is en streng geordend.

Luc van Ackers' muziek stelt je voor fundamentele raadsels. Wàt is muziek. Hoe werken je hersens. Wat is leven. Wat is dood. Wat is donker. Wat is licht. Wat is kunst?; kortom alles waarop geen zeker antwoord te geven is. Ze confronteren je hooguit met De Betrekkelijkheid; doordat je, zo gauw je het onderwerp van je vraagstelling gaat proberen te isoleren, merkt dat het subject niet los te weken valt. Het Antwoord komt niet uit een laboratorium; zodat je vervolgens en voor de zoveelste maal ontdekt dat je teruggeworpen bent op de doorgronding van het grote geheel; wat je tòch nooit lukt (wat je wel weet, maar wat je in je hoogmoed niet doorlopend onder ogen wil zien).
Proberen Het Antwoord te vinden is hopeloos en je kunt er met gemak knettergek van worden. Er is dan ook een speciaal soort moed voor nodig, om er ondanks alles tòch aan te beginnen. En door Luc van Ackers' muziek, aan de definitie waarvan ik me zelfs niet durf te wagen, wordt die dapperheid je in het hoofd gepompt. Zodat, misschien; als velen, de juisten, er naar gaan luisteren; op een dag, ééns en tegen alle waanzin in, Het Antwoord gevonden wordt. Dat een deel ervan in Lucs' muziek verborgen zit, dat staat voor mij vast.
Geart de Wijert

POISON GIRLS Total Exposure (XNTRIX) Elpee

Is Poison Girls een punkgroep? Ja. Maar wel een van de weinige die niet is blijven steken maar de oorspronkelijke uitgangspunten heeft ontwikkeld.
De live-plaat Total Exposure is hun tweede elpee na Chappaquiddick Bridge, tevens de laatste waarop bassist Bernhardt Rebours (nu vervangen door Nil, die eerder tapes en lichten bediende) meespeelt.
De release valt samen met de Total Exposure Tour, die is georganiseerd in samenwerking met anti-kernbewegingen. Behalve al eerder uitgebracht materiaal bevat deze elpee ook enkele nieuwe nummers, maar is in zijn geheel genomen niet beter dan de eerste elpee. Poison Girls heeft echter aan zeggingskracht niets ingeboet. De muziek is direkt en eenvoudig en creëert het kader voor de teksten (frustraties over heersende autoriteiten en moraal) van Vi Subversa.
Poison Girls is woedend, maar niet zonder pijn. Hun agressiviteit ontaardt niet in slechts een masker van onverschilligheid, er is eveneens sprake van ontroering. Poison Girls wil roeren, niet stompen.
De groep heeft haar samenwerking met soortgenoten Crass (niet alleen opgezet uit gemeenschappelijke idealen maar ook uit economische motieven) definitief beëindigd. Het Crass-label is ingeruild voor hun eigen XNTRIX Records.
Deze stap bevestigt waar Poison Girls zich altijd al sterk voor maken: geen concessies aan de commercie, niet afhankelijk willen zijn van anderen.
Ann Bouwma

THE SOUND From the lions mouth (Korova Records) Elpee

The Sound heeft op haar tweede elpee 'From the lions mouth' de lijn van 'Jeopardy' voortgezet, maar is in wat rustiger vaarwater terecht gekomen. De woede van het eerste uur is gekoeld. Wat overigens niet wil zeggen dat hun muziek aan spanning heeft ingeboet, alleen ligt deze niet meer zo aan de oppervlakte. De sfeer van de nummers is soms bijna melancholiek.
The Sound wil vooral een emotie overbrengen en doet dit muzikaal zonder onnodige franje; de teksten zijn toegankelijk en direkt.
In ieder nummer groeit een spanning. De toetsen zijn voornamelijk toegepast als sfeerbepalend begeleidingsinstrument, soms slechts een enkel patroon vaak herhalend. De gitaar zingt en striemt en lijkt als zodanig bijna een equivalent van de zang. Een functionele ritmesectie, waarbij de bas soms zowel melodie- als ritmedrager is.
Over het geheel genomen kent deze elpee minder variatie dan de vorige. De couplet-refrein vorm is wel gebleven maar minder opvallend, of zo men wil minder toonaangevend, verwerkt.
De nummers zijn goed, maar verschillen onderling soms te weinig, zodat voorspelbaarheid op de loer ligt. Behalve misschien in de uitsmijter 'New Dark Age'.
Voor hetzelfde geld echter kan je beweren dat The Sound haar draai heeft gevonden in een eigen geluid en een evenwichtige elpee heeft gemaakt.
Niet ieder kadootje is een verrassing.
Ann Bouwma

U2 October (Island) Elpee

Ik denk dat weinigen bezwaar zullen maken als men stelt, dat U2 vorig jaar

WEDDING - *Target for Life*
SHOCK - *Dynamo Beat*
WAH - *Some Say*
TV 21 - *Nieuw 10 inch*
HAIRCUT 100 - *Fav. shirts*
BOW WOW WOW - *Chihuahua*
NYRA BAKIGA - *EP*
RED ZEBRA - *Bastogne (Bel.)*
NEON - *Nieuw (NED)*
FLESHEATERS - *Minutes to Pray*
ORANGE JUICE - *Love*
DEPARTMENT S - *I Want*
A CERTAIN RATIO - *Sommadub*
THE SOUND - *Sense of Purpose + extra nr.*
ASSOCIATES - *A*
DELTA 5 - *Track*
BILLY IDOL - *Money Money + Dancing with Myself - remix*
AFTER THE FIRE - *Frozen Rivers*
23 SKIDOO - *Last Word*
LANDSCAPE - *European Man*
LUC V. ACKER - *Nieuw 4-track (Bel.)*
TOYAH - *Thunder in Mountains*
A TEARDROP EXPLODES - *Passionate Friend*
DAWN PATROL - *5 Track Picture Disc*
ORCHESTRAL MAN. IN THE DARK - *Enolagay/Souvenir/Motions*

AMERIKAANS

INDIVIDUALS - *Aquamarine*
DIE HAUSFRAUEN - *EP (New York)*
MEDIUM MEDIUM - *EP*
DANIEL LENTZ- *After Images 10"*

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
PIG BAG - [illegible]
JOSIE COTTON - *Johnnie are you queer?*

REGGAE

BUNNY WAILER - *Galong So/Rock and Groove*
ASWAD - *Ways of the Lord*
NIGHTDOCTOR - *Nieuw*
GREG. ISAACS - *Permanent Lover + extra track*
BLACK UHURU - *Sponji Reggea*

SINGLES

DUITS

BETAMAX - *Modern*
KEIN MENSCH - *Idem*
SCHALTKREIS
WASSERMAN - *Sex Is Out Geklont*
FAHNLEIN
FIESELSCHWEIF - *Kinderparty*
SAAL 3 - *Die U Bahn Rollt*
STEF PETICOAT/
R. CRASH
WIRTSCHAFTSWUNDER - *Das Weise Pferd Am Arsch Der Welt*
DISQUE OMO - *Mitten im Leben Stehen*
MITTEL CLASS
FANTASIES - *Party In Der Gaskamer*
TOTE SPRACHEN - *Deutschland Lacht*
PERMUTATIVE - *Distortion*
KRUPPS - *Wahre Arbeit/ Wahrer Lohn*

[illegible]
DER FAVORIT - *Mea Culpa*

ENGELS

YELLO - *Bostich*
ATV - *Communicate*
DEPARTMENT S - *I Want*
WAH - *Some Say*
ORANGE JUICE - *Love*
THE CHURCH - *Nieuw*
UK DECAY - *Black Cat*
METHOD ACTORS - *Round World*
FRESHIES - *We Are Like You*
SQUATS - *Noise Overdose (Ned.)*
TOYAH - *Pict. Disc.*
ANOTHER (EX SUSPECT) - *Nieuw (Ned.)*
STRINGS - *Chicago Television*
DE KREET - *DARK IN THE SHADOW (Bel.)*
OP DE KOFFIE BAND - *Tarzan (Ned.)*
POPULAR HISTORY OF SIGNS - *Nieuw*
SCRITTI POLITTI - *Sweetest Girl*
TEMPORARY TITLE - *Summer Song*
PETE SHELLEY - *Nieuw*
MARK BEER - *Nieuw*
SIC - *Nieuw (Bel.)*
CLASSIX NOUVEAUX - *Never Again*
DEVO - *Working In A Coal-mine*
LONDON UNDERGROUND - *Train Of Tought*
SPARTA - *Angel Of Death*
TOYAH - *Thunder In Mountains*
JOSEPH GARRET (P. Fitzgerald) - *Without Sex*
FATALE CHARM - *Lucille*
SURFACE MUTANTS - *EP*
CREATURES - *Wild Things (dubbel)*
THE SOUND - *Sense Of Purpose*
DEAD KENNEDIES - *In God We Trust*
SHOCK - *Dynamo Heat*
WILLIE GARDENER - *Imation*
DAVID JAY - *Nothing (+ Dichter René Halket)*
SYSTEMS - *Nieuw (Bel.)*
RUDI - *When I Was Dead*
HAMBI & THE DANCE - *L' Image craqué*
PERSONS UNKNOWN - *Addiction*
BANANARAMA - *Aie A Mwana*
ELLERY BOP - *Nieuw*
PORTMOUTH SYMPHONIA - *Classical*
THE SKIDS - *Iona*
WORST - *Every Day Coffee (Ned.)*
U2 - *Gloria*
VIRGIN PRUNES - *SANDpaper Lullebye*
GIRLS AT OUR BEST - *Fast Boy Friends*
TV SMITH & EXPLORERS - *Perfect Life*
UK DECAY - *Sexual*
THE NAMES - *Calcutta*
MINNY POPS - *Time*
ROBERT CALVERT - *We Like To Be Frightened*
BUSINESS - *Nieuw*
THE CURE - *Charlotte Sometimes*
RANDOM HOLD - *The March*
PROFESSIONALS - *Nieuw*
HEAVEN 17 - *Nieuw*
DAF - *Nieuw*
ORCHESTRAL MAN IN
THE DARK - *Joann of Arc*
SCHAFLOSE NÄCHTE - *Move (Ned.)*
NICO - *Saete Vegas*
ANNIE ANXIETY - *Barbed With Halo*
HUMAN LEAGUE - *Open Your Heart*
ESPLENDOR
GEOMETRICO - *Necrophili A Espana (Spaans)*
SLAUGHTER HOUSE 5 - *You Might Aswell Live*
ARBEID ADELT - *Ik sta scherp (Bel.)*
SCABS - *Beat me up*
ORTHO TONICS - *Doo Doo Cars*
CHESTERFIELD KINGS - *Aint No Miracle*
FALSE PROFETS - *Nieuw*
THE HANK BAND - *Wish I Was Older*
BLACK MARKET BABY - *Potential Suicide*
STRANGER PARTY - *Nieuw*
RYJEL - *Dance Or I Kill You*
THE PLUGS - *Archives*
MESSAGE - *Empty Promise*
VERTICAL HOLD - *Injunction*
THE THE - *Cold Spell Ahead*
NICK POTTER & GUY EVANS - *Dolphins*
THE CRAMPS - *Crusher*
PETER BAUMAN - *Repeat Repeat*
RAYBEATS - *Holyday In Spain*
THOMAS DOLBY - *Europa & The Pirate Twins*
ZANTI MISFITZ - *Laugh in . . At Me*
WITCH TRIALS - *EP*
NO STRINGS
HIGHER PRIMATER - *Paper Dolls*
NEATS/PEOPLE IN STORES /CCCP - *TV/Wild Stars - EP*
DA - *Dark Room*
CYCLONES - *Your So Good*
TIKIS - *Sureedelic*
GLORIOUS STRANGERS - *Why Dont' You Join*
PAPER FACES - *Deep Sleep*
CODA - *All Day All Night*

CASSETTES

DRAMA - *Lead Singer van Joseph K*
ENDE SCHNEAFLIET - *Animals From Outer Space (Ned.)*
NEW AGE STEPPERS - *Eerste en tweede LP*
THE SPUDS - *(Ned.)*
DE MUZIEKKAMER - *(Ned.)*
DE BRASSERS - *Levend (Bel)*
SCIENTIFIC AMERICANS
KLOOT PERW - *Music for Girls*
KLOOT PERW - *Sex Wars (Bel.)* DE MINZ - *De goede en slechte kant van de Minz*

DUITS

WAT SANITAIR
SPRUNG AUS DEN WOLKEN - *mit texheft*
FESTIVAL DER GUTE TATE

een van de vele nieuwkomers was die -in tegenstelling tot die vele nieuwkomers met een ijzersterk debuut op de proppen kwam, namelijk de elpee 'Boy'. De vragen waar je -na alle lofprijzingen die zo'n eerste voltreffer ten deel vallen - altijd mee blijft zitten: hoe zal het hun op de tweede schijf vergaan? Of, was het concept van 'Boy' niet een meesterwerk waarmee ze zich zelf hebben overtroffen?

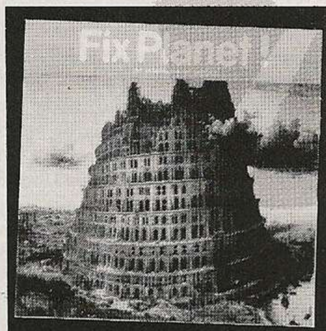
'October' is een verlengstuk van de voorganger, spetterend en fel als vanouds, zij het dan in ietwat mindere mate. Maar, en dat is kwalijker, deze opvolger mist in het geheel die structuur, welke 'Boy' zo sterk maakte. We hebben hier te maken met songs die op het einde lelijk worden afgekapt, en zo krijgt de luisteraar het gevoel in een vacuum alleen achter te blijven.

De nummers zijn niet op elkaar afgestemd, waardoor het enthousiasme van de toehoorder kan verminderen en de spanning eruit is.

U2 bereikte haar hoogtepunt met '11 o' Clock Tick Tock' geproduceerd door Martin Hannett, maar om te zeggen dat hun kruit met 'October' verschoten lijkt zou te ver gaan. De band beperkt zich in het genre van de rock, met alle gevolgen van dien en vermijdt de gevarenzones die groepen als The Fall en Associates wel benutten om zich daarmee zo aantrekkelijk te maken.

Ondanks deze bezwaren verdient 'October' toch een aanbeveling.

Sander Jonkergouw

DIVERSE GROEPEN 'Fix Planet!' (Atatak WR8 en WR8½) Elpee

Via het kunstenaarskollektief Atatak uit Düsseldorf, bekend van zijn bemoeienissen met het nog jonge DAF, heeft de groep Der Plan het initiatief opgevat om door middel van een elpee een keur van groepen uit allerlei landen een muzikaal antwoord te laten geven op de door hun gestelde vragen: 'What's next, humans?'. Een reactie werd verkregen uit Japan (Sister M.), Spanje (Esplendor Geometrico), Equador, Tsechoslowakije (Bruchotin Automatic Band en Siluetes 61), Noorwegen (Fra Lippo Lippi), Hongarije (Vágtá Zó Hallot Kémek), Iran (Raha), USA (Man Ray Band en ½ Japanese), Sovjetunie (Peter X, Kolja Y), België (Kid Monatana), Frankrijk (Eva Johanna Reichstag en Die Form), Polen (Semoe), Engeland (Surplus Stock), Italië (M.B.), en Oostenrijk (Alexao Sevšek). Bovendien is er nog een aparte bijdrage in de vorm van een single van de organisatoren zelf, Der Plan. Een hele waslijst die, zoals de hoes al aanduidt (het schilderij 'De toren van Babel' van Pieter Breugel), een grote diversiteit en verwarring tot gevolg heeft.

De muziek varieert van etnisch (Equador), volksmuziek (Sovjetunie) naar het protestlied (Iran) en van een electronische bewerking van een traditional (Oostenrijk) naar synthiswing (Spanje) en -chaos (Frankrijk). De teksten zijn uiteraard meestal onverstaanbaar, maar dat brengt het internationale karakter van de plaat goed naar voren.

De kwaliteit van de meeste stukken is middelmatig, ook wat de produktie betreft. Maar dat is niet het eerste criterium waarop de plaat moet worden beoordeeld. Der Plan heeft het initiatief genomen tot internationale samenwerking en kwam tot de conclusie dat er met name in het oosten en zuiden muziek gemaakt wordt die nauwelijks in de publiciteit komt. Dit wordt niet opgeheven door het maken van een 'international record'.

Wel kan het een steun in de rug zijn om ook in die landen een nieuw muziekklimaat te doen ontstaan. En daar gaat het toch om, nietwaar?

Gerard J. Walhof

THIS HEAT 'Deceit' (Rough Trade Rough 26) Elpee

'Deceit' is de tweede elpee van het trio Charles Bullen, Charles Hayward en Gareth Williams. De basistracks zijn voor het grootste deel opgenomen in hun eigen Cold Storage ruimte in Londen met een mobiele studio en elders afgemixed. Aan de produktie werkte onder anderen David Cunningham mee.

De nummers op de plaat zijn van een grote diversiteit, maar hebben één ding gemeen: het zijn geluidscollages. In de meeste nummers ('Radio Prague' uitgezonderd) is er een ver uitgewerkt ritme en een meestal door de zang bepaalde melodie. Deze is nooit uitbundig, vaak driestemmig en sereen. Met de tape als spil ('Shrink Wrap') gebruikt This Heat een scala aan instrumenten. Van deze instrumenten wordt zeer zorgvuldig de klankkleur bepaald. De aldus verkregen geluiden worden op een, mede door de moeilijke drumpartijen, ingewikkelde manier gearrangeerd. Soms leidt dit zelfs tot drie totaal verschillende 'geluids'benaderingen van één muzikaal thema zoals in het nummer 'Makeshift Swahili'. Nooit is echter het evenwicht zoek of de dosering van een geluid overdadig. Soms vallen er stiltes, soms is er chaos, muziek tussen uitersten.

Wie vroeger al liefhebber was van deze geluidscollages mag 'Deceit' niet overslaan. Mijn enige bezwaar is dat het geschetste vaak een nogal academisch karakter draagt, waardoor de warmte niet meer is dan van een waxinelichtje.

Gerard J. Walhof

DIVERSE ARTIESTEN
The Fruit Of The Original Sin (Les Disques Du Crepuscule)
Elpee

Net als op de cassette 'From Brussels With Love' krijgen we op de dubbelaar 'The Fruit Of The Original Sin' van Les Disques Du Crepescule weer een enorm gevariëerd aanbod aan muziek en gesproken woord. Te veel variatie eigenlijk. Op deze twee platen is geen gezicht te ontdekken behalve dat de nummers op de afzonderlijke plaatkanten overeenkomsten vertonen.

Kant A wordt geheel gevuld met muziek die sterke lijnen heeft naar klassieke muziek. Rustige achtergrondmuziek van onder andere Durutti Column en Soft Verdict. Veel meer als achtergrondmuziek is het echter niet.

Als je de plaat omdraait kom je dan iets geheel anders tegen. Deze kant (genaamd 'Rhytm') laat muziek horen variërend van de funk van Marine tot de knappe ritmische maar veel minder toegankelijke geluiden van DNA. Deze kant is verreweg de leukste van de vier en niet in de laatste plaats door het instrumentale werkje 'Mad Horses' van Paul Haig (zanger van Josef K).

Net als op de cassette vinden we het gesproken woord in ruime mate terug: weer een gedicht van Richard Jobson, een interview met Marquerite Duras en een lezing van W.S. Burroughs. Als de samenstellers van de plaat het interview zo belangrijk vinden laten ze dan de tekst alleen op de binnenhoes afdrukken. Zo'n interview draai ik toch van mijn leven niet meer.

Kant C wordt gekenmerkt door dit gesproken woord. Het muzikale deel van deze zijde is ook al niet veel: The Names en Rhine River III laten te duidelijk horen dat ze Cure en Joy Division-fans zijn.

In principe is de opzet van deze plaat goed: het samenbrengen van klassiek, moderne popmuziek en dichtkunst. Zo'n formule werkt hier echter niet. Het resultaat is gezichtsloos en je kunt het beste de leuke dingen achter elkaar op cassette zetten. De overheersende indruk die ik aan deze twee platen overhield: bij vlagen interessant maar overwegend teveel van het 'niet goeie'

Erwin Blom

RIP RIG & PANIC
God
(Virgin)
Elpee

'Get your elbow out the soup, you're sitting on a chicken', (uit 'Those Eskimo women. . . . .'), is een kenmerkende songregel voor de formatie Rip Rig & Panic. Hun langspeler, in de vorm van twee 12 inches, ademt overal een vrolijke en luchtige sfeer, maar gelukkig wordt het nooit melig (nou eventjes dan, bij de dronkemanspraat 'Miss Pib').

De nummers zijn voornamelijk instrumentaal, echter dit gebrek aan tekst en het ondergeschikte belang ervan aan de muziek, wordt ruimschoots goed gemaakt door erg lange songtitels. Wat te denken van: 'Constant drudgery is harmful to soul spirit & Health'.

In de muziek zijn veel invloeden te ontdekken. Dat is ook niet zo verwonderlijk als je ziet uit welke mensen RR&P bestaat: ex-Popgroup leden Gareth Sager (blaasinstrumenten en vocals) en Bruce Smith (slagwerk), verder de nog jonge Sean Oliver (bas) en de freejazz liefhebber Mark Springer (piano). Dezen worden hier en daar bijgestaan door Neneh Cherry en Ari Upp, beide bekend van de Slits, en een zekere Flash, waarvan men zegt dat het Grandmaster Flash is, de fameuze Rap-dj uit New York.

Dit gezelschap zorgt voor een plaat vol met naast, over en doorelkaar spelende en vooral swingende piano's, blaasinstrumenten, stemmen en percussie, dit alles vergezeld van een stevige bas. Soms lijkt het een kakofonie, maar dan plotseling springt daaruit een pakkend ritme naar voren.

De muzikale invloeden komen uit alle richtingen. Funk is vooral te voelen in 'Constant Drudgery. . . .' met het swingende saxwerk, jazzinvloeden zijn vooral te bewonderen in het pianospel van Springer. Het instrumentale 'Through nomad eye balls' staat bol van de reggaeritmes en dubgeluiden. Het slagwerk van Bruce Smith is veelvuldig gebaseerd op Afrikaanse ritmes. In 'Try box. .' tenslotte is zelfs sprake van een soort Arabische klaagzang.

Door dit alles is het een heel boeiende plaat geworden, met veel afwisseling. Meestal swingend maar soms ook heel ingetogen (het prachtige pianostuk 'The blue blue third'). Het mag dan soms op veel geschreeuw lijken, maar het is deze keer ook eens 'veel wol'.

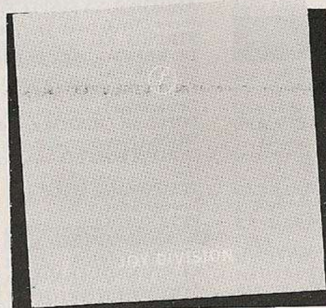
Oscar Smit

GILBERT EN LEWIS
Dome 3
Elpee

De titels op deze nieuwe Dome-elpee zijn teruggebracht tot vreemd aandoende lettercombinaties 'Jasz' en 'Ar-Gu', zonder direct aan te geven waar ze voor staan. Misschien is dit ook de bedoeling.

Bij Dome 2 werkten de titels nog suggestief, daar had je nog enig houvast aan je fantasie. Ook dit is nu van de baan. Over blijft de muziek. Deze derde Dome elpee neigt nog meer naar de kant van minimale muziek. Bij vlagen duiken er geluiden op die ook op Dome 2 zijn terug te vinden. Het geheel is vrolijker dan de voorgaande Gilbert en Lewis-platen. Als interessante gast vinden we op deze plaat Daniel Miller (van Mute Records) die nu eens niet op synthesizer speelt maar zich van saxofoon bedient.

Dick Koopman

JOY DIVISION
'Still'
(Factory)
Elpee

Na wachten, wachten en nog eens wachten was het dan zover; de reeds maandenlang aangekondigde en steeds weer uitgestelde dubbelaar 'Still' van Joy Division rolde van de matrijzen en bereikte uiteindelijk de import-winkels. Zoals de belofte al inhield werd één plaat gewijd aan onuitgebracht, dan wel moeilijk te verkrijgen studio materiaal en de andere aan het allerlaatste live concert van de groep op de Birmingham University in mei 1980.

Van de tien nummers die ons op kant een en twee worden voorgeschoteld, kennen we 'Glass' van de Factory Sampler. 'Dead Souls' de b-zijde indertijd van het door Joy Division-freaks zo begeerde Franse singeltje op Sordide Sentimental 'Atmosphere', wordt bij deze voor het grote publiek eindelijk bereikbaar.

De resterende nummers op de eerste plaat zijn een live-versie van 'Sister Ray', bekend van The Velvet Underground (opgenomen in London's Moonlight Club), 'Exercise One' en 'The Sound of Music' afkomstig van de John Peel Radio Show, terwijl 'Ice Age', 'Walked in Line' en 'The Kill' uit de periode stammen toen de groep nog onder de naam Warsaw opereerde. 'The Only Mistake' en 'Something Must Break' zijn onbekend en daarmee niet na te trekken, waarbij moet worden toegevoegd dat deze twee nummers tevens de grote uitschieters zijn.

Het gehalte van het bijeen geharkte materiaal dat uiteenloopt van rauwe pop tot een zeer geëvolueerde vorm van musiceren - is ondefiniëerbaar hoog en al bijna klassiek.

Op het tweede gedeelte, het Live gebeuren, houden oud en nieuw werk elkaar goed in evenwicht, drie tracks van 'Unknown Pleasures' vier van 'Closer' plus 'Ceremony' en 'Digital'. De geluidskwaliteit is hier beduidend minder, maar de kracht die ervan uitgaat doet ieder bevroren hart ontdooien, zeker wanneer de kreten voor een toegift, op het einde, langzaam doch gestaag aanzwellen.

Resumerend kan men zeggen dat produktie en presentatie is uitgevallen zoals men van Factory had kunnen verwachten, en een documentatie met meer dan tachtig minuten waardevolle muziek is een zerk die iedere groep zich op hun graf zou mogen wensen.

Sander Jonkergouw

JOY DIVISION
Still
(Factory-Fact 40)
Elpee

Met het uitbrengen van deze vrij goedkope dubbel-elpee wordt duidelijk op de verzamelwoede van, in dit geval, Joy Divisionfans gemikt. Dat schijnt aardig te lukken, want de verkoop gaat erg goed van dit memorium-album. Het geheel is geproduceerd door Martin Hannett.

Plaat één is een studio-elpee met tien onbekende nummers, waaronder een cover van Velvet Underground's 'Sister Ray'. Het materiaal klinkt alsof het tijden lang ergens op een stoffige plank heeft gelegen, met de bedoeling het nooit op plaat te willen zetten omdat de nummers niet goed genoeg waren. Maar nogmaals, de echte Joy Division-fan zal het allemaal wel prachtig vinden, net zoals de live elpee met ook tien, meer bekende, nummers opgenomen in het Engelse club circuit.

De kwaliteit van de opnames is behoorlijk laag, in ieder geval lager dan de bekende live-opnames van hun Paradiso concert. De bas is nauwelijks te volgen, terwijl de stem boven op de muziek ligt en van het drumstel komt de hi-hat boven de rest uit. De gitaar heeft veel volumeverschillen die soms erg storend zijn.

Al met al vraag ik mij af wat er een half jaar geleden zo bijzonder aan deze groep was, dat hun invloeden in een heleboel andere bands zijn doorgedrongen vooral wat betreft drum- en stem-geluid.

Deze twee platen hebben een bijsmaak van cadavers, een smaak die je eigenlijk van Factory niet zou verwachten.

Marc Tegefoss

DE KLOOT PER W.
(België)
Cassettes
Sex Wars

De meeste instrumenten worden door Kloot zelf bespeeld zoals gitaar, bas, ritmebox, stem, synthesizer, percussie. Hieraan zijn background stemmen toegevoegd en een viool. Aardige, moderne muziek, omdat Kloot een vaardig instrumentalist is met een brede muzikale voorkeur.

MUSIC FOR GIRLS

Kloot Per W's eerste solo product, zelfs het dupliceren en het distribueren heeft hij zelf gedaan en zo'n vijfhonderd exemplaren verkocht. Ook hier komt zijn brede muzikale voorkeur weer naar voren: van rock & roll t/m nachtclub muziek. Hij zal vast wel een een hitsingle gaan maken.

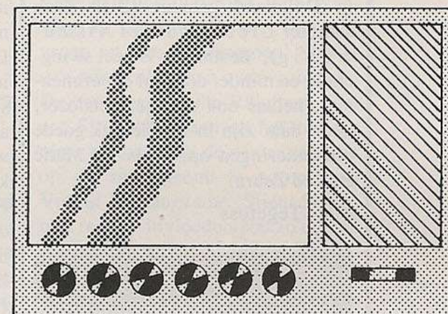
BEN BETAMAX PRESENTS:

FACTORY-COMPLICATION:
DURETTI COLUMN, NEW ORDER
A CERTAIN RATIO, ORCHESTRAL
MANOUVRES IN THE DARK,
CRISPY AMBULANCE, CABARET
VOLTAIRE, SECTION 25

VID-ZINE:
MAGAZINE MET NIEUWE MUZIEK OP
VIDEO, VERSCHIJNT 3-MAANDELIJKS
VOOR EEN {VOOR VIDEO-
BEGRIPPEN} ZEER GUNSTIGE
PRIJS

TE VERWACHTEN VIDEO'S:
VIRGIN PRUNES, DEPECHE
MODE, CABARET VOLTAIRE,
JOY DIVISION, A CERTAIN
RATIO

ALLE VIDEO'S OP VHS EN
BETAMAX

BOUDISQUE VIDEO
ELPEES IMPORT & EXPORT HARINGPAKKERSSTEEG 10-18 1012 LR AMSTERDAM TELEX 12589 BOUDA NL
TELEFOON 020-232603 WHOLESALE 020-220788

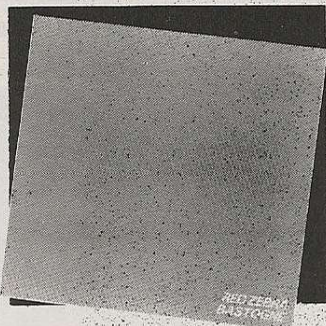
disque bou

De Minz

Een vier persoons Belgische band waarvan Kloot Per W deel uit maakt. Drums, gitaar, bas, stem, synthesizer. Helaas bestaat de muziek op deze cassette geheel uit improvisaties, waardoor er geen wezenlijke spanning in de nummers zit. Alle groepsleden hebben een behoorlijke instrumentale vaardigheid, maar daar maak je nog geen leuke muziek mee.

Kloot Per W speelt als muzikale duizendpoot nog in talloze andere formaties: Polyphonic Size, The Employees, vroeger in The Misters. De Minz is ook te beluisteren op de Belgische verzamel-elpee N o B i g B u s i n e s s, een elpee die een aardige indruk geeft van wat er zoal gaande is op het moderne Belgische muziekfront. De Belgische stijl verschilt nogal van wat er bijvoorbeeld in Duitsland gebeurt (Zick Zack sampler L i e b e r Z u v i e l A l s Z u w e n i g), de muziek is veel swingender en minder doem of experimenteel, helaas ook wat gezichtslozer, maar daar zijn in België ook goede uitzonderingen op, zoals TC Matic en Red Zebra.

Marc Tegefoss

RED ZEBRA
Bastogne
(81 Zebra Records ZR-004)
12 inch

'Lijken op', nadoen dus, valt binnen de huidige muziek niet per definitie af te keuren. Waarschijnlijk heeft dat te maken met het feit dat de new-wave toch ooit eens heeft aangetoond, dat het niet de schema's en strukturen zijn, die de aardigheid van de muziek bepalen, maar het geluid. Ik bedoel dus, er werd niet langer meer gezocht naar nieuwe supergecompliceerde schema's en overgangen.

Iedereen begon in feite met dezelfde schema's te spelen. Het idee hetzelfde te doen. Dat mag dus. Als iets anders dan maar voor een vervreemding zorgt. Het beste voorbeeld hiervan: Joy Division (maar wat heeft die groep nou weer met new-wave te maken). Het doet er eigenlijk allemaal niet zo toe.

De Belgische groep Red Zebra lijkt in ieder geval beinvloed door Joy Division. Ze zijn weliswaar toch ook alweer vier jaar bezig, maar hun bewondering voor de Engelse baanbrekers trachten ze niet weg te moffelen. Het gebruik van de instrumenten drum, gitaar, bas (en in die volgorde) is gericht op een eenvoudige melodie liggend op een zwaar constant ritme. De zang is veel rauwer, ligt dichter bij een punk-benadering en zorgt er tevens voor dat het totaalgeluid een eigen karakter bezit, waardoor je ook kunt verdedigen dat Red Zebra helemaal niet de Belgische Joy Division is.

De nummers op beide kanten zijn prachtig verzorgd en gekozen en geven een breed beeld van de mogelijkheden van de groep - en die zijn niet gering.

Achter het uiteindelijke geluid op deze 12 inch staat Jean-Marie Aerts, gitarist van TC-Matic en tevens momenteel de meest succesvolle producer in België. Veel gevraagd en veel bekritiseerd (te veel drums, te 'trendy'?).

Zo'n vier jaar geleden begonnen met produceren vanuit een samenwerking met Raymond van het Groenewoud en via Big Bill en o.a. Plastic Bertrand en Johan van Minnen, doet hij nu de productie voor Luc van Acker, The Strings, Lavvi Ebbel,

Once More, Red Zebra en uiteraard TC Matic (zie ook elders).
'Bastogne' van Red Zebra is een bijzonder geslaagde 12 inch, waarop de vijf nummers stuk voor stuk uitschieters zijn en bewijzen dat de betere muziek echt niet meer alleen uit Engeland kan komen.

André Bach

23 SKIDOO
Last Words/The Gospel Comes To New Guinea (Fetish-records) 12 inch

Ook 23 Skidoo werd al snel tot de nieuwe, sterk door funk beïnvloede groepen gerekend. Als je muziek funk noemt wanneer je er goed op kunt dansen dan klopt die benaming. Ritmisch zit het allemaal uitstekend in elkaar en de gehele kast vol ritme-instrumenten is voor deze plaat leeg-gehaald.
Bij funk denk je echter niet alleen aan ritme. Ik denk dan ook aan een vrolijk, positief geluid. Dat vind je niet terug op deze 17 minuten muziek. 'Last Words' heeft een disco-achtig ritme dat op alle mogelijke manieren wordt bijgestaan door bellen en trommels. De zang is somber. Op kant twee is de stemming nog een graadje lager. Onheilspellende klanken op gitaar en blaasinstrumenten, wanhoopskreten op de achtergrond, een donker basloopje en wederom uitstekend drumwerk.
Dit maakt de muziek heel meeslepend en boeiend maar het lukt de makers niet om de aandacht de volle duur van de nummers vast te houden, de lengte van een 7 inch-single was voldoende geweest.

Marc Tegefoss

FAST FORWARD
Cassette Magazine uit Australië Cassette

Dit produkt is een logische stap binnen de muziek-media: het uitbrengen van een cassette met daarop zowel muziek als interviews. Dit geheel is leuk verpakt in een hoesje onder toevoeging van een informatie-vel met releaselijsten van de plaatselijke kleine labels en club-agenda's.
Met o.a. interviews met Gang of Four, John Cooper Clarke, Pere Ubu (Eindhoven), verder muziek van de Residents, Adam and the Ants en veel onbekende Australische bands. De gemiddelde prijs ligt lager dan twintig gulden per nummer.

Erwin Blom

LORA LOGIC:
Wonderful Offer/Stereo (Rough Trade) Single

Dit is officiëel het eerste soloproduct van Lora Logic (ex-Essential Logic, part-time Red Crayola) hoewel Philip Legg en Rich Tea van EL haar nog steeds terzijde staan.
Het meest opvallend blijft de flexibele hoge stem van Lora. Ze is erg inventief in aparte melodielijnen, die op den duur je hoofd niet meer uit willen.
'Wonderful Offer' is een eigentijds stukje funk (ritmesectie), blaaswerk herhaalt accenten, synthesizer begeleidt spaarzaam. Leuk!
'Stereo' doet meer denken aan voorgaand werk: de sax speelt tikkertje met de zang, tintelend gitaarspel en een slepend, donker ritme zorgen voor een passende begeleiding. Misschien minder pakkend dan kant één maar eigenlijk wel zo leuk.

HAIRCUT ONE HUNDRED
Favourite shirts (boy meets girl)/Boat Party (Arista) Single

De ongetwijfeld meest swingende plaat van het jaar is deze single van Haircut 100. Zowel op de A- als op de B-kant spatten na aanraking van de naald met het vinyl de vette funkklanken uit je speakers. Maar naast deze funk-geluiden valt er nog meer te beluisteren. Op 'Favourite shirts' is er midden tussen de zang en het blazersgeweld een heuse Afrikaanse oerwouddrum-break, terwijl de plaat eindigt in een van de Amerikanen afgekeken rap.
'Boatparty' heeft een intro dat in de traditie ligt van de beste funkgroepen. Het tempo hier is iets langzamer dan op kant één, maar daarom niet minder dansbaar. De 12 inch-uitvoering van deze plaat heeft een nummer extra, 'Marine Boy', terwijl 'Favourite Shirts' een discomix van ongeveer acht minuten is geworden.

Oscar Smit

MAXIMUM JOY
Stretch/Silent Street (Y Records) Single

Maximum is de vijfmans formatie rond ex-Popgroupleden John Waddington en Don Catsis. Uit deze groep en hun 'zustergroep' Slits is dan ook veel komen overwaaien.
De zang van Janine Rainforth doet erg Slits-achtig aan en het zou me niets verbazen als de dames zelf ook op de achtergrond te horen zijn. Vooral het langzame 'Silent Street' met reggae-invloeden zou zo op hun repertoire kunnen worden bijgeschreven. De 12 inch versie hiervan eindigt in een rustige met stemmen doorspekte dub.
'Stretch' is bijna de tegenhanger van de kalme achterkant. Het geluid is erg funky, dit voornamelijk door het basspel van Dat Catsis (wie herinnert

zich niet 'Where there is a will' en het blaaswerk van Tony Wrafter. Alleen op de langere 12 inch versie wordt het nummer gecompleteerd door een rap.

Oscar Smit

SCHLAFLOSE NÄCHTE
Flüstern/Move
(Armageddon Records)
Single

De naam veranderd van Suspect in Schlaflose Nächte, geswitched van het Nederlandse Backstreet-Backlash-label naar het Engelse Armageddon-records en nu zowel Duitstalige als Nederlandstalige teksten. Veel veranderingen dus, maar dansbaar is het gebleven.
'Flüstern' op kant A begint met een pompend basritme dat klinkt als een op hol geslagen hart. Samen met de drums duwt de bas het nummer voort omlijst door ongewone maar (daardoor?) mooie gitaargeluiden van Berni Von Braun. De zang is minder interessant bij Schlaflose Nächte, meer een instrument dan een melodiebepaler (vooral op B-kant 'Move'). Dit vergeet je echter als je de swingende ritmes hoort die drummer Peter Prima en bassiste (tevens zangeres) Gila Moussov neerleggen. Een goede single waarvan de produktie direct opvalt (in positieve zin wel te verstaan).
Erwin Blom

PYROLATOR
Ausland
(WR10)
Elpee

Na INLAND nu AUSLAND van PYROLATOR. We worden op onze reis verwelkomd door een stewardess. Max, een Duitser, komt net terug uit Santa Cruz, en ziet hoe zijn geboorteland veranderd is. Alles is platgegooid en gesaneerd. Bekenden zijn vertrokken. Eerst blijft hij thuis zitten dromen. Z'n vrienden zitten nu stom voor de televisie en doen wat hun baas ze zegt. Maar na enige weken roept de consumptie-maatschappij al. Max koopt een walkman. Das Leben ist wie früher. Laut und schnell.
Vervolgens het nummer 'Die Haut der Frau'. Kort samengevat, je zegt toch wat je denkt, je doet toch niet alsof?!
Het nummer 'Mein Hund' (is alles was ich habe), gaat over de mens verlaten door zijn familie ('Meine Mutter ist nicht bei mir' en 'mein Vater ist allein im Hafen') en zijn vrienden ('Meine Freunde sind alle zu Hause). De hond als speelkameraad ('Ich spiel mit meinem Hund'). Het nummer eindigt met de mededeling dat de hond niet van het meisje is maar van haar zuster (Das Falken-Motiv).
'Elefantendisco' is een instrumentale hit-single. Vooral het koper klinkt mooi in dit funk-nummer. In 'Fricandel speciaal, gaat swingen', verandert de mens in een ficandel. Opvallend is de Nederlandse tekst. Daarna volgt een lofzang op 'Gold un Silber', omlijst door grotgeluiden. 'Im dunkel liegt den Schatz'.
Het laatste nummer van de A-kant, 'Bacano Brothercito' bestaat uit onafgebroken handgeklap, een Spaanse tekst en twee mannen en een vrouw. Opvallend zijn de kermisgeluiden aan het slot.
De B-kant begint met '180', een instrumentale ontdekkingsreis naar het noordpool-gebied. De ijskoude wind waait je om de oren. De noordelijke ijszee hoor je ruisen. 'True love'. Het hekelen van goddelijke liefde, op zich steeds herhalende muziek. 'Who made us, because I didn't make you' en 'I believe in an afterlive and I believe in the Lord'. Ook wordt ex-president Carter gevraagd naar gesprekken die hij gehoord zou hebben betreffende drugs. ('God who made them'). Het nummer eindigt in een geluidschaos en de uitroep: 'Hé, something is wrong'.
In 'Studiofatal', een experiment met stem als instrument. Opvallend is de saxofoon en de Franse klank ('Music, electronic, fantastic, plasticenz'.).
Holle bamboe geluiden symboliseren in het instrumentale 'Cassiopeia' het sterrebeeld van de noordelijke hemel. Het laatste nummer van de B-kant, 'Du bist so . . . ich träume', bevat de associatie bongo's - Afrikaanse muziek en wat er in iemands hoofd omgaat 'es klopft in meinem Kopf' - 'Träume sind Säune' - 'es klopft am Fenster, an die Tür' terwijl zij naast hem ligt en slaapt.
Kant 1 is zeer dansbaar, ritmisch en toegankelijk. Kant 2 is minder toegankelijk, maar muzikaal interssanter vanwege electronische toepassingen.

Erik Voogel

LEBEL PERIOD (ULTRA)
Cassette

De opnamen zijn grotendeels een jaar oud. Uit de tijd dus dat er volgens velen nog wat 'gebeurde' in Amsterdam. Dat hield onder andere in een golf van nieuwe groepen, die in eerste instantie bezig waren met geluid en dan pas met het strak ingekapselde begrip 'muziek'.
Oktopus in Amsterdam presenteerde deze groepen onder de noemer 'ultra's', zodat anderen na een tijdje konden pruttelen over een ultra-scene en dat was dus vies geworden, omdat. . . bla. . . bla. . .
Dat het dus om de groepen ging en de vraag om aandacht voor een niet alledaags soort muziek is hen dus ontgaan. Sterker nog – het ziekelijke gezeur over scene-vorming was in feite de eerste erkenning van het nieuwe geluid.
Inmiddels zijn een aantal van de groepen die op deze voortreffelijke cassette te horen zijn verder ontwikkeld tot klinkende namen en staat een veel groter deel van het publiek open voor 'gepiep en geknars', zoals het toendertijd nogal eens spottend werd omschreven.
Mark, die uit de opnamen een selectie maakte, heeft de nadruk gelegd op het anarchistische, het baanbrekende karakter van de groepen en dat is in feite de meest logische voortzetting van de toenmalige presentatie. De ultra-cassette is een anderhalf uur durende, boeiende, niet bepaald gemakkelijk in het gehoor liggende verzameling van nieuwe beginnende groepen geworden. Een registratie van een landelijk gebeuren. Zoiets als een opstand.

André Bach

DAVID THOMAS AND THE PEDESTRIANS
'The Sound Of The Sand And Other Songs Of The Pedestrians'
(Rough Trade)
Elpee

Country, voodoo, Stax soul, Ubu, Crayola, Beach Boys en free jazz, dat zijn zo'n beetje de aanwezige invloeden op Thomas' eerste soloplaat. Na eerder al eens een los van Ubu staande bijdrage te hebben geleverd aan de San Francisco sampler 'Bowlin Bulls From Hell'.
Uit de wirwar van draden cq. invloeden klautert David Thomas, alias Krokus Behemoth, op The Sound of the Sand op schier onverwachte momenten naar binnen in het geluidsspectrum. De nadelen van de instrumentale toonzettingen, onder andere uiterst clichématige gitaar- en saxriffs, doen als snel een eerste beeld rijpen dat misschien wel tot de essentie voert van deze eerste soloplaat; namelijk vorm dicteert inhoud bij vrijwel alle nummers. Het hanteren van deze methode lijkt in regelrechte tegenstelling tot wat gangbaar is in David's vaste groep Pere Ubu, waar inhoud meestal de vorm dicteert. Bij laatstgenoemde methode is een vrije expressievorm, zonder de zorg om stijlfiguren, een optimaal uitgangspunt voor een vocaal improvisator als David Thomas nou eenmaal is. Dat hij op deze geheel op 45 toeren af te draaien eersteling verstrikt raakt in het strenge web van kundige gastmuzikanten is waarschijnlijk deels te wijten aan Thomas' beslissing om de problemen en crises rondom Pere Ubu (personeelswisselingen, bezinning) even te kunnen ontsnappen. In een tijd waarin je je mag afvragen hoeveel groepen nog daadwerkelijk bestaansrecht hebben, zou in dit geval het tegenovergestelde als wens geuit kunnen worden.
Wil David Thomas in creatief opzicht optimaal kunnen blijven functioneren, dan zal hij dat alleen in een Pere Ubu kunnen doen, waar het concept van de afgelopen jaren blijvend zal worden gehanteerd.

Stephen Emmer

Productie: Brigitte Speekman
Fotografie: Wim van de Hulst
Haar en make-up: Leo Spindelaar

MELKWEG

do 3 MICHELANGELO'S DAVID - Manchester synthesizers
B-MOVIE

vr 4 JAZZAVOND: IN 'N OUT
MIKLIN TRIO

za 5 HAYO & DIE HETERO'S

do 10 BERLIN BLONDES

vr 11 GROEPENAVOND: PARACHUTE
rest nog onbekend

za 12 TÖRNER STIER CREW - rock uit Münster

vr 18 BREAKFAST BAND - GB rock

za 19 JOE MONROE BAND - Amsterdamse rock

zo 20 THE PASSAGE

wo 23 JAZZIMPRO

vr 25 SALSA FUSION

za 26 MEKANIK KOMMANDO - moderne rock uit Nijmegen

zo 27 WEAPON OF PEACE - GB reggae

TEL: 241777 AMSTERDAM

ALS JE VINDT,
DAT MODERNE MUZIEK
MEER AANDACHT VERDIENT,
ABONNEER JE DAN OP VINYL.
d.m.v. de antwoordkaart
elders in dit nummer,
of telefonisch onder nummer 020 249226.

effenaar

Verwacht
2 DEC. AU-PAIRS
11 DEC. HIGSONS
12 DEC. PIGEON DROP
18 DEC. LYDIA LUNCH
19 DEC. KAKTUS (THEATER)
24 DEC. SWINGNACHT

dommelstraat 2 5611 ck eindhoven
tel: 040-448861

PARADISO
PARADISO
PARADISO
PARADISO

di 1 Theatre of Hate (onder voorbehoud) & Intensive Care f 7,50 & lidm.
wo 2 Talentenshow o.l.v. Bert Blanken en de latententalentenband. Aanmelden: 020-264521 f 4,- & lidm.
do 3 D-Day met 3 nieuwe NL groepen f 2,50 & lidm.
vr 4 Roger Chapman & Simon Jeffes and the Penguin Orchestra f 10,- & lidm.
ma 7 Level 42 & The Higsons f 10,- & lidm.
di 8 Berlijn 1-daagse
wo 9 Black Out nr.4. Surinaamse groepenpresentatie met o.a. Mandingo Warriors en Stiletto f 5,- & lidm.
do 10 D-Day met 3 groepen,o.a. De Billies f 2,50 & lidm.
vr 11 Toyah & support f 7,50 & lidm.
za 12 El Salvador-dag vanaf 14.00 uur.
zo 13 Beurs voor kleine uitgevers van 13.30 u. tot 18.30 u. met o.a. Trio Het Salon. toegang gratis
di 15 Lydia Lunch & support f 7,50 & lidm.
do 17 D-Day f 2,50 & lidm.
vr 18 Chicago Blues Festival met The Legendary Blues Band,featuring Pinetop Perkins,Melvin Taylor, Jerry portnoy,Calvin Jones, Willy 'Big Eyes' Smith en Eddy Clearwater. f 10,- & lidm.
za 19 Gladiators. prijs onbekend
wo 23 Dub-dichtersgala o.l.v. Theo Stokkink m.m.v. Doe Maar. prijs onbekend
do 24 D-Day f 2,50 & lidm.
za 26 Black Out Special met: American Gipsy, Daniël Sahuleka e.v.a. f 5,- & lidm.
zo 27 &
ma 28 &
di 29 D-DAY SPECIAL met Nederlandse groepen.
wo 30 Zuid-Amerikaanse Avond f 5,- & lidm.

PROGRAMMA
DECEMBER

AKHNATON

KOM OOK EENS NAAR EEN VERNIEUWD AKHNATON !!!!!!!

* Akhnaton Dub Club. Reggaeavond.
elke donderdagavond van 21.00-2.00 uur. Gelegenheid tot 'toasten': dichters dragen eigen werk voor op dub-muziek.
* Akhnaton Sociëteit
elke vrijdag- en zaterdagavond van 22.00-4.00 uur.
muziek: new wave, ska en reggae
films: speelfilms om 23.30 en 1.30 uur
video: kontinu videotapes, muziek e.a.
* Akhnaton Drukkerij. Tel. 263607
Professionele offset- en zeefdrukkerij, met lage prijzen voor niet-kommercieel drukwerk.
* Akhnaton Filmhuis
elke woensdagavond. Films om 20.00 en 22.00 uur.
* Akhnaton is een vrijwilligerscentrum. Heb je zin om in je vrije tijd ook iets te doen (achter de bar, films draaien en programmeren etc.) kom dan eens langs en vraag naar Agnes of Glenn.

entreeprijzen
leden: 3,-- (inkl. 1 konsumptie)
niet-leden: 3,--

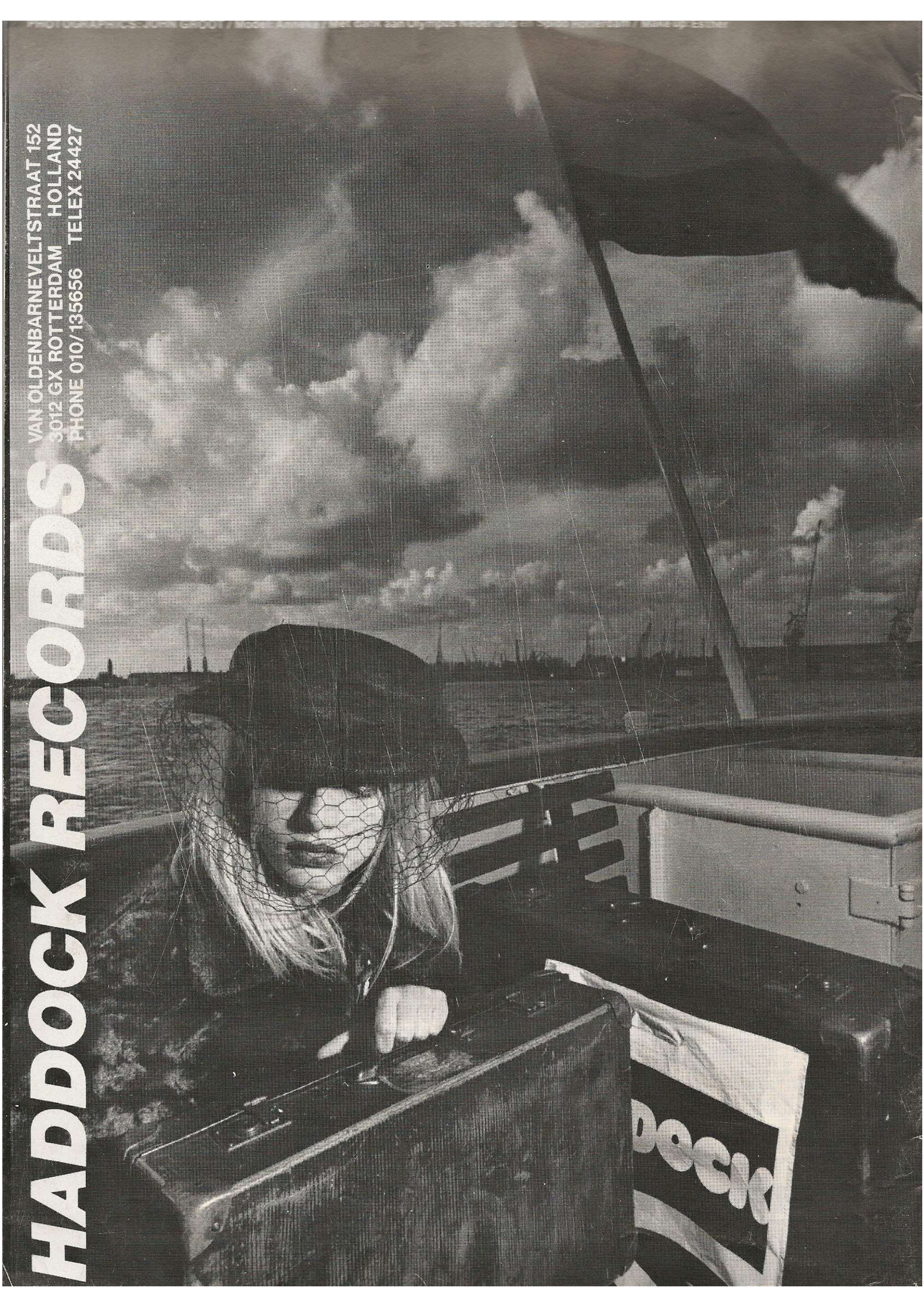
nieuwezijds kolk 25
amsterdam
243396

GIGANT
APELDOORN

november
vr27 discharge
za28 pig bag

december
vr4 alez alez
zo6 berlin blondes
wo9 the gladiators
za12 the higsons
zo13 b-movie
za19 the nits
zo20 vice squad
do24 weapon of peace
za26 fay lovsky
do31 oud en nieuw konsert

055-216346

HADDOCK RECORDS
VAN OLDENBARNEVELTSTRAAT 152
3012 GX ROTTERDAM HOLLAND
PHONE 010/135656 TELEX 24427
dock